SUNT LEGENDĂ

RICHARD MATHESON

Cărți precum „Sunt legendă"
au fost o sursă de inspirație pentru mine.

STEPHEN KING

Richard Matheson

Sunt legendă

Traducător: Florin Mircea Tudor

Cuprins

Partea I – Ianuarie 1976
- Capitolul I
- Capitolul II
- Capitolul III
- Capitolul IV
- Capitolul V

Partea a II-a – Martie 1976
- Capitolul VI
- Capitolul VII
- Capitolul VIII
- Capitolul IX
- Capitolul X
- Capitolul XI
- Capitolul XII
- Capitolul XIII
- Capitolul XIV

Partea a III-a – Iunie 1978
- Capitolul XV
- Capitolul XVI
- Capitolul XVII
- Capitolul XVIII
- Capitolul XIX

Partea a IV-a – Ianuarie 1979
- Capitolul XX
- Capitolul XXI

Partea I
Ianuarie 1976

Capitolul I

În acele zile noroase, Robert Neville nu știa niciodată sigur când asfințea soarele și uneori *ei* apăreau pe străzi înainte ca el să se poată întoarce acasă.

Dacă ar fi avut o fire mai analitică, ar fi putut calcula momentul aproximativ al sosirii lor; dar el își păstrase încă obiceiul de o viață de a calcula căderea nopții după cer, iar în zilele noroase această metodă nu funcționa. Iată de ce optase pentru a rămâne pe lângă casă în acele zile. Se plimba prin apropierea casei în după-amiaza posomorâtă, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii, lăsând peste umăr un firicel de fum. Verifica toate ferestrele pentru a vedea dacă fusese slăbită vreo scândură. După atacurile violente, scândurile erau adesea crăpate sau parțial desprinse și trebuia să le înlocuiască. Era o muncă pe care o detesta. Astăzi, o singură scândura era pe jumătate desprinsă. *Nu-i ceva uimitor?* se gândi el.

În curtea din spate verifică sera și rezervorul de apă. Uneori, structura din jurul rezervorului putea fi slăbită, ori colectoarele de ploaie, îndoite sau frânte. Alteori *ei* aruncau pietre peste gardul înalt ce înconjura sera și sfâșiau plasa de deasupra, iar el era nevoit să înlocuiască

tăbliile.

Astăzi, atât rezervorul cât și sera erau neatinse.

Se îndreptă spre casă pentru a lua un ciocan și niște cuie. Pe când deschidea ușa din față, aruncă o privire spre reflecția deformată a propriei figuri în oglinda crăpată pe care o fixase pe ușă cu o lună mai devreme. În câteva zile, bucățile zimțate ale oglinzii cu spate argintat aveau să cadă. *Lasă să cadă,* se gândi el. Era ultima blestemată de oglindă pe care o mai punea acolo; nu merita. Urma să pună în loc usturoi. Usturoiul avea întotdeauna efect.

Străbătu încet liniștea sumbră a camerei de zi, făcu la stânga în micul vestibul, apoi din nou la stânga în dormitor.

Pe vremuri, încăperea fusese bogat decorată – dar asta fusese mai demult. Acum era o încăpere pe deplin funcțională și, având în vedere că patul și biroul lui Neville ocupau un spațiu atât de mic, acesta transformase o latură a camerei în atelier.

Un banc de lucru se întindea aproape de-a lungul întregului perete, pe suprafața sa făcută dintr-un lemn dur aflându-se un ferăstrău greu, un strung pentru lemn, o piatră de polizor și o menghină. Deasupra, pe perete, erau atârnate la întâmplare rastele pentru sculele folosite de Robert Neville.

Luă un ciocan de pe banc și culese câteva cuie dintr-una din lădițe. Apoi ieși din nou în curte și fixă bine scândura de oblon. Azvârli cuiele nefolosite pe o

grămadă de moloz din apropiere.

Rămase o vreme pe peluza din fața casei privind în susul și-n josul lui Cimarron Street, cufundată acum în tăcere.

Era un bărbat înalt, de treizeci și șase de ani, de origine anglo-germană, cu niște trăsături banale dacă nu punem la socoteală gura voluntară și largă, precum și ochii de un albastru intens, ochi care erau ațintiți asupra ruinelor carbonizate ale caselor din apropiere. El le arsese până la temelii pentru a-i împiedica pe ei să sară pe acoperișul său folosindu-se de cele învecinate.

După câteva clipe respiră încet și adânc și reveni în casă. Azvârli ciocanul pe sofaua din camera de zi, apoi își aprinse o altă țigară și-și turnă porția de băutură de la mijlocul dimineții.

Mai târziu, făcu un efort pentru a se îndrepta spre bucătărie și pentru a curăța mizeria acumulată în chiuvetă în ultimele cinci zile. Știa că trebuia să ardă farfuriile de hârtie și tacâmurile folosite, să șteargă mobila de praf, să spele chiuvetele, cada de baie și toaleta și să schimbe cearșafurile și fețele de pernă de pe pat, dar nu avea chef de așa ceva.

Pentru că era bărbat și era singur și toate aceste lucruri nu aveau nicio importanță pentru el.

Era aproape amiază. Robert Neville se afla în seră, culegând usturoi într-un coș.

La început i se făcea rău când mirosea o cantitate atât de mare de usturoi; stomacul îi era tot timpul întors pe dos. Acum,

mirosul era în casă, îi era impregnat în haine, iar uneori se gândea că trebuia să-i fi pătruns chiar și în carne. De-abia îl mai remarca.

După ce culese destule căpățâni, se întoarse în casă și le dădu drumul în chiuvetă. Dădu un bobârnac întrerupătorului, lumina clipi și își căpătă strălucirea normală. Printre dinții încleștați îi scăpă un șuierat dezgustat. Din nou generatorul! Trebuia să citească iarăși instrucțiunile și să verifice legăturile electrice. Și, dacă era prea greu de depanat, va trebui să-și instaleze un nou generator.

Furios, trase un scaun cu picioare înalte lângă chiuvetă, apucă un cuțit și se așeză, suflând din greu.

La început, separă căpățânile în căței mici, în formă de seceră. Apoi tăie în două fiecare cățel tare și roz, scoțând la lumină miezul cărnos. Aerul se umplu de mirosul usturător și pătrunzător. Când deveni prea supărător, dădu drumul la instalația de aer condiționat și curentul îndepărtă cea mai mare parte din miasmă.

Se întinse și luă o daltă de spart gheața de pe un rastel din perete. Găuri fiecare jumătate de cățel, apoi îi prinse împreună cu sârmă până ce obținu douăzeci și cinci de șiraguri.

La început, atârnase aceste șiraguri deasupra ferestrelor. Dar *ei* aruncaseră pietre de la depărtare până ce el fusese obligat să acopere geamurile sparte cu bucăți de placaj. În cele din urmă, într-o bună zi, rupsese placajul și bătuse în loc rânduri egale de scânduri. Casa se

transformase într-un cavou lugubru, dar tot era mai bine decât să zboare pietrele prin camere, stârnind o ploaie de cioburi de sticlă. Și, de îndată ce montase cele trei instalații de aer condiționat, n-a mai fost chiar atât de rău. Un om se obișnuiește cu orice atunci când e nevoie.

Când isprăvi de înșirat cățeii de usturoi, ieși afară și-i agăță pe rama ferestrelor, dând jos vechile șiraguri, care-și pierduseră cea mai mare parte a mirosului.

Trebuia să facă această operațiune de două ori pe săptămână. Era prima sa măsură de apărare până ce avea să găsească alta mai bună.

Apărare? se gândea el adesea. *Pentru ce?*

Toată după-amiaza confecționă țăruși.

Îi prelucră la strung din pene groase de lemn, tăiate cu ferăstrăul la o lungime de douăzeci de centimetri. Apoi le fasonă la polizor până ce deveniră ascuțite ca niște pumnale.

Era o muncă obositoare, monotonă, ce umplea aerul cu un praf de lemn fierbinte, o pulbere care i se depunea pe toți porii și-i pătrundea în plămâni, făcându-l să tușească.

Și totuși, nu părea să avanseze deloc. Indiferent câți țăruși ar fi făcut, dispăreau cât ai clipi din ochi. Iar penele se găseau din ce în ce mai greu. Până la urmă va trebui să prelucreze bucăți dreptunghiulare de lemn. *N-ar fi distractiv așa ceva?* se gândi el iritat.

Totul era foarte deprimant și-l determina să caute un mijloc mai eficace pentru a-i distruge. Dar cum să-l găsească

dacă nu-i dădeau nicio șansă de a o lăsa mai ușor cu munca și de a gândi?

În timp ce lucra la strung, asculta simfoniile a treia, a șaptea și a noua de Beethoven, la difuzorul instalat în dormitor. Era mulțumit că învățase de timpuriu în viață, de la mama sa, să aprecieze acest gen de muzică. Îl ajuta să-și umple teribilele ore libere.

Începând de la ora patru, ochii i se îndreptau mereu spre ceasul de pe perete. Lucra în tăcere, cu buzele strânse, cu o țigară în colțul gurii și privirea fixată pe cuțitul de strung ce mușca din lemn, împrăștiind praful pe podea.

Patru și un sfert. Patru și jumătate. Cinci fără un sfert.

Peste încă o oră, ticăloșii ăia dezgustători aveau să se apropie din nou de casă. De îndată ce se făcea întuneric.

Stătea lângă frigiderul uriaș, pregătindu-și cina. Ochii săi istoviți se plimbau de la mormanele de carne la legumele congelate, de la pâine și produse de patiserie la fructe și înghețată.

Alese două cotlete de miel, fasole verde și o cutiuță cu șerbet de portocale. Scoase recipientele respective din frigider și împinse ușa cu cotul.

Porni apoi spre grămezile inegale de cutii de tablă, stivuite până la tavan. Luă o cutie cu suc de roșii și părăsi camera ce odinioară fusese a lui Kathy și care acum aparținea stomacului său.

Se deplasă încet de-a curmezișul camerei de zi, privind fototapetul ce

acoperea peretele din spate. Reprezenta o faleză stâncoasă situată deasupra undelor albastre-verzui ale unui ocean, ce se spărgeau și inundau o serie de stânci negre. Departe, în înaltul cerului senin și albastru, pescărușii albi pluteau duși de vânt, iar în partea dreaptă un copac noduros atârna deasupra abisului cu ramurile negre înălțându-se spre cer.

Neville se îndreptă spre bucătărie și dădu drumul pe masă tuturor produselor, cu ochii ațintiți pe ceas. Șase fără douăzeci. *Curând.*

Turnă niște apă într-o crăticioară și o puse pe sobă. Apoi dezgheță cotletele și le așeză pe grătar. Apa fierbea deja, așa încât dădu drumul fasolei congelate înăuntru și o acoperi, gândindu-se că, probabil, cuptorul electric era de vină pentru supraîncărcarea generatorului.

Își tăie două felii de pâine și-și turnă un pahar cu suc de roșii. Se așeză la masă și privi secundarul roșu care se deplasa încet pe cadranul ceasului. Ticăloșii aveau să apară curând.

După ce termină sucul, se îndreptă către ușa din față și ieși pe verandă. Coborî scările pe peluză și păși spre trotuar.

Cerul se întuneca și se făcea răcoare. Privi în susul și-n josul lui Cimarron Street, în vreme ce briza rece îi ciufulea părul blond. Ăsta era necazul cu zilele noroase; niciodată nu știai când soseau.

Ei bine, cel puțin erau mai plăcute decât blestematele de furtuni cu praf. Ridicând din umeri, traversă din nou peluza și intră în casă, închizând și zăvorând ușa în

spatele său, trăgând și bara groasă de-a curmezișul ușii. Apoi se duse în bucătărie, întoarse cotletele și stinse focul de sub cratița cu fasole.

Punea mâncarea în farfurie, când se opri brusc, iar ochii i se îndreptară rapid spre ceas. Șase și douăzeci și cinci. Ben Cortman strigă:

– Neville, ieși afară!

Robert Neville se așeză oftând și începu să mănânce.

Se așeză în camera de zi, încercând să citească. Își preparase un whisky cu sifon la micul său bar și ținea în mână paharul rece în timp ce citea un text de psihologie. Din difuzorul plasat deasupra ușii vestibulului răsuna la maximum muzica lui Schönberg.

Totuși nu era suficient de tare. Încă îi auzea afară, murmurând și pășind primprejur, țipând, mârâind și luptându-se între ei. Din când în când, o piatră sau o cărămidă cădea cu zgomot surd pe casă. Uneori lătra câte un câine.

Și toți erau acolo pentru același lucru.

Robert Neville închise ochii preț de o clipă și-și strânse buzele. Apoi îi redeschise și își aprinse altă țigară, lăsând fumul să-i pătrundă adânc în plămâni.

Își dorea să fi avut timp pentru a-și izola fonic casa. Nu ar fi fost chiar așa de rău dacă n-ar fi trebuit să-i asculte. Chiar și după cinci luni, tot îl enervau.

Nu se mai uita la ei. La început făcuse o gaură în fereastra din față și-i urmărise. Apoi femeile îl zăriseră și începuseră să ia tot felul de poziții scabroase, pentru a-l

ademeni afară din casă. El nu dorea să privească așa ceva.

Puse cartea deoparte și fixă deprimat covorul în timp ce asculta *Verkärte Nacht*[1] transmis de difuzor. Știa că-și putea pune tampoane în urechi pentru a nu-i mai auzi, însă asta ar fi însemnat să nu mai audă muzica și nu dorea să simtă că îl forțau să stea într-un fel de cochilie.

Închise din nou ochii. Femeile făceau totul să fie atât de dificil, se gândi el, femeile care pozau precum niște marionete desfrânate în noapte, cu gândul că avea să le vadă și avea să se hotărască să iasă din casă.

Fu zguduit de un frison. În fiecare noapte era la fel. Citea și asculta muzică. Apoi începea să se gândească la izolarea fonică a casei, iar după aceea la femei.

În adâncul corpului său, acea căldură se manifesta din nou și el își strânse buzele atât de tare până când deveniră albe. Cunoștea bine fenomenul și îl exaspera faptul că nu-l putea stăpâni. Se manifesta din ce în ce mai puternic până ce nu mai putea rămâne locului. Apoi se ridica în picioare și se plimba agale prin cameră, cu pumnii goliți de sânge atârnându-i pe lângă corp.

Uneori punea în funcțiune proiectorul sau dădea drumul la muzică atât de tare încât îl dureau urechile. Trebuia să acționeze cumva când se simțea realmente rău.

Simți cum mușchii abdomenului i se contractă dureros. Ridică de jos cartea și încercă să citească, buzele silabisind

fiecare cuvânt, încet și penibil.

Numai că, într-o clipă, cartea îi căzu din nou în poală. Aruncă o privire spre biblioteca aflată în fața sa. Toate cunoștințele din acele cărți nu puteau să stingă focul din el; toate cuvintele secolelor nu puteau să pună capăt poftelor stupide și fără de cuvinte ale cărnii sale.

Toate acestea îl făcură să suspine. Era o insultă pentru un bărbat. În regulă, era un instinct natural, dar nu mai exista niciun mijloc pentru a și-l satisface. Îl obligaseră la celibat, așadar trebuia să trăiască astfel. *Ai minte, nu?* se întrebă el. *Ei bine, folosește-o!*

Se întinse și dădu muzica și mai tare, apoi se sili să citească o pagină întreagă fără să facă nicio pauză. Citi despre celulele de sânge forțate să treacă prin membrane, despre limfa albă ce transporta dejecțiile prin tuburi blocate de ganglionii limfatici, despre limfocite și leucocite.

„... pentru a se vărsa în zona umărului stâng, lângă torace, într-o venă mare a sistemului circulator."

Cartea se închise cu un pocnet înăbușit.

De ce nu-l lăsau în pace? Credeau că-l pot avea toți? Erau chiar atât de proști încât credeau așa ceva? De ce în fiecare noapte? După cinci luni era de crezut că sosise vremea să renunțe și să încerce în altă parte.

Se duse la bar și-și turnă un alt pahar. Pe când se întorcea spre scaun auzi pietrele zăngănind pe acoperiș și aterizând cu niște bufnituri surde în tufișurile de lângă casă. Dominând zgomotele, auzi vocea lui Ben

Cortman strigând așa cum făcea întotdeauna:

– Neville, ieși afară!

Într-o zi am să pun mâna pe ticălosu' ăla, se gândi el sorbind adânc din băutura amară. *Într-o zi o să-i înfig un țăruș drept în blestematu' lui de piept. O să fac un țăruș de jumătate de metru, special pentru el, împodobit cu panglici, ticălosu' naibii!*

Mâine. Mâine avea să izoleze fonic casa. Unghiile i se înfipseră în palmele cu încheieturile albe. Nu mai putea suporta să se gândească la femei. Poate că nu s-ar gândi la ele dacă nu le-ar auzi. Mâine. *Mâine.*

Muzica se termină, iar el luă vraful de discuri de pe pick-up și le strecură la loc în mapele de carton. Acum îi auzea și mai clar. Întinse mâna după primul disc, îl așeză pe platanul pick-up-ului și răsuci butonul de volum până la maxim.

The Year of the Plague[{2}] de Roger Leie îi răsună în urechi. Viorile scârțâiau și se tânguiau, timpanele răsunau puternic, aidoma bătăilor unei inimi muribunde, flautele intonau teme ciudate, atonale.

Într-un acces de furie, smulse discul și-l izbi de genunchiul drept. De mult dorise să-l spargă. Merse țeapăn spre bucătărie și aruncă bucățile la cutia de gunoi. Apoi rămase în odaia întunecată, cu ochii închiși, cu dinții clănțănind și cu mâinile acoperindu-și urechile. *Lăsați-mă în pace, lăsați-mă în pace, lăsați-mă în pace!*

N-avea niciun rost, nu-i putea învinge pe timp de noapte. N-avea niciun rost să încerce; noaptea era domeniul lor. Acționa

extrem de prostește, încercând să-i învingă. Să urmărească un film? Nu, n-avea chef să monteze proiectorul. Avea să se bage în pat și să-și pună dopurile în urechi. Oricum, așa proceda în fiecare seară.

Rapid, încercând să nu se gândească deloc, se îndreptă spre dormitor și se dezbrăcă. Își puse pantalonii de la pijama și intră în baie. Nu purta niciodată bluza de la pijama; era un obicei deprins în Panama, în timpul războiului.

În timp ce se spăla, își contemplă în oglindă pieptul lat, părul negru din jurul mameloanelor și din centrul pieptului. Privi crucea bogat împodobită pe care și-o tatuase pe piept în Panama, într-o noapte când se îmbătase. *Ce nebun eram pe atunci!* se gândi. Ei bine, poate că acea cruce îi salvase viața.

Își spălă cu grijă dinții; încerca să-i îngrijească cât mai bine pentru că acum era propriul său dentist. Din unele lucruri se putea alege praful, dar nu și din sănătatea sa, se gândi.

Atunci de ce nu încetezi a turna alcool în tine? se întrebă el. *Dar de ce nu taci dracului odată?*

Trecu prin casă și stinse luminile. Privi fototapetul câteva clipe, încercând să își închipuie că era cu adevărat oceanul. Dar cum putea crede așa ceva, cu toate bufniturile, urletele, mârâiturile și țipetele ce veneau din noapte?

Stinse lampa din camera de zi și intră în dormitor.

Când văzu rumegușul ce acoperea patul

scoase un sunet de dezgust. Îl îndepărtă cu câteva mișcări rapide de mână, socotind că ar fi mai bine să construiască un perete despărțitor între atelier și partea din cameră în care dormea. *Mai bine ai face asta, mai bine ai face astălaltă,* gândi morocănos. Erau atât de multe blestematele de *lucruri de făcut* încât nu va mai ajunge niciodată să se ocupe de adevărata problemă.

Își puse tampoanele în urechi și îl învălui o liniște deplină. Stinse lumina și se strecură între cearșafuri. Privi cadranul fosforescent al ceasului și văzu că era zece și câteva minute. *Tocmai bine,* își zise. *În felul acesta, am să mă scol devreme mâine-dimineață.*

Rămase întins în pat, respirând cu nesaț în întunecimea din jur, sperând să-i vină somnul. Numai că liniștea nu-l ajuta. Încă îi putea zări acolo afară, putea să-i vadă pe acei oameni cu fețe albe dând târcoale casei și căutând fără încetare un mijloc de a ajunge la el. Probabil că unii dintre ei stăteau ghemuiți pe picioarele dinapoi, precum câinii, cu ochii strălucitori îndreptați spre casă, cu dinții scrâșnind ușor, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Și femeile…

Chiar era nevoie să înceapă din nou să se gândească la ele? Cu un blestem pe buze, se întoarse pe burtă și-și afundă capul în perna fierbinte. Zăcu acolo, respirând greoi, cu corpul zvârcolindu-i-se ușor sub cearșaf. *Să vină dimineața!* Mintea îi repeta aceste cuvinte în fiecare noapte. *Dumnezeule, să vina odată dimineața!*

O visă pe Virginia, țipă prin somn, iar degetele se încleștară pe cearșafuri ca niște gheare cuprinse de frenezie.

Capitolul II

Deșteptătorul sună la cinci și jumătate, iar Robert Neville întinse o mână amorțită în obscuritatea dimineții și apăsă butonul soneriei.

Se întinse după pachetul de țigări și-și aprinse una, apoi rămase așezat. Peste câteva momente se ridică din pat, se îndreptă spre camera de zi, cufundată încă în întuneric, și deschise vizorul de la ușă.

Afară, pe peluză, figurile întunecate stăteau nemișcate, precum niște soldați tăcuți, la datorie. În timp ce privea, câțiva începură să se îndepărteze și el îi auzi murmurând nemulțumiți între ei. Se termina încă o noapte.

Se întoarse în dormitor, aprinse lumina și se îmbrăcă. Pe când își trăgea cămașa, îl auzi pe Ben Cortman:

– Neville, ieși afară!

Și asta a fost tot. Imediat după aceasta, plecară cu toții, mai slăbiți decât veniseră. Dacă nu cumva îl atacaseră pe unul de-al lor. O făceau adesea. Nu mai exista nicio legătură de prietenie sau rudenie între ei. Nevoia era singura lor motivație.

După ce se îmbrăcă, Neville se așeză pe pat cu un mormăit și întocmi lista pentru acea zi:

Strungul la Sears

Apă

Verificarea generatorului

Își luă micul dejun în grabă: un pahar cu suc de portocale, o felie de pâine prăjită și două cești de cafea. Termină repede, dorindu-și să aibă răbdarea de a mânca mai încet.

După micul dejun aruncă la gunoi farfuria și cana de hârtie și-și spălă dinții. Cel puțin, îi rămăsese măcar un obicei bun, se consolă singur.

Primul lucru pe care-l făcu când ieși afară fu să privească cerul. Era senin, fără pic de nor. Putea pleca în oraș. *Bine.*

În vreme ce traversa veranda, lovi cu pantoful câteva bucăți de oglindă. *Ei bine, lucrul ăsta blestemat s-a sfărâmat exact așa cum m-am gândit că se va întâmpla,* își zise. Avea să curețe mai târziu.

Unul din corpuri era răstignit pe trotuar; celălalt era pe jumătate ascuns în tufișuri. Ambele erau femei. Aproape întotdeauna erau femei.

Descuie ușa garajului și dădu înapoi Willys-ul trăgând în plămâni aerul proaspăt de dimineață. Apoi ieși din camionetă și deschise oblonul din spate. Își puse mănușile groase și se îndreptă spre femeia de pe trotuar.

Categoric, că nu e nimic atrăgător la ele în lumina zilei, își zise în timp ce le târî pe peluză și le arunca pe foaia de cort. Nu mai era nicio picătură de sânge în ele; ambele femei aveau culoarea peștelui scos din apă. Încuie oblonul din spate.

Dădu ocol peluzei, culegând pietre și

cărămizi și băgându-le într-un sac de pânză. Puse sacul în camionetă și-și scoase mănușile. Intră în casă, se spălă pe mâini și-și pregăti dejunul: două sendvișuri, câteva prăjituri și un termos cu cafea fierbinte.

Când isprăvi cu toate, intră în dormitor și luă un săculeț cu țăruși. Îl aruncă pe spate și-l prinse de tocul în care-și ținea ciocanul de lemn. Ieși apoi din casă, încuind ușa din față în urma lui.

N-avea rost să-și bată capul căutându-l în acea dimineață pe Ben Cortman; avea prea multe alte lucruri de făcut. Preț de o clipă, se gândi la izolarea fonică a casei, pe care și-o propusese s-o facă. *Ei bine, la dracu' cu ea, am s-o fac mâine sau în vreo zi noroasă.*

Se sui în camionetă și verifica lista. *Strungul la Sears* era primul obiectiv pe care trebuia să-l îndeplinească. Bineînțeles, după ce avea să scape de cadavre.

Porni mașina, dădu înapoi până în stradă și se îndreptă spre Compton Boulevard. Aici făcu la dreapta și porni spre est. De ambele părți ale drumului se înălțau case tăcute, iar mașinile, goale și lipsite de viață, erau parcate în curbe.

Ochii lui Robert Neville se îndreptară o clipă spre indicatorul de benzină. Mai avea jumătate de rezervor, dar putea să se oprească pe Western Avenue pentru a face plinul. N-avea niciun rost să folosească benzina stocată în garaj până când nu era neapărată nevoie de așa ceva.

Intră în stația pustie și frână. Luă o canistră de benzină și o răsturnă în

rezervor, până ce lichidul chihlimbariu dădu pe dinafară și se scurse pe ciment.

Verifică uleiul, apa, bateria și cauciucurile. Totul era în stare bună. De obicei așa era, pentru că își îngrijea foarte bine mașina. Dacă s-ar fi stricat vreodată în asemenea hal încât să nu poată ajunge acasă până la apusul soarelui…

Ei bine, n-avea niciun rost să-și facă griji în privința asta. Dacă se va întâmpla vreodată, ăsta îi va fi sfârșitul.

Își continuă drumul pe Compton Boulevard, trecu de sondele înalte de petrol, trecu prin Compton și pe toate străzile tăcute. Nu se vedea nimeni, pe nicăieri.

Dar Robert Neville știa unde erau.

Focul ardea deja. Pe măsură ce mașina se apropia, își puse mănușile și masca de gaze, privind prin ea linţoliul de fum ce plutea deasupra pământului. Întregul teren fusese excavat și transformat într-o groapă enormă; asta se întâmplase în iunie 1975.

Neville parcă mașina și coborî, nerăbdător să termine repede treaba. Ridicând cârligul și lăsând să cadă oblonul din spatele camionetei, trase afară unul dintre cadavre și-l târî până la marginea gropii. Acolo îl ridică în picioare și-i dădu un brânci.

Cadavrul se izbi și se rostogoli pe panta abruptă până ce se opri pe mormanul mare de resturi fumegânde de pe fundul gropii.

Robert Neville respira cu greutate, grăbindu-se spre camionetă; întotdeauna se simțea de parcă s-ar fi sufocat atunci

când se afla aici, chiar dacă avea masca de gaze pe față.

Târî al doilea cadavru până la marginea gropii și-l împinse înăuntru. Apoi, răsturnând deasupra sacul cu pietre, se grăbi spre mașină și o luă din loc.

După patru sute de metri, își scoase masca și mănușile și le aruncă în spatele camionetei. Deschise gura și trase în plămâni aer proaspăt. Scoase un bidonaș din torpedou și luă o dușcă zdravănă de whisky arzător. Își aprinse o țigară și trase din ea adânc. Uneori trebuia să se ducă la groapa fumegândă în fiecare zi, timp de nenumărate săptămâni, iar lucrul acesta îi făcea întotdeauna râu.

Undeva, acolo jos, se afla Kathy.

În drum spre Inglewood se opri la un magazin pentru a-și lua câteva sticle cu apă minerală.

Intrând în magazinul pustiu, mirosul de alimente în putrefacție îi invadă nările. Împinse repede un cărucior de metal în sus și-n jos printre rafturile pline de praf, izul pătrunzător de descompunere strepezindu-i dinții și determinându-l să respire pe gură.

Găsi sticlele de apă în spatele magazinului și, cu această ocazie, descoperi și o ușă care dădea spre un șir de trepte. După ce-și puse sticlele în cărucior, o luă în sus pe scări.

Proprietara magazinului putea fi undeva pe acolo; se putea pune pe treabă.

Erau două camere. În camera de zi, zăcând pe o canapea, se afla o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată într-o haină

roșie de casă. Pieptul i se ridica și cobora încet, așa cum stătea întinsă acolo, cu ochii închiși și mâinile încrucișate pe stomac.

Mâinile lui Robert Neville bâjbâiră după țăruși și ciocanul de lemn. Întotdeauna îi venea greu când erau în viață; în special când era vorba de femei. Putea simți cum îi revine din nou acel impuls fără sens, încordându-i mușchii. Se strădui să-l ignore. Era ceva de domeniul demenței, fără vreun argument rațional.

Femeia nu scoase niciun sunet în afara unui gâfâit brusc și răgușit. Pătrunzând în dormitor, Robert auzi un sunet asemănător cu susurul apei. *Ei bine,* se întreba el, *ce altceva pot să fac?* – și asta pentru că încă mai simțea nevoia să se convingă pe sine că proceda corect.

Rămase în cadrul ușii dormitorului, holbându-se la micul pat amplasat lângă fereastră, înghiți în sec și simți cum respirația i se oprește în piept. Apoi, cu un impuls brusc, păși spre o latură a patului și privi în jos spre ea.

De ce mi se pare că toate seamănă cu Kathy? se întrebă, scoțând cu mâini tremurânde din săculeț al doilea țăruș.

Conducând încet spre Sears, încercă să uite, întrebându-se de ce doar țărușii de lemn erau buni.

Se încruntă în timp ce înainta pe bulevardul pustiu, singurul sunet ce se auzea fiind cel înăbușit al motorului mașinii. Părea fantastic că îi trebuiseră cinci luni pentru a-și pune o astfel de întrebare.

Asta îi aduse în minte o altă întrebare.

Cum se făcea de reușea întotdeauna să lovească direct în inimă? Trebuia să fie în inimă; așa spusese doctorul Busch. Și totuși, el, Robert Neville, nu poseda niciun fel de cunoștințe de anatomie.

Ridică din sprâncene. Îl irita faptul că săvârșise de atâtea ori acest procedeu atât de hidos, fără să se oprească măcar o dată să-și pună întrebări referitoare la el.

Clătină din cap. *Nu, trebuie să reflectez cu grijă,* își spuse, *trebuie să adun toate întrebările înainte de a încerca să răspund la ele. Lucrurile trebuie făcute corect, într-un mod științific.*

Mda, mda, mda, se gândi, *reminiscențe ale bătrânului Fritz.* Acesta fusese numele tatălui său. Neville își disprețuise tatăl și luptase până la capăt împotriva dobândirii logicii și a facilităților mecanice ale tatălui său. Acesta murise negând violent existența vampirilor, până la ultima suflare.

Ajuns la Sears, luă strungul, îl sui în camionetă, apoi cercetă magazinul.

În subsol erau cinci, ascunzându-se în diverse locuri întunecate. Neville îl descoperi pe unul dintre ei în interiorul unei vitrine frigorifice. Începu să râdă când văzu bărbatul zăcând în coșciugul său emailat; părea un loc atât de caraghios în care să te ascunzi!

Mai târziu, se gândi cât de lipsită de umor era lumea în care trăia, dacă se putea distra de minune din atâta lucru.

Pe la orele două parcă mașina și-și luă prânzul. Totul părea să miroasă a usturoi.

Și asta îl făcu să se întrebe despre efectul

pe care îl avea usturoiul asupra lor. *Mirosul trebuie să fi fost motivul care îi pusese pe fugă, dar de ce?*

Totul în privința lor era ciudat; faptul că stăteau înăuntru în timpul zilei, faptul că evitau usturoiul, moartea prin înfigerea unui țăruș, frica recunoscută față de cruci, teama presupusă față de oglinzi.

Să luăm ultimul fapt… Conform legendei, erau invizibili în oglinzi, dar Robert știa că nu era adevărat. La fel de neadevărat precum credința că se puteau transforma în lilieci. Aceasta era o superstiție pe care o putea ușor demola logica îmbinată cu observația. Era la fel de prostesc să crezi că se puteau transforma în lupi. Fără nicio îndoială, existau câini-vampiri; îi văzuse și-i auzise în afara casei sale în timpul nopții. Însă erau doar câini.

Robert Neville își strânse brusc buzele. *Las-o baltă,* își spuse, *nu ești gata încă.* Avea să vină vremea când își va încerca puterile cu toate acestea, una câte una, dar vremea aceea nu sosise încă. Erau destule lucruri de care trebuia să se neliniștească acum.

După-masă, luă casele la rând și-și folosi toți țărușii. Avea patruzeci și șapte.

Capitolul III

„Puterea vampirului stă în faptul că nimeni nu crede în existența sa."

Mulțumesc, doctore Van Helsing, se gândi el lăsând din mână exemplarul din *Dracula.* Rămase nemișcat privind mâhnit rafturile bibliotecii, ascultând cel de-al doilea concert pentru pian al lui Brahms, cu un pahar de whisky cu lămâie în mâna dreaptă și o țigară între dinți.

Era adevărat. Cartea era un talmeș-balmeș de superstiții și de clișee melodramatice, dar fraza respectivă era adevărată: nimeni nu crezuse în existența lor și cum ar fi putut cineva să lupte împotriva cuiva în a cărui existență nici măcar nu crede?

Asta fusese situația. Ceva înfricoșător, ceva aparținând nopții se furișase venind din Evul Mediu. Ceva lipsit de orice suport credibil, ceva ce fusese înmormântat în paginile literaturii de ficțiune. Vampirii erau demodați, aparțineau paginilor idilice ale lui Summers{3} sau ale celor melodramatice ale lui Stoker; erau personaje cărora li se dedica câte o scurtă notiță în *Enciclopedia britanică* sau reprezentau un material bun doar pentru cărțile de factură îndoielnică ale unor scriitori de mâna a doua ori pentru filmele de serie B. O legendă cu un suport firav ce trecea dintr-un secol în altul. *Ei bine, era adevărat.*

Sorbi o înghițitură din pahar și închise ochii, în timp ce lichidul rece i se scurgea pe gât și-i încălzea stomacul. *Era adevărat,* se gândi, *dar nimeni nu avusese vreodată ocazia să cunoască adevărul.* Oh, știau ei că tot exista ceva, dar nu putea fi asta – nu *asta. Asta* era imaginație, *asta* era superstiție – nu exista un lucru ca *acesta.*

Și, înainte ca știința să cerceteze legenda respectivă, legenda înghițise atât știința, cât și orice altceva.

Nu găsise nicio pană de lemn în acea zi. Nu verificase generatorul. Nu îndepărtase cioburile de oglindă. Nu-și luase cina; își pierduse pofta de mâncare. Nu era greu. O pierdea în cea mai mare parte a timpului.

Nu putea face lucrurile pe care le făcuse în acea după-amiază pentru ca apoi să vină acasă și să se îndoape după pofta inimii. Nici măcar acum, după cinci luni.

Se gândi la cei unsprezece – nu, doisprezece copii din acea după-amiază și-și termină băutura din două înghițituri.

Clipi din ochi și camera oscilă puțin în fața sa. *Te faci praf, tăticule,* își zise el. *Și ce dacă?* răspunse tot el. *Este altcineva mai îndreptățit s-o facă?*

Azvârli cartea în celălalt colț al camerei. *Van Helsing și Mina și Jonathan și Conte-cu-ochii-injectați și voi toți! Numai născociri, numai extrapolări prostești pe o temă sumbră!*

Un chicotit ce se transformă în tuse îi ieși din piept. Afară, Ben Cortman îl strigă, invitându-l să iasă din casă. *Imediat, Benny,* își spuse el. *De îndată ce-mi pun smochingul…*

Ridică din umeri și scrâșni din dinți. *Ies imediat. Ei bine, de ce nu? De ce să nu ies afară? E un mijloc sigur de a scăpa de ei.*

Să devină unul asemenea lor.

Chicoti, gândindu-se cât de simplu ar fi fost acest lucru, apoi se puse în mișcare și se îndreptă împleticindu-se spre bar. *De ce nu?* Mintea îi lucra cu febrilitate. De ce să se complice atât, câtă vreme o ușă dată de perete și câțiva pași puteau rezolva definitiv problema?

Pe viața sa că nu știa! Exista, desigur, posibilitatea îndepărtată să mai existe pe undeva câțiva asemenea lui, câțiva care încercau să supraviețuiască cu speranța că într-o bună zi aveau să se afle din nou în mijlocul celor la fel cu ei. Dar cum să-i poată găsi vreodată, dacă nu se aflau la o distanță de o zi de mers cu mașina?

Ridică din umeri și-și mai turnă niște whisky în pahar; renunțase la șmecherii cu luni în urmă. Usturoi la ferestre și plase peste seră; arderea cadavrelor și transportarea pietrelor; încetul cu încetul, numărul celor nepământeni se micșora. De ce să se amăgească singur? Nu va mai găsi niciodată pe altcineva.

Corpul i se lăsă cu greutate pe scaun. *Iată-mă aici, băiețași, stând confortabil ca o ploșniță pe o pătură, înconjurat de un batalion de lipitori care nu doresc altceva decât să se înfrupte din belșug din hemoglobina mea cu tărie sută la sută. Ei bine, oameni buni, serviți-vă, fac eu cinste!*

Fața i se deformă într-un rictus de ură nedisimulată. *Ticăloșilor! Vă omor pe toți, nenorociți ce sunteți, înainte de a mă preda.*

Mâna dreaptă i se strânse precum o menghină, iar paharul se făcu bucăți.

Privi în jos, cu ochii împăienjeniți, spre cioburile de pe podea, spre bucata zimțată de sticlă pe care o mai ținea în mână și spre sângele diluat cu whisky ce-i curgea din palmă.

Totuși, oare n-ar vrea să bea și ei puțin, se gândi el. Se ridică furios și aproape că deschise ușa pentru a-și flutura pumnul în fața lor și a-i auzi cum urlă.

Apoi închise ochii și tot corpul îi fu scuturat de un fior. *Fii deștept, amice,* își zise. *Du-te de-ți bandajează blestemata aia de mână!*

Se împletici până la baie și-și spălă mâna cu grijă, respirând cu greutate în timp ce-și turna tinctură de iod peste rana deschisă. Apoi se bandajă stângaci, pieptul lat ridicându-i-se și coborând cu mișcări sacadate, sudoarea curgându-i pe frunte. *Am nevoie de o țigară,* se gândi.

Ajuns din nou în camera de zi, schimbă discul cu muzică de Brahms cu unul de Bernstein și-și aprinse o țigară. *Ce s-ar întâmpla dacă aș rămâne vreodată fără aceste cuie de sicriu?* se întrebă el urmărind cu privirea fumul albastru al țigării. Ei bine, nu prea existau șanse să se întâmple așa ceva. Avea aproximativ o mie de cartușe în dulapul lui Kathy…

Își încleștă dinții. În dulapul din *cămară, cămară, cămară.*

Camera lui Kathy.

Rămase cu ochii holbați, fără să vadă fototapetul în timp ce *The Age of Anxiety* îi pulsa în urechi. *Vârsta neliniștii,* medita el.

Credeai că ești neliniștit, Lenny, băiatule! Lenny și Benny; voi doi ar trebui să vă întâlniți. Compozitorule, fă cunoștință cu un cadavru! Mami, când voi crește mare, vreau să fiu vampir ca tata. Ei bine, fii binecuvântat, puișor, bineînțeles că vei fi.

Whisky-ul clipoci în pahar. Neville făcu o grimasă din cauza durerii provocate de tăietura proaspătă și trecu sticla în mâna stângă.

Se așeză și sorbi. *La dracu' cu sobrietatea, își zise. Să fie distrus echilibrul respingător al viziunii clare, și asta în mare viteză. Îi urăsc!*

Treptat, camera își schimbă centrul giroscopic și prinse a se ondula în jurul scaunului său. Ochii i se acoperiră de o ceață plăcută, neclară pe margini. Își privi paharul, apoi se uită la pick-up. Capul i se clătina când într-o parte, când în cealaltă. Afară, *ei* dădeau târcoale, mormăiau și așteptau.

Ai dracului vampiri, gândi el, *ticăloși ce se furișează ca pisicile în jurul casei mele, atât de însetați, atât de disperați…*

Un gând îi trecu prin minte. Ridică degetul arătător care îi tremura în fața ochilor.

Prieteni, mă aflu în fața voastră pentru a discuta despre vampiri; un grup minoritar, dacă ei ar exista vreodată – și iată că există.

Dar, pentru a fi concis, voi schița elementele de bază ale tezei mele, teză care sună cam așa: Există prejudecăți împotriva vampirilor.

Ideea fundamentală a acestei minorități este următoarea: Sunt detestați pentru că sunt temuți. Astfel…

Își turnă de băut. Din belșug.

Cândva, în Evul Mediu și întunecat, puterea vampirului era mare, iar teama pe care o inspira era cumplită. Era un blestem și încă mai este. Societatea îl urăște fără o motivație exactă.

Dar sunt nevoile sale cu mult mai șocante decât acelea ale unui părinte care scoate sufletul din copilul său? Vampirul poate produce o accelerare a bătăilor inimii și poate face să ți se ridice părul măciucă. Dar este el mai rău decât părintele care dă societății un copil nevrozat care va deveni politician? Este el mai rău decât industriașul care și-a deschis fabrica cu banii proveniți din vânzări de bombe și arme către naționaliști sinucigași? Este el mai rău decât crâșmarul care vinde băuturi falsificate pentru a distruge și mai mult creierele celor care, treji fiind, sunt incapabili de a gândi progresist? (Nu, îmi cer scuze pentru această calomnie; cârtesc împotriva băuturii care mă hrănește.) Atunci, este el mai rău decât editorul care umple rafturile existente pretutindeni cu dorințe de moarte și pasiune carnală? Și acum, realmente, dacă-ți faci un examen de conștiință, scumpule – este vampirul atât de rău?

Tot ce face e să bea sânge.

Și atunci, de unde această prejudecată nedreaptă, această predispoziție nechibzuită? De ce nu poate trăi vampirul acolo unde dorește? De ce trebuie să-și caute ascunzători în care nu-l poate găsi nimeni? De ce vreți să-l distrugeți? Vedeți, ați transformat acest sărman inocent într-un animal hăituit. Nu are niciun mijloc de a se

întreține, nicio posibilitate de educație adevărată, nici măcar drept de vot. Nu-i de mirare că este obligat să ducă o existență de animal de pradă nocturn.

Robert Neville scoase un mormăit morocănos. *Sigur, sigur,* se gândi el, *dar v-ați lăsa sora să se căsătorească cu unul dintre ei?*

Ridică din umeri. *Aici m-ai avut, amice, aici m-ai avut!*

Muzica se opri. Acul scrâșnea înainte și înapoi în șanțurile negre. Robert rămase nemișcat, simțind cum răcoarea îl cuprinde de la picioare în sus. *Așa se întâmplă când bei prea mult. Devii imun la plăcerile paharului. Nu există nicio mângâiere în băutură. Te prăbușești înainte de a deveni fericit.* Deja camera începea să se îndrepte, iar sunetele ce veneau de afară îi gâdilau timpanele.

– Neville, ieși afară!

O respirație șuierătoare îi ieși printre buze. Haide afară! Femeile erau acolo, cu rochiile descheiate sau scoase de tot, cu pielea ce-i aștepta mângâierile, cu buzele ce…

Sângele meu, sângele meu!

Și, ca și cum ar fi fost mâna altcuiva, își urmări cu privirea pumnul înălbit ridicându-se încet, tremurând, pentru a se abate apoi asupra piciorului. Durerea îl făcu să aspire pe gură aerul stătut al camerei. Usturoi. Peste tot, doar miros de usturoi. Și în haine, și în mobilă, și în mâncare, chiar și în băutură. *Servește un usturoi cu sifon;* mintea îndepărtă imediat tentativa de glumă.

Se ridică și începu să se plimbe de colo-colo. *Ce să fac acum? Să trec iar prin rutina zilnică? Te scutesc de neplăcerea asta. Citit-băut-izolat-acustic-casa-… femei. Femei, femei goale, setoase de sânge și pătimașe, etalându-și corpurile fierbinți în fața lui. Nu, nu fierbinți.*

Un scâncet îi ieși din piept. *Să le ia dracu', ce așteaptă?* Credeau oare că avea să iasă afară și să li se ofere pe tavă?

Poate că da, poate că da… Se trezi că îndepărta bara groasă aflată de-a curmezișul ușii. *Vin, fetelor, vin. Umeziți-vă buzele – acum!*

Afară, ele auziră bara ridicându-se și un urlet de nerăbdare străbătu noaptea.

Răsucindu-se pe călcâie, dădu cu pumnii în perete până ce crăpă tapetul și-și juli pielea. Rămase apoi nemișcat, tremurând neajutorat, cu dinții clănțănindu-i în gură.

Se liniști după un timp. Puse la loc bara de-a curmezișul ușii și se îndreptă spre dormitor. Se prăbuși pe pat și se lăsă pe pernă cu un scâncet. Mâna stângă lovi o dată, ușor, cuvertura de pe pat.

Oh, Dumnezeule, se gândi el, *cât mai durează, cât mai durează?*

Capitolul IV

Soneria deșteptătorului nu se declanșă, pentru că uitase s-o programeze. Dormi profund, nemișcat, ca și cum corpul i-ar fi fost făcut din fontă. Când, într-un târziu, deschise ochii, era ora zece.

Cu un bombănit de dezgust, se ridică cu greu și-și coborî picioarele din pat. Instantaneu, capul începu să-i pulseze ca și cum creierul ar fi avut tendința să-i iasă din craniu. *Frumos,* se gândi el, *sunt mahmur. Asta-mi mai trebuia!*

Se îndreptă gemând și împleticindu-se spre baie, își dădu cu apă pe față și-și turnă apoi apă în cap. *N-are rost,* replică mintea sa, *n-are rost. Tot mă simt ca dracu'.* În oglindă, fața îi apărea scofâlcită, bărboasă și foarte asemănătoare cu fața unui bărbat de vreo patruzeci de ani. *Dragoste, farmecul tău magic se află pretutindeni;* în mod prostesc, cuvintele îi fulgerară prin creier precum niște cearșafuri ude umflate de vânt.

Se îndreptă încet spre camera de zi și deschise ușa din față. Înjură cu năduf la vederea femeii prăvălite pe trotuar. Se încordă furios, dar încordarea îi accentua durerea de cap. *Sunt bolnav,* se gândi.

Cerul era cenușiu și acoperit. *Grozav!* își zise el. *Altă zi petrecută în gaura asta de șobolan!* Trânti cu putere ușa, apoi tresări și gemu la auzul zgomotului care-i străpunse creierul. Afară auzi cum resturile oglinzii se desprind și cad pe cimentul verandei și se fac bucăți. *Oh,*

minunat! Buzele i se deformară într-un rictus.

Două cești de cafea neagră, fierbinte, îi făcură și mai rău la stomac. Puse ceașca jos și se îndreptă spre camera de zi. *La dracu' cu toate,* se gândi, *o să mă îmbăt din nou.*

Dar băutura avea gust de terebentină și, cu un mârâit de enervare, azvârli paharul de perete și urmări cu privirea scurgerea lichidului pe covor. *La naiba, am să rămân fără pahare!* Gândul îl irită în timp ce respirația șuierătoare îi ieșea pe nări în cascade întretăiate.

Se lăsă să cadă pe canapea și rămase acolo, clătinând încet din cap. N-avea niciun rost; îl învinseseră, *ticăloșii nopții* îl învinseseră.

Avu din nou acea senzație de neliniște: senzația că el se dilată, iar casa se contractă, drept pentru care, în orice secundă, avea să treacă dincolo de pereții ei printr-o explozie de lemn, tencuială și cărămizi. Se ridică în picioare și se îndreptă în grabă spre ușă; mâinile îi tremurau.

Se opri apoi pe peluză și, întors cu spatele la casa pe care o ura, trase în piept aerul proaspăt al dimineții. Dar ura și celelalte case din jur și mai ura și caldarâmul, și trotuarele, și peluzele, și tot ce se mai afla pe Cimarron Street…

Ura devenea tot mai mare. Și, brusc, știu că trebuia să plece de acolo. Indiferent dacă era sau nu o zi înnorată, trebuia să plece de acolo.

Încuie ușa din față, descuie garajul și trase în sus ușa masivă, fără să-și mai bată apoi capul s-o lase în jos. *Mă întorc curând,*

își zise el. *Pur și simplu, ies puțin la plimbare.*

Dădu repede înapoi camioneta până în mijlocul drumului, o întoarse și apăsă cu putere pe accelerație, îndreptându-se spre Compton Boulevard. Nu știa încotro mergea.

Luă curba cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră și mări viteza la o sută înainte de a ajunge la prima intersecție. Mașina făcu un salt înainte și el apăsă accelerația până la podea, forțat fiind de piciorul rigid. Mâinile îi erau ca niște blocuri de gheață pe volan, iar fața semăna cu aceea a unei statui. Trecu ca un fulger pe bulevardul gol, lipsit de viață, cu o sută douăzeci la oră, producând singurul sunet asurzitor într-o mare de liniște.

Lucrurile evoluează în natură, gândi el, în timp ce păși încet de-a curmezișul peluzei cimitirului.

Iarba era atât de înaltă încât firele erau îndoite sub propria greutate, iar el le sfărâma acum sub ghetele grele. Nu se auzea niciun sunet în afară de cel produs de pașii săi și de cântecele fără sens ale păsărilor. *Odinioară, mă gândeam că ele cântă pentru că totu-i în regulă pe lumea asta,* își spuse Robert Neville. *Acum știu că am greșit. Ele cântă pentru că sunt sărace cu duhul.*

Parcursese zece kilometri cu accelerația la podea, înainte de a-și da seama încotro se îndrepta. Era straniu că atât mintea, cât și corpul ținuseră secret acest fapt față de propria-i conștiință. Conștient, știuse doar că îi era rău, era deprimat și trebuia să

plece de acasă. Nu știa că avea de gând s-o viziteze pe Virginia.

Dar condusese direct într-acolo, cât de repede putuse. Parcase la curbă și pătrunsese prin poarta ruginită, iar acum ghetele sale bătuceau pământul și scârțâiau prin iarba stufoasă.

Cât timp trecuse de când nu mai venise pe aici? Trebuia să fi fost cel puțin acum o lună. Își dorea să fi adus și flori, dar nu-și dăduse seama că se îndrepta într-acolo decât în momentul când ajunsese aproape de poartă.

Strânse puternic din buze în timp ce-l copleșea o veche durere. De ce nu putea fi aici și Kathy? De ce fusese atât de orb, ascultându-i pe nebunii care stabiliseră acele stupide reguli în timpul molimei? Ar fi putut fi și ea aici, zăcând alături de mama sa.

Nu începe din nou, se admonesta singur.

Apropiindu-se de criptă, înțepeni în clipa când observă că ușa de fier era ușor întredeschisă. *Oh, nu,* se gândi. O luă la fugă peste iarba umedă. *Dacă ei au trecut pe aici,* făgădui, *dau foc orașului. Jur în fața lui Dumnezeu, îl ard până-n temelii dacă s-au atins de ea!*

Dădu ușa de perete și aceasta se lovi de zidul de marmură cu un zgomot cavernos și prelung. Ochii i se deplasară rapid către postamentul de marmură pe care se odihnea sicriul sigilat.

Pulsul îi scăzu și respiră ușurat. Era încă acolo, neatins.

Apoi, în timp ce pătrundea înăuntru, văzu bărbatul care zăcea într-un colț al

criptei, cu corpul ghemuit pe podeaua rece.

Scoțând un urlet de furie, Robert Neville se repezi spre cadavru și, apucând haina omului cu degetele încordate, îl târî pe podea și-l aruncă cu o mișcare violentă pe iarbă. Cadavrul se rostogoli pe spate, cu fața albă îndreptată spre cer.

Robert Neville reveni în criptă, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i într-un ritm rapid. Apoi închise ochii și rămase cu palmele sprijinite pe capacul sicriului.

Sunt aici, se gândi el. *M-am întors. Amintește-ți de mine.*

Aruncă pe jos florile pe care le adusese data trecută și îndepărtă cele câteva frunze ce pătrunseseră înăuntru prin ușa deschisă.

Apoi se așeză lângă sicriu și-și sprijini fruntea de latura metalică.

Tăcerea îl cuprinse cu brațe reci și plăcute.

Dacă aș putea muri acum, se gândi el; *în liniște, ușor, fără să tremur sau să țip. Dacă aș putea fi cu ea. Dacă aș putea crede că voi fi cu ea.*

Degetele i se strânseră ușor, iar capul îi căzu în piept.

Virginia! Ia-mă acolo unde ești!

O lacrimă cristalină îi căzu pe mâna nemișcată…

N-avea idee cât rămăsese acolo. Totuși, după o bucată de vreme, chiar și cele mai adânci dureri se estompau, chiar și disperarea cea mai pătrunzătoare își pierdea din putere. *Blestemul celui care se autoflagelează,* se gândi el, *e să se deprindă chiar și cu biciul!*

Se îndreptă și rămase nemișcat. *Sunt încă în viață,* reflectă, în timp ce inima îi bătea nebunește, sângele îi circula mai rapid prin vine, oasele, mușchii și țesuturile erau toate vii și funcționau fără niciun scop.

Privi încă o secundă sicriul, apoi se răsuci cu un oftat adânc și ieși din criptă, închizând ușor ușa după el, pentru a nu-i tulbura Virginiei somnul.

Uitase de bărbat. Aproape că se împiedică de el, făcu un pas în lături și, cu un blestem înăbușit, trecu de cadavru.

Apoi, brusc, se întoarse.

Ce-i asta? Privi neîncrezător în jos spre bărbat. Omul era mort, mort de-a binelea. Dar cum putea fi? Schimbarea se petrecuse atât de repede și totuși bărbatul arăta și mirosea de parcă ar fi fost mort de zile întregi.

Mintea începu să-i funcționeze rapid din cauza emoției neașteptate. Ceva omorâse vampirul; ceva de o eficiență brutală. Inima nu-i fusese atinsă, nu se vedea nici urmă de usturoi și totuși…

Brusc, fără niciun efort, veni răspunsul… Bineînțeles – lumina zilei!

Îl fulgeră un gând autoacuzator. *Să știe de cinci luni că ei rămâneau înăuntru în timpul zilei și să nu facă nici măcar o dată legătura!* Închise ochii, îngrozit de propria imbecilitate.

Razele soarelui; raze ultraviolete și infraroșii. Ele trebuiau să fie cauza. Dar de ce? La dracu' de ce nu știa nimic despre efectele razelor soarelui asupra sistemului uman?

Un alt gând: acel bărbat fusese unul dintre adevărații vampiri; unul dintre morții vii. Vor avea oare razele soarelui același efect și asupra celor care erau încă în viață?

Prima emoție pe care o simțise de luni de zile îl determină s-o ia la fugă spre camionetă.

În clipa în care ușa se trânti lângă el, se întrebă dacă nu trebuia să-l fi luat și pe bărbatul mort. Nu va atrage cadavrul și alți vampiri, oare nu vor invada ei cripta? Nu, oricum nu vor îndrăzni să se apropie de sicriu; era sigilat cu usturoi. În plus, sângele bărbatului era mort acum, era…

Gândurile i se întrerupseră din nou în timp ce ajungea la o altă concluzie. *Razele soarelui trebuie să fi acționat cumva asupra sângelui lor!*

Atunci era oare posibil ca toate lucrurile să fie legate de sânge? Usturoiul, crucea, oglinda, țărușul, lumina zilei, pământul în care dormeau unii dintre ei? Nu vedea cum, și totuși…

Trebuia să citească mult, să facă o mulțime de cercetări. Putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Plănuise de mult să-l facă, dar în ultimul timp se părea că-l uitase cu desăvârșire. Acum, această nouă idee declanșă iarăși dorința în sufletul său.

Porni mașina pe stradă și acceleră, coti spre o zonă cu locuințe și opri în fața primei case întâlnite.

Alergă pe cărarea ce ducea la ușa din față, dar aceasta era încuiată și n-o putu forța. Cu un mârâit de nerăbdare, alergă spre casa următoare. Ușa era deschisă; fugi

prin camera de zi cufundată în întuneric, urcând apoi, câte două, scările acoperite cu mochetă.

Găsi femeia în dormitor. Fără nicio ezitare, azvârli jos cuverturile și o înșfăcă de încheieturile mâinilor. Ea mormăi când corpul luă contact cu podeaua, apoi o auzi scoțând niște sunete nedeslușite din gâtlej în timp ce o târî în hol și începu să coboare scările.

Pe când o târa prin camera de zi, ea începu să se miște.

Mâinile femeii se încleștară pe încheieturile sale, iar corpul ei începu să se contorsioneze și să se zbată pe covor.

Ochii îi erau încă închiși, dar femeia gâfâia și mormăia tot încercând să-i scape din strânsoare. Unghiile ei i se înfipseră în carne. El se eliberă cu un mârâit și o târî mai departe, apucând-o de păr. De obicei, simțea o durere bruscă și violentă când proceda astfel, pentru că, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, acești oameni erau asemănători cu el. Dar, de data aceasta, îl cuprinsese o pasiune experimentală și nu se putea gândi la nimic altceva.

Chiar și așa, se cutremură la sunetul înăbușit de groază pe care-l scoase femeia atunci când o aruncă pe trotuarul de afară.

Ea rămase pe trotuar răsucindu-se neajutorată, deschizându-și și închizându-și pumnii, cu buzele pătate cu roșu retrase într-un rânjet. Robert Neville o urmărea încordat.

Înghiți în sec, sentimentul acesta de brutalitate nemiloasă nu avea să țină mult. Își mușcă buzele în timp ce o urmărea. *Ei*

bine, suferă, se certă Robert cu el însuși, *dar face parte din grupul lor și m-ar fi ucis bucuroasă dacă ar fi avut ocazia. Trebuie să privești astfel lucrurile, pentru că e singurul mod de a-ți atinge scopul.* Rămase acolo, cu dinții clănțănind, urmărind-o cum moare.

În câteva minute, ea încetă să mai miște, încetă să mai mormăie, iar mâinile i se descleștară încet, semănând acum cu niște flori albe pe ciment. Robert Neville se aplecă și-i luă pulsul. Nimic. Corpul se răcea deja.

Se îndreptă de spate, cu un zâmbet discret fluturându-i pe buze. *Deci e adevărat.* Nu avea nevoie de țăruși. După tot acest timp, găsise în cele din urmă o metodă mai bună.

Apoi își ținu respirația. Dar cum să se convingă că femeia era cu adevărat moartă? Cum ar putea ști înainte de apusul soarelui?

Gândul îl umplu de o mânie nouă și neliniștitoare. De ce fiecare nouă întrebare distrugea răspunsurile dinainte?

Se gândi la această problemă în timp ce sorbea dintr-o cutie cu suc de roșii luată din supermagazinul în spatele căruia parcase.

Cum avea să afle? Nu putea sta cu femeia până ce apunea soarele.

Ia-o cu tine acasă, prostule!

Din nou i se închiseră ochii și simți cum îl străbate o senzație de iritare. Astăzi nu găsea niciunul dintre răspunsurile evidente. Acum trebuia să se întoarcă din drum s-o găsească, și nici măcar nu era sigur unde anume se afla casa.

Porni motorul și ieși din parcare, aruncând o privire la ceas. Ora trei. Destul timp pentru a ajunge acasă înainte de apariția lor. Apăsă pe accelerație și camioneta prinse viteză.

Îi trebui aproximativ o jumătate de oră pentru a localiza casa. Femeia zăcea pe trotuar, în aceeași poziție. Punându-și mănușile, Neville coborî oblonul din spatele camionetei și se îndreptă spre femeie. În timp ce mergea, îi observă figura. *Nu, pentru numele lui Dumnezeu, să nu începi din nou!*

Târî femeia până la camionetă și o aruncă înăuntru. Apoi închise oblonul și-și scoase mănușile. Își privi ceasul. Ora trei. Destul timp pentru…

Scutură ceasul și-l duse la ureche, cu inima aproape sărindu-i din piept.

Ceasul se oprise.

Capitolul V

Degetele îi tremurau, în vreme ce răsucea cheia în contact. Mâinile i se încleștară pe volan în timp ce lua o curbă strânsă și se îndrepta înapoi spre Gardena.

Ce neghiob fusese! Pesemne că îi luase cel puțin o oră pentru a ajunge la cimitir, iar apoi stătuse ore întregi în criptă! Apoi, drumul după acea femeie. Drumul până la super-market, sucul de roșii, drumul înapoi pentru a lua femeia…

Cât *era* ceasul?

Nebun! Îl cuprinse o frică de moarte la gândul celor care îl așteptau în fața casei. Oh, Dumnezeule, și mai lăsase și ușa garajului deschisă! Benzina, echipamentul… *Generatorul!*

Geamătul i se opri în gât, apăsă până la refuz accelerația, camioneta se năpusti înainte, acul vitezometrului oscilă, apoi începu să urce constant, trecu de o sută, o sută zece, o sută douăzeci… Ce se va întâmpla dacă îl așteptau deja? Cum ar mai putea intra în casă?

Se strădui să rămână calm. Nu trebuia să se piardă cu firea; trebuia să se controleze tot timpul. Avea să intre. *Nu-ți face probleme, vei intra în casă,* își zise. Deși nu vedea cum urma s-o facă. Își trecu nervos o mână prin păr. *Minunat, minunat,* comentă în gând. *Îți dai toată osteneala să rămâi în viață, apoi, într-o zi, pur și simplu nu te întorci acasă la timp. Ia termină!* îl

repezi propria-i minte. Dar îi venea să-și dea cu ceva în cap pentru că uitase să-și întoarcă ceasul în seara precedentă. *Nu te obosi să te omori singur,* reflectă, *vor fi bucuroși s-o facă ei pentru tine.* Brusc, își dădu seama că era aproape sleit de puteri din cauza foamei. Bucata de carne conservată pe care o mâncase odată cu sosul de roșii nu făcuse nimic pentru a-i potoli foamea.

Străzile tăcute îi defilau prin față, iar el privea mereu când într-o parte, când în alta, pentru a vedea dacă vreunul dintre *ei* apărea în cadrul ușilor. Părea că deja se lăsa întunericul, dar asta putea să fie doar rodul imaginației sale. Nu putea fi atât de târziu, pur și simplu nu se putea.

Tocmai trecea în viteză de intersecția dintre Western și Compton, când văzu bărbatul care ieșea alergând dintr-o clădire și striga după el. Inima îi fu cuprinsă parcă de o mână de gheață în clipa când țipătul bărbatului străpunse aerul din spatele mașinii.

Nu putea solicita mai mult camioneta. Iar acum, mintea începu să-l chinuiască cu imagini ale unei explozii de anvelopă, a camionetei virând brusc, neînscriindu-se în curbă și izbindu-se de o casă. Buzele începură să-i tremure, dar le strânse cu putere. Nu-și mai simțea mâinile pe volan.

Trebui să încetinească la intersecția cu Cimmaron. Cu coada ochiului, văzu un bărbat țâșnind dintr-o casă și lansându-se în urmărirea mașinii.

Apoi, în clipa când luă curba cu scrâșnet de roți, nu se putu abține să nu caște gura,

simțind cum se sufocă.

Toți erau în fața casei, așteptându-l.

Din gât îi ieși un sunet de teroare nestăpânită. Nu dorea să moară. Poate că se gândise la această posibilitate, poate chiar se aștepta la așa ceva. Dar nu dorea să moară. *Nu în acest fel.*

Îi văzu întorcându-și chipurile de ceară la sunetul motorului. Alți câțiva ieșeau în fugă din garajul deschis și Robert scrâșni din dinți într-un acces de furie neputincioasă. Ce prostesc și nechibzuit mod de a muri!

Îi văzu cum începură să alerge direct spre camionetă, un șir întreg care traversa strada. Și, brusc, știu că nu se putea opri. Apăsă pe accelerație și, într-o clipă, mașina își făcu loc printre ei, doborând trei, ca pe niște popice. Simți cum caroseria mașinii preia impactul în clipa când lovi corpurile. Fețele lor albe trecură fulgerător pe lângă fereastră, țipetele lor înghețându-i sângele în vine.

Acum erau în spatele lui, și Robert observă în oglinda retrovizoare cum îl urmăreau cu toții. Din senin, îi trecu prin minte un plan și, lăsându-se pradă unui impuls, încetini, frână chiar, până ce viteza mașinii ajunse la cincizeci, apoi la treizeci de kilometri pe oră.

Privi înapoi și văzu cum câștigau teren, văzu fețele lor albe-cenușii apropiindu-se, ochii lor negri ațintiți asupra mașinii, asupra *lui.* Tresări brusc ca și cum ar fi fost supus unui șoc, în clipa când lângă el se auzi un mârâit și, întorcând capul, văzu lângă mașină chipul de nebun al lui Ben

Cortman.

Instinctiv, piciorul drept apăsă până la refuz pe accelerație, dar celălalt picior îi alunecă de pe ambreiaj, și, cu o zdruncinătură capabilă să-i frângă gâtul, camioneta făcu un salt înainte și motorul se opri.

Cu fruntea acoperită de sudoare, se aplecă febril să răsucească cheia în contact. Ben Cortman se repezi cu ghearele la el.

Cu un mârâit, dădu deoparte mâna albă și rece.

– Neville, Neville!

Ben Cortman se întinse din nou spre el; mâinile lui semănau cu niște gheare tăiate în gheață. Și iarăși Neville îi împinse deoparte mâna, apoi răsuci brusc cheia în contact; corpul îi tremura convulsiv. Undeva, în spate, îi auzea țipând excitați, pe măsură ce se apropiau de mașină.

Motorul tuși și prinse iar viață în clipa când Robert simți unghiile lungi ale lui Ben Cortman brăzdându-i vertical obrazul.

– Neville!

Durerea îl făcu să-și strângă mâna într-un pumn rigid pe care-l proiectă direct în fața lui Cortman, iar acesta se trezi zburând pe caldarâm. Mecanismul de transmisie se cuplă și camioneta se repezi înainte, prinzând viteză. Unul dintre *ceilalți* sări în spatele mașinii. Pentru o clipă, reuși să-și mențină echilibrul și Robert Neville putu să-i vadă chipul de o paloare cadaverică holbându-se nebunește prin fereastra din spate. Apoi roti brusc volanul, mașina derapă lateral și vampirul fu aruncat jos. Continuă însă să alerge pe o

peluză, cu brațele întinse înainte, până când se izbi violent de peretele unei case.

Inima lui Robert Neville bătea acum atât de tare încât i se părea că avea să-i străpungă coșul pieptului. Respirația îi era șuierătoare, iar pielea rece și amorțită. Simțea firișorul de sânge ce i se scurgea pe obraz, dar nu percepea nicio durere. Îl șterse în grabă cu o mână tremurătoare.

Neville coti la dreapta. Continua să supravegheze oglinda retrovizoare, apoi privi înainte. Se îndreptă spre intersecția cu Haas Street și făcu din nou la dreapta. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi luat-o de-a dreptul prin curți și i-ar fi blocat drumul?

Încetini puțin până ce năvăliră de după colț ca o haită de lupi. De-abia atunci apăsă pe accelerație până la podea. Trebuia să-și asume riscul că îl urmăreau toți. Dar dacă vreunul dintre ei ar fi ghicit ce intenționa el de fapt?

Apăsă accelerația până la refuz și mașina continuă să gonească. Luă curba cu optzeci de kilometri la oră, trecu ca fulgerul prin intersecția spre Cimmaron și făcu din nou la dreapta.

Își trase răsuflarea. Nu se vedea niciunul pe peluza sa. Poate mai avea o șansă. Trebuia totuși să sacrifice camioneta; nu mai dispunea de timpul necesar s-o bage în garaj.

Opri în curbă și dădu ușa de perete. În timp ce înconjura mașina alergând, auzi urletele cumplite ale celor care se apropiau.

Trebuia să încerce să încuie garajul. Dacă n-ar fi făcut-o, i-ar fi putut distruge

generatorul; nu credea să fi avut timp s-o facă până acum. Pașii îi răsunară pe drumul de acces spre garaj.

– Neville!

Făcu un salt înapoi în clipa când Cortman se năpusti spre el din întunericul garajului.

Se lovi de corpul lui Cortman și aproape că se prăvăli la pământ. Simți mâinile reci și puternice încleștându-i-se în jurul gâtului și mirosul respirației puturoase ce-i bătea direct în față. Cei doi se rostogoliră spre trotuar, iar gura cu dinți ascuțiți se repezi spre gâtul lui Robert Neville.

Brusc, acesta își ridică pumnul drept și-l proiectă în grumazul lui Cortman. Auzi trosnetul înfundat ce ieși din gâtlejul acestuia. Primul dintre urmăritori apăru de după colț, urlând.

Cu o mișcare violentă, Robert Neville îl apucă pe Cortman de părul lung și unsuros și-l azvârli jos pe trotuar, făcându-l să se izbească de partea laterală a camionetei.

Ochii lui Robert Neville măturară strada. Nu mai avea timp să încuie garajul. Țâșni ca din pușcă după colțul casei, înspre verandă.

Se opri brusc. *Oh, Dumnezeule, cheile!*

Trăgându-și îngrozit răsuflarea, se răsuci și se întoarse la mașină. Cortman încercă să se ridice scoțând un mârâit, dar Robert își proiectă piciorul în fața albă, trimițându-și adversarul din nou pe trotuar. Apoi se repezi în mașină și smulse cheile din contact.

În timp ce ieșea grăbit din mașină, primul bărbat se repezi la el.

Se dădu înapoi pe scaunul mașinii și adversarul, împiedicându-se de picioarele sale, se prăvăli greoi pe trotuar.

Robert Neville părăsi mașina, traversă în fugă peluza și sări pe verandă.

Trebui să se oprească pentru a găsi cheia potrivită, în timp ce alt bărbat se repezi în sus pe scările verandei. Impactul cu corpul acestuia îl izbi cu violență pe Neville de zidul casei. Respirația fierbinte, duhnind a sânge, se abătu din nou asupra-i: gura deschisă se repezi la gâtul său. Își proiectă genunchiul în vintrele omului, apoi, sprijinindu-se cu toată greutatea de perete, își ridică în sus piciorul și-și împinse atacatorul peste celălalt, care tocmai traversa în fugă peluza.

Neville plonjă spre ușă și o descuie. O deschise, se strecură înăuntru și se întoarse. În timp ce o închidea, un braț fulgeră prin deschizătură. Împinse ușa cu toată puterea până ce auzi cum se rupe osul, apoi o deschise puțin, împinse afară brațul și trânti ușa la loc. Cu mâini tremurătoare, fixă drugul la locul lui.

Se lăsă să alunece încet pe spate. Rămase în întuneric, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i într-un ritm nebunesc, iar picioarele și brațele zăcând pe podea ca niște membre fără viață. Afară, vampirii urlau și băteau cu pumnii în ușă, strigându-i numele, într-un paroxism de furie demențială. Înșfăcară cărămizi și pietre și le aruncară înspre casă, în timp ce urlau și-l blestemau. El zăcu acolo, auzind bufniturile surde ale cărămizilor și pietrelor în peretele casei, dar rămase

locului ascultându-le urletele.

După o bucată de vreme, se îndreptă clătinându-se spre bar. Jumătate din whisky-ul pe care-l turnă se vărsă pe covor. Dădu pe gât conținutul paharului și rămase în picioare, ținându-se de bar pentru a se menține pe picioarele șovăielnice, cu gâtul strâns ca într-un clește și cu buzele tremurându-i, fără a le putea controla.

Încet, căldura băuturii i se răspândi în stomac și-i cuprinse tot corpul. Respirația îi deveni mai regulată, pieptul încetă să i se mai ridice sacadat.

Tresări, auzind puternicul trosnet venit de afară.

Alergă spre vizor și privi împrejurimile. Scrâșni din dinți și îl cuprinse turbarea văzându-și camioneta răsturnată pe o parte și urmărindu-i cum sfărâmau parbrizul cu pietre și cărămizi, cum ridicau capota și distrugeau motorul cu lovituri demente de bâtă, cum îndoiau caroseria cu lovituri frenetice. Pe măsură ce-i privea, furia îi străbătea corpul precum un șuvoi de acid fierbinte, din gâtlej îi ieșeau blesteme pe jumătate rostite și-și strângea spasmodic pumnii albiți de efort.

Răsucindu-se brusc, se îndreptă spre lampă și încercă s-o aprindă. Nu funcționa. Cu un urlet, se întoarse pe călcâie și dădu fuga în bucătărie. Nu funcționa nici frigiderul. Alergă dintr-o cameră întunecoasă în alta. Frigiderul nu avea curent; toată hrana avea să se strice. Casa devenise acum o casă moartă. Nu-și mai putu stăpâni mânia. De ajuns!

Cu mâinile tremurânde de furie, scotoci sub rufele aflate în sertarul șifonierului până ce dădu de pistoalele încărcate.

Repezindu-se prin camera de zi cufundată în întuneric, smulse drugul de la ușă și îl aruncă zăngănind pe podea. Afară, ceilalți începură să urle auzindu-l cum deschidea ușa. *Vin, ticăloșilor!* zbieră în minte.

Deschizând brusc ușa, îl împușcă pe primul drept în față. Bărbatul se rostogoli de pe verandă și două femei în rochii murdare și rupte se apropiară de el cu brațele albe, larg desfăcute pentru a-l cuprinde. Robert urmări cum corpurile lor tresaltă sub impactul gloanțelor care le loviră, apoi le dădu la o parte și începu să tragă la nimereală în mulțime, în timp ce un urlet sălbatic îi ieșea printre buzele acum lipsite de sânge.

Continuă să tragă până ce ambele pistoale se goliră. Apoi rămase pe verandă fulgerându-i cu lovituri de dement, date cu patul armelor, pierzându-și aproape complet controlul atunci când cei pe care tocmai îi împușcase se repezeau din nou asupra lui. Iar în clipa când îi smulseră pistoalele din mâini, își folosi pumnii și coatele, izbi cu capul și-i lovi cu picioarele încălțate cu ghete.

Și nu-și dădu seama cât de lipsită de speranță îi era încercarea, până ce nu-l fulgeră durerea produsă de o tăietură la umăr. Doborând două femei, se dădu înapoi spre ușă. Brațul unui bărbat i se încolăci după gât. Se aplecă brusc înainte, îndoindu-se din mijloc, și-l proiectă pe

acesta peste cap, azvârlindu-l peste ceilalți. Făcu un salt înapoi până în cadrul ușii, se încleștă cu amândouă mâinile și lovi cu picioarele ca două pistoane, azvârlind bărbații direct în tufișurile din fața casei.

Apoi, înainte ca ei să ajungă din nou la el, le trânti ușa în nas, o încuie, trase zăvoarele și puse bara la locul ei.

Robert Neville rămase nemișcat în bezna rece a casei, ascultând urletele vampirilor.

Stătu lipit de perete, lovind rar și fără vlagă în tapet, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii nerași și mâna rănită pulsând de durere. Totul se terminase – *totul.*

Virginia, suspină el ca un copil rătăcit și înfricoșat. *Virginia. Virginia.*

Partea a II-a
Martie 1976

Capitolul VI

În sfârșit, casa era din nou locuibilă.

De fapt, chiar în mai mare măsură decât înainte, pentru că reușise să-și găsească trei zile libere pentru a o izola acustic. Acum, vampirii puteau țipa și urla cât pofteau, căci el nu mai era obligat să-i asculte. Îi plăcea în mod deosebit faptul că nu trebuia să-l mai audă pe Ben Cortman.

Totul necesitase mult timp și muncă. La început se pusese problema găsirii unei mașini noi pentru a o înlocui pe cea distrusă de vampiri. Fusese mai greu decât își imaginase.

A trebuit să meargă până în Santa Monica, la micul magazin ce comercializa Willys-uri, mașinile pe care le cunoștea. Camionetele Willys erau singurele cu care era obișnuit, iar acum nu prea era momentul să înceapă cu experimentările. Nu putea merge pe jos până la Santa Monica, așa încât fusese nevoit să folosească una din nenumăratele mașini parcate prin împrejurimi. Cele mai multe erau însă inutilizabile dintr-un motiv sau altul: baterie descărcată, pompă de alimentare înfundată, lipsă de combustibil, pene de cauciuc.

În cele din urmă, într-un garaj aflat la

un kilometru și jumătate de casă, găsi o mașină pe care reuși s-o pornească. Plecă în grabă către Santa Monica pentru a face rost de altă camionetă. Găsi una, schimbă bateria cu alta, nouă, făcu plinul de benzină, puse câteva canistre suplimentare în spate și porni spre casă. Ajunse cu o oră înainte de apusul soarelui.

De data aceasta avu grijă să se întoarcă la timp.

Din fericire, generatorul nu fusese distrus. Părea evident că vampirii nu aveau idee cât de important era pentru el, deoarece, cu excepția unui fir smuls și a câtorva lovituri, îl lăsaseră în pace. Reușise să-l repare chiar în dimineața de după atac, împiedicând alterarea alimentelor congelate. Asta îl bucură enorm, pentru că știa sigur că nu mai erau locuri de unde și-ar fi putut procura alimente congelate în acel moment, când nu mai exista de mult electricitate în oraș.

În rest, îi rămase să facă ordine în garaj, aruncând resturi de becuri sparte, siguranțe, fire, garnituri, aliaje pentru lipit, piese de schimb pentru motor și o cutie cu semințe pe care o pusese odată acolo; nu-și mai amintea exact când.

Mașina de spălat fusese distrusă într-atât încât era peste putință să o repare. A trebuit să o înlocuiască. Nu a fost prea greu. Partea cea mai proastă a fost că trebuia să șteargă toată benzina pe care vampirii o vărsaseră din canistre. *Se întrecuseră pe ei înșiși vărsând pe jos atâta benzină,* își zise, iritat, în timp ce curăța podeaua.

În interiorul casei, reparase tapetul crăpat și, pentru a da o cu totul altă înfățișare camerei, pusese un alt fototapet pe perete.

Îl încânta tot ceea ce făcuse de când pornise la treabă. Era un mijloc de a-și ocupa timpul, ceva în care să-și pună toată energia produsă de furia care încă îl stăpânea. Îi întrerupsese monotonia îndatoririlor zilnice: transportul cadavrelor, repararea exteriorului casei, atârnarea șiragurilor de usturoi.

În toate acele zile bău cumpătat, reușind să petreacă aproape o zi întreagă fără a pune alcool în gură, permițându-și chiar să-și transforme porția de seară dintr-o evadare fără sens într-una relaxantă, în vederea nopții ce urma să vină. Îi crescu pofta de mâncare și câștigă în greutate două kilograme, deși dăduse jos un strat respectabil de grăsime de pe burtă. Reuși chiar să doarmă bine noaptea, un somn de om obosit, un somn fără vise.

Vreme de o zi sau două analizase foarte serios posibilitatea de a se muta în vreun apartament somptuos de hotel. Dar renunță la idee, gândindu-se la tot ce trebuia să întreprindă pentru a-l face locuibil. Nu, avea să rămână tot în casa lui.

Acum stătea în camera de zi, ascultând *Simfonia Jupiter* de Mozart și întrebându-se cum să înceapă, *de unde* să-și înceapă cercetările.

Știa câteva detalii, dar acestea erau doar niște puncte de reper în pustiul neștiinței. Răspunsul se afla altundeva. Probabil într-un detaliu de care era conștient, dar pe

care nu-l aprecia la valoarea cuvenită, în vreun fapt evident, dar pe care nu-l corelase cu imaginea de ansamblu.

Dar care era acesta?

Rămase nemișcat în fotoliu, cu un pahar aburit în mâna dreaptă și ochii ațintiți asupra picturii de pe perete. Reprezenta o imagine din Canada: păduri de nepătruns, pline de mistere și de umbre verzi, retrase și nemișcate, încărcate de liniștea naturii, netulburate de prezența omului. Privea fix profunzimile verzi și tăcute și reflecta.

Poate că ar fi trebuit să se întoarcă în trecut. Poate că acolo se afla răspunsul, în cine știe ce colț ascuns al memoriei. *Atunci întoarce-te,* îi recomandă el propriei minți, *întoarce-te în timp!*

Să se întoarcă în timp însemna însă să-și sfâșie inima!

În timpul nopții fusese încă o furtună de praf. Vânturi puternice și vârtejuri se abătuseră asupra casei, pătrunzând prin crăpături, strecurându-se prin porii tencuielii și lăsând un strat de colb subțire, cât firul de păr, pe toate mobilele. Peste patul lor, praful plutea ca o pulbere fină, depunându-li-se pe păr și pe pleoape, intrându-le sub unghii și astupându-le toți porii.

Stătuse treaz jumătate din noapte, încercând să distingă respirația grea a Virginiei. Dar nu reușise să audă nimic în afară de șuierul și scrâșnetele produse de furtună. O bucată de vreme, oscilând între somn și veghe, avusese iluzia că toată casa era strivită între niște roți gigantice, care o

mențineau între monstruoasele lor suprafețe abrazive, iar această imagine îl făcuse să se cutremure.

Nu se obișnuise cu furtunile de praf. Sunetul șuierător al granulelor aduse de vârtejurile de vânt îl enerva cumplit, întotdeauna. Furtunile nu izbucneau niciodată la intervale regulate pentru a-i permite să nu le mai ia în seamă. De câte ori veneau, el petrecea câte o noapte neliniștită, zvârcolindu-se când pe o parte, când pe cealaltă, iar a doua zi se ducea la fabrică cu mintea și corpul sleite de puteri.

Iar acum trebuia să-și facă griji și din pricina Virginiei…

Se trezi dintr-un somn ușor pe la patru dimineața și-și dădu seama că furtuna se oprise. Tăcerea contrastantă ce se așternuse făcea să-i țiuie urechile.

În timp ce se ridica în capul oaselor pentru a-și aranja iritat pijamaua mototolită, observă că Virginia era trează. Stătea întinsă pe spate și privea țintă tavanul.

– Ce s-a întâmplat? mormăi somnoros.

Ea nu-i răspunse.

– Scumpo?

Ochii ei se îndreptară încet spre el.

– Nimic. Culcă-te.

– Cum te simți?

– La fel.

– Aha…

Rămase nemișcat o clipă, privind-o.

– Bine, zise el în cele din urmă și, întorcându-se pe o parte, închise ochii.

Ceasul sună la ora șase și jumătate. De obicei, Virginia apăsa butonul pentru a

opri deșteptătorul, dar, cum de data aceasta n-o făcu, Robert se întinse peste corpul ei inert și apăsă butonul. Virginia stătea tot pe spate, fixând în continuare tavanul.

– Ce este? întrebă el îngrijorat.

Ea îl privi și-și clătină capul pe pernă.

– Nu știu, răspunse. Pur și simplu nu pot să dorm.

– De ce?

Virginia scoase un sunet neclar.

– Tot te simți slăbită? se interesă el.

Ea încercă să se ridice, dar nu reuși.

– Stai acolo, scumpo. Nu te mișca. Îi puse mâna pe frunte. N-ai febră.

– Nu mă simt rău. Pur și simplu… sunt obosită.

– Ești palidă.

– Știu. Arăt ca o fantomă.

– Nu te ridica.

Dar ea o făcuse deja.

– N-am de gând să mă las răsfățată. Haide, îmbracă-te! Totul va fi în regulă.

– Nu te ridica din pat dacă nu te simți bine, scumpo.

Îl bătu pe umăr și-i zâmbi.

– Nu voi păți nimic. Du-te și te pregătește.

În timp ce se bărbierea, auzi lipăitul papucilor ei prin fața ușii de la baie. Deschise ușa și o urmări cum, învești mântată într-un capot și totuși tremurând puțin, traversa foarte încet camera de zi. Intră din nou în baie, clătinând din cap. Virginia trebuia să fi rămas în pat.

Toată partea de sus a chiuvetei era

acoperită cu praf. Blestematul ăsta de praf era peste tot! Fusese în cele din urmă obligat să ridice un fel de cort deasupra patului lui Kathy pentru a împiedica praful să-i cadă pe față. Prinsese o margine a acestuia de peretele aflat lângă pat, îl lăsase să atârne deasupra și-l legase de doi stâlpi fixați de o latură a patului.

Nu reuși să se radă ca lumea, căci spuma de ras era amestecată cu praf și nu mai avea timp să se săpunească încă o dată. Se spălă pe față, își luă un prosop uscat din dulap și se șterse.

Înainte să intre în dormitor pentru a se îmbrăca, aruncă o privire în camera lui Kathy.

Fetița încă dormea, căpșorul ei acoperit cu păr blond se odihnea nemișcat pe pernă, iar obrajii îi erau roșii din cauza somnului profund. Robert își trecu degetul peste prelata de deasupra patului și îl retrase cenușiu și plin de praf. Clătină din cap dezgustat și părăsi încăperea.

– Aș vrea să se oprească odată blestematele astea de furtuni, spuse în timp ce intra în bucătărie zece minute mai târziu. Sunt sigur…

Se întrerupse brusc. De obicei, Virginia se afla lângă mașina de gătit, pregătind ouă, prăjind pâine, făcând clătite sau fierbând cafeaua. Astăzi, stătea la masă. Cafeaua se afla în filtru, dar nimic altceva nu mai era pe aragaz.

– Scumpo, întoarce-te în pat dacă nu te simți bine, îi spuse. Îmi pregătesc singur micul dejun.

– E în regulă, răspunse ea. Mă odihneam

pur și simplu. Îmi pare rău. Mă ridic acum și-ți fac niște ouă.

– Stai acolo!

Se îndreptă spre frigider și deschise ușa.

– Aș vrea să știu ce se întâmplă, zise Virginia. Au fost afectați jumătate din vecini, iar tu mi-ai spus că mai mult de jumătate din lucrătorii din fabrică sunt absenți.

– Poate e vreun virus, răspunse el.

Ea clătină din cap.

– Nu știu.

– Între furtuni, țânțari și toată lumea bolind, viața devine rapid o adevărată pacoste, declară el, turnându-și suc de portocale dintr-o sticlă. Și, pentru că tot vorbim de nepoftiți… Scoase un mic gunoi negru din paharul cu suc. Cum dracu' ajunge așa ceva în frigider? Nu voi ști niciodată! Tu nu vrei ceva de mâncare?

– Nu vreau nimic, Bob!

– Nici suc de portocale?

– Nu.

– Ți-ar face bine…

– Nu, mulțumesc, dragul meu, repetă ea încercând să zâmbească.

Puse sticla înapoi și se așeză în fața ei, cu paharul de suc în mână.

– Te doare ceva? Capul sau altceva?

Ea clătină ușor din cap.

– Aș vrea *să știu* ce anume nu-i în regulă…

– Sună-l astăzi pe doctorul Busch.

– Am s-o fac, răspunse femeia, încercând să se ridice.

El o opri cu mâna.

– Nu, nu, scumpo, stai acolo.

– Dar nu există niciun *motiv* pentru care să fiu în starea aceasta.

Părea mânioasă. Așa era de când o cunoștea. Când se îmbolnăvea, devenea iritată. Boala o agasa, iar ea o considera ca un afront personal.

– Haide, zise el, schițând gestul de a se ridica. Te ajut să te întorci în pat.

– Nu, lasă-mă să stau aici cu tine! Mă urc în pat după ce Kathy pleacă la școală.

– Bine. Totuși, nu vrei să mănânci ceva?

– Nu.

– Niște cafea?

Ea scutură din cap.

– O să te îmbolnăvești *cu adevărat* dacă nu mănânci!

– Nu mi-e foame.

Neville își termină sucul și se ridică să facă niște ouă. Le sparse de marginea tigăii din fier și turnă conținutul peste bucățile prăjite de șuncă. Scoase pâinea din dulap și se îndreptă spre masă.

– O pun eu la prăjit, spuse Virginia. Ai grijă… Oh, Dumnezeule!…

– Ce este?

Ea își flutura slab o mână în fața ochilor.

– Un țânțar, zise ea, strâmbându-se.

El se apropie și, după o clipă, îl strivi între palme.

– Țânțari, muște, purici…

– Intrăm în era insectelor, completă el.

– Nu-i bine. Țânțarii pot fi purtători de boli. Trebuie să punem o plasă deasă și în jurul patului fetiței.

– Știu, știu, răspunse bărbatul, întorcându-se la mașina de gătit și aplecând tigaia astfel încât grăsimea

fierbinte să acopere suprafața ouălor. Tot vreau s-o fac, dar…

– Nu cred că spray-ul ăla are vreun efect, spuse Virginia.

– N-are?

– Nu.

– Dumnezeule, dar este considerat cel mai bun din câte pot fi găsite pe piață!

Răsturnă ouăle într-o farfurie.

– Ești sigură că nu vrei niște cafea?

– Nu, mulțumesc.

Se așeză pe scaun, iar Virginia îi dădu pâinea prăjită unsă cu unt.

– Sper din suflet să nu creștem o rasă de supergângănii, spuse Robert. Îți amintești de roiul ăla de lăcuste gigantice pe care l-au găsit în Colorado?

– Da.

– Poate că insectele au devenit… Care-i cuvântul? Mutante.

– Ce-i aia?

– Oh, înseamnă că… se schimbă. Brusc. Sărind peste o duzină de mici etape de evoluție, dezvoltându-se poate într-o direcție pe care n-ar fi urmat-o niciodată dacă n-ar fi fost…

Tăcere.

– Bombardamentele? întrebă ea.

– Poate că da.

– Ei bine, ele sunt cauza furtunilor de praf. Probabil că mai determină o mulțime de lucruri pe lângă asta.

Ea oftă plictisită și clătină din cap.

– Și ei declară că am câștigat războiul…

– Nimeni nu l-a câștigat.

– L-au câștigat țânțarii.

El zâmbi ușor.

– Bănuiesc că da.

Rămaseră câteva clipe fără să vorbească; singurul zgomot din încăpere era clinchetul furculiței pe farfurie și al cești pe farfurioară.

– Ai trecut pe la Kathy astă-noapte? întrebă ea.

– Tocmai m-am uitat. Arată bine.

– În regulă.

Virginia îl privi afectată.

– M-am tot gândit, Bob. Poate că ar fi mai bine s-o trimitem în est, la mama ta, până când mă fac mai bine. Ar putea fi ceva contagios.

– Am putea, răspunse el nesigur, dar, dacă e vorba de ceva contagios, la maică-mea n-ar fi mai în siguranță decât aici.

– Doar nu crezi asta? întrebă ea.

Părea îngrijorată. Robert ridică din umeri.

– Nu știu, scumpo! Cred că, în principiu, este la fel de în siguranță și aici. Dacă lucrurile se înrăutățesc prin vecini, n-o mai trimitem la școală.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

– Bine, rosti în cele din urmă.

Robert își privi ceasul.

– E timpul să plec.

Virginia aprobă din cap, iar el înghiți restul micului dejun. În timp ce-și sorbea cafeaua din ceașcă, ea îl întrebă dacă nu cumva cumpărase un ziar în seara precedentă.

– E în camera de zi.

– E ceva nou în el?

– Nu. Aceleași lucruri vechi. S-a

răspândit în toată țara, puțin aici, puțin dincolo. N-au reușit încă să izoleze microbul.

Ea își mușcă buza de jos.

– Nu știe nimeni despre ce-i vorba?

– Mă îndoiesc. Dacă ar fi știut cineva, cu siguranță că s-ar fi anunțat până acum.

– Dar trebuie să aibă *câteva* idei.

– Toată lumea are câte o idee. Dar nu au nicio valoare.

– Care sunt părerile?

El ridică din umeri.

– Diferite – începând cu armele biologice.

– Crezi că-i așa ceva?

– O nouă armă biologică?

– Da!

– Războiul s-a terminat, îi aminti el.

– Bob, spuse femeia brusc, crezi că e bine să te duci la lucru?

El zâmbi neajutorat.

– Ce altceva aș putea face? Trebuie să mai și mâncăm.

– Știu, dar…

Bărbatul se întinse peste masă și simți cât de rece era mâna soției sale.

– Scumpo, totul va fi bine.

– Și crezi că e bine s-o trimit pe Kathy la școală?

– Așa cred. Până ce autoritățile sanitare nu vor anunța că școlile trebuie închise, nu văd de ce s-o ținem acasă. Nu-i bolnavă.

– Dar toți copiii de la școală…

– Totuși, cred că-i mai bine așa, declară el.

Ea scoase un sunet nedefinit. Apoi spuse:

– Foarte bine. Dacă așa crezi…

– Vrei să te ajut cu ceva înainte de a pleca? se interesă Robert.

Virginia clătină din cap.

– Să stai în casă și în pat astăzi, o sfătui el.

– Așa voi face, răspunse ea. De îndată ce o trimit pe Kathy la școală.

O mângâie pe mână. Afară, se auzi un claxon de mașină. Robert își termină cafeaua și intră în baie să-și clătească gura. Apoi își scoase haina din dulapul din hol și o îmbrăcă.

– La revedere, scumpo, spuse sărutând-o pe obraz. Stai liniștită.

– La revedere, zise ea. Ai grijă de tine.

Robert traversă peluza, praful din aer scrâșnindu-i între dinți. Îl putea simți pe măsură ce înainta – o senzație de uscăciune în nări.

– ’Neața, spuse el urcându-se în mașină și trăgând portiera după el.

– Bună dimineața, răspunse Ben Cortman.

Capitolul VII

„Extras de *Allium sativum,* o specie din familia liliacee, familie cuprinzând usturoiul, prazul și ceapa. Are o culoare spălăcită și un miros pătrunzător, conținând câteva sulfuri de alil. Compoziție: 64,6% apă; 6,8% proteine; 0,1% grăsimi; 26,3% carbohidrați; 0,8% fibre vegetale; 1,4% minerale.” Asta era. Legănă în palma dreaptă cățeii roșii și tari ca pielea tăbăcită. Trecuseră șapte luni de când îi aduna în șiraguri aromate, pe care le atârna în exteriorul casei, fără a avea cea mai mică idee de ce alungau vampirii. Era timpul să afle motivul.

Puse cățeii pe marginea chiuvetei din bucătărie. Praz, ceapă, ceapă franțuzească și arpagic. Vor avea toate același efect ca și usturoiul? S-ar simți ca un prost dacă s-ar fi întâmplat ceva, după ce umblase kilometri întregi după usturoi, câtă vreme ceapă se găsea peste tot.

Sfărâmă cățeii și mirosi lichidul înțepător de pe lama groasă a satârului.

În regulă, și acum? Trecutul nu-i relevase nimic care să-l ajute; doar vorbe despre purtători de insecte și viruși. Nu acestea erau cauza. Era sigur de asta.

Totuși, trecutul îi adusese altceva; îi adusese durere, odată cu amintirile. Fiecare cuvânt de care-și aducea aminte era doar o lamă de cuțit care-i sfredelea corpul. Vechile răni se redeschideau, de

fiecare dată când se gândea la Virginia.

În cele din urma, trebui să se oprească, cu ochii închiși, cu pumnii încleștați, încercând disperat să accepte prezentul așa cum era și să nu mai jelească trecutul. Dar numai destule pahare cu băutură, sorbite pentru a bagateliza toate gândurile negre, avură darul de a îndepărta durerea sâcâitoare produsă de amintiri.

Își focaliză privirea. *Foarte bine, la dracu',* își spuse în sinea sa, *fă ceva!*

Privi din nou textul; apă – asta era? se întrebă. Nu, era ridicol; toate lucrurile conțin apă. Proteine? Nu. Grăsimi? Nu. Carbohidrați? Nu. Fibre vegetale? Nu. Minerale? Nu. Atunci, ce?

„Mirosul caracteristic și gustul specific al usturoiului se datorează unui ulei volatil, aflat în proporție de 0,2%, ulei ce constă în special din sulfura de potasiu și izotiocianat de alil."

Poate că aici se afla răspunsul.

Din nou din carte: „Sulfura de alil poate fi preparată încălzind uleiul de muștar și sulfura de potasiu la 100°C."

Străbătut de un fior de dezgust, se lăsă pe spate, în fotoliul din camera de zi. *Și de unde dracu' să fac eu rost de ulei de muștar și sulfură de potasiu? Dar de echipamentul necesar pentru a le prelucra?*

Grozav! se apostrofă singur. *Primul pas, și ai eșuat deja în mod lamentabil.*

Scârbit, se ridică în picioare și se îndepărtă spre bar. Dar după ce-și umpluse doar o jumătate de pahar, trânti sticla pe masă. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, n-avea intenția să continue ca un orb,

ducând o existență nechibzuită și fără rezultate până ce avea să fie răpus de bătrânețe sau de vreun accident! Fie află răspunsul, fie termină cu toate, inclusiv cu propria viață.

Își privi ceasul. Zece și douăzeci dimineața; avea destul timp. Se îndreptă hotărât spre hol și verifică în cărțile de telefon. Exista un loc potrivit în Inglewood.

Patru ore mai târziu, se îndreptă de șale, ridicându-se din fotoliu și de la masa de lucru cu un junghi în gât, dar cu o soluție de sulfură de potasiu într-o seringă și cu senzația că realizase ceva, pentru prima dată de la începutul izolării sale fatale.

Puțin excitat, alergă spre mașină și, curând, depăși zona pe care o „curățase" și o marcase cu indicatoare. Știa că era posibil, ba chiar probabil, ca unii vampiri să fi pătruns și să se fi ascuns în „zona curățată". Dar nu avea timp să cerceteze acum.

Parcându-și mașina, intră într-o casă și se îndreptă spre dormitor. Acolo zăcea o femeie tânără cu o pojghiță de sânge acoperindu-i gura.

Răsturnând-o pe burtă, Neville îi ridică fusta și-i injectă sulfura de potasiu în fesa moale și cărnoasă, apoi o răsuci din nou pe spate și făcu un pas înapoi. Rămase acolo

O jumătate de oră, supraveghind-o.

Nu se întâmplă nimic.

N-are niciun sens, îi striga mintea. *Am atârnat usturoi în jurul casei și vampirii nu s-au apropiat. Iar uleiul pe care i l-am injectat este caracteristic pentru usturoi. Dar*

nu se întâmplă nimic.

La naiba, nu se întâmplă nimic!

Aruncă seringa și, tremurând de furie și de frustrare, se îndreptă spre casă. Înainte de a se lăsa întunericul, înălță o construcție mică din lemn pe peluza din față și atârnă de ea cununi de usturoi. Petrecu o noapte neliniștită și numai faptul că mai avea încă multe treburi îl făcu să nu se atingă de băutură.

Dimineața, ieși afară și privi surcelele de pe peluză.

Crucea. O ținu într-o mână – strălucitoare și aurie în soarele de dimineață. Și aceasta alunga vampirii.

De ce? Exista oare un răspuns logic, ceva pe care îl putea accepta fără a cădea pe panta alunecoasă a misticismului?

Exista doar o singură cale pentru a afla.

Luă femeia de pe pat, prefăcându-se că nu bagă în seamă întrebarea ce îi frământa mintea: *De ce faci întotdeauna experimente pe femei?* N-avea chef să admită faptul că implicația avea vreo motivare anume. S-a întâmplat pur și simplu să fie primul vampir întâlnit, asta era tot. *Și atunci ce-i cu bătrânul din camera de zi? Pentru numele lui Dumnezeu!* se înfurie. *N-am de gând să violez femeia!*

Îți încrucișezi degetele, Neville? Bați în lemn?

Ignoră toate acestea, începând să creadă cu adevărat că în mintea sa se ascundea o ființă străină. Cândva ar fi numit-o conștiință. Acum era doar supărare. La urma urmei, moralitatea decăzuse odată

cu societatea. El era stăpânul propriilor sale concepte morale.

E o justificare bună, nu-i așa, Neville? Mai taci din gură!

Dar nu-și permise să-și petreacă după-amiaza lângă ea. După ce o legă de un scaun, se retrase în garaj și-și făcu de lucru la mașină. Femeia purta o rochie neagră, sfâșiată, și de câte ori respira, lăsa să i se vadă prea mult. Ochii care nu se văd, se uită… Era o minciună și el o știa, dar nu voia să admită acest lucru.

În cele din urmă, îndurătoare, veni și noaptea. Încuie ușa garajului, se întoarse în casă și zăvorî ușa principală, punând drugul greu de-a curmezișul ei. Apoi își pregăti o băutură și se așeză pe canapea față în față cu femeie.

Din tavan, chiar în fața ei, atârna crucea.

La șase și treizeci, ochii ei se deschiseră. Brusc, exact ca ochii unui somnoros care are ceva anume de făcut la trezire; ca ai unui adormit care nu își recapătă conștiința treptat, ci cu o singură mișcare precisă, știind exact ce are de făcut.

Atunci femeia văzu crucea și-și mută ochii de la ea cu un gâfâit zgomotos, în timp ce corpul i se răsucea în scaun.

– De ce ți-e frică de ea? întrebă Robert tresărind, după atâta timp, la auzul sunetului propriei voci.

Ochii femeii, îndreptați brusc asupra lui, îl făcură să se cutremure. Felul în care străluceau, felul în care își trecea limba peste buzele roșii, de parcă gura ei ar fi avut o viață separată. Felul în care își arcuia corpul ca și cum ar fi încercat să-l

apropie și mai mult de al lui. Un mârâit gutural îi ieșea din gât, un mârâit asemănător cu cel scos de un câine care-și apără osul.

– Crucea, repetă el nervos. De ce ți-e frică de ea?

Femeia se încorda în legături, mâinile râcâind marginile scaunului. Nu scotea niciun cuvânt, ci emitea doar o serie succesivă de gâfâituri stridente. Corpul i se zvârcolea în scaun, ochii ei îl ardeau.

– Crucea! se răsti el, furios.

Robert sări în picioare, paharul îi căzu din mână și conținutul se vărsă pe covor. Cu degetele încordate apucă șnurul și flutură crucea în fața ochilor ei. Femeia își scutură capul cu un mârâit înspăimântat și se dădu înapoi în scaun.

– *Privește-o!* urlă el.

Un scâncet plin de teroare veni din direcția ei. Ochii i se deplasară sălbatici prin încăpere, ochi mari și negri, cu pupilele ca niște fire de funingine.

O apucă de umăr, apoi își retrase brusc mâna. Din rănile proaspete făcute de dinți i se prelingea sânge.

Mușchii stomacului i se contractară. Mâna porni din nou, de data aceasta pentru a lovi puternic în obraz, proiectându-i capul într-o parte.

Zece minute mai târziu, îi aruncă trupul pe ușa principală și le-o trânti în față celor de afară. Apoi rămase în spatele ușii, respirând greu. Vag, în ciuda izolației fonice, îi auzi luptându-se ca niște șacali pentru trofeul oferit.

Mai târziu, intră în baie și turnă alcool

peste înțepăturile provocate de dinți, bucurându-se sălbatic de durerea arzătoare din carne.

Capitolul VIII

Neville se aplecă și luă un pic de pământ în mâna dreaptă. Îl trecu printre degete, sfărâmând bulgării negri și transformându-i în praf. *Câți dintre ei,* se întrebă el, *dorm în pământ, așa cum spune legenda?*

Clătină din cap. Teribil de puțini.

Și atunci, unde se potrivește legenda?

Închise ochii și lăsă pământul să-i curgă încet din căușul palmei. Exista oare vreun răspuns? Dacă ar fi putut să-și amintească dacă aceia care dormeau în pământ erau aceiași care se întorseseră din moarte… Atunci ar fi putut formula o teorie.

Însă nu-și putea aduce aminte. O altă întrebare fără răspuns. Adăugată la întrebarea care-i trecuse prin minte în noaptea anterioară.

Ce ar face un vampir mahomedan dacă ar fi pus în fața unei cruci?

În aerul tăcut de dimineață, sunetul lătrător al râsului care-l cuprinse brusc îl făcu să tresară. *Sfinte Dumnezeule, se gândi, a trecut atâta timp de când am râs ultima data, încât am uitat cum este.* Suna precum tusea unui copoi bolnav. *Ei bine, la urma urmei, asta și sunt, nu-i așa?* hotărî el. *Un câine foarte bolnav.*

În acea dimineață, pe la patru, se stârnise o ușoară furtună de praf. Straniu, cum îi reamintea de trecut! Virginia, Kathy, toate acele zile oribile…

Se întrerupse singur. Nu, *nu,* aici era pericolul! Gândul la trecut îl făcuse să se apuce iar de băutură. Nu, trebuia să accepte prezentul!

Se trezi întrebându-se din nou de ce se hotărâse să trăiască în continuare. *Probabil că nu există un motiv real. Pur și simplu, sunt prea tâmpit pentru a pune capăt la tot.*

Ei, bine – își pocni palmele cu o falsă fermitate – *și acum ce fac?* Aruncă o privire în jur de parcă ar fi fost ceva de văzut în liniștea în care era cufundată Cimarron Street.

Foarte bine, decise el impulsiv, *ia să vedem dacă povestea cu apa curgătoare e adevărată!*

Îngropă un furtun sub pământ și-l racordă la un mic jgheab confecționat din lemn. Apa trecea prin jgheab, apoi printr-o altă gaură într-un alt furtun care intra în pământ.

După ce termină, intră în casă și făcu un duș, se bărbieri și-și scoase bandajul de la mână. Rana se închisese fără a supura. Oricum, nu-și făcuse probleme din cauza ei; timpul îi dovedise nu o dată că era imun la infecțiile produse de vampiri.

La șase și douăzeci intră în camera de zi și rămase în fața vizorului. Se întinse un pic, încruntându-se din cauza durerilor din mușchi. Apoi, pentru că nu se întâmpla nimic, își pregăti o băutură.

Când reveni în fața vizorului, îl văzu pe Ben Cortman înaintând pe peluză.

– Neville, ieși afară, murmură Robert Neville, iar Cortman se făcu ecoul cuvintelor sale cu un țipăt strident.

Neville rămase nemișcat, privindu-l pe Ben Cortman.

Ben nu se schimbase prea mult. Părul îi era tot negru, corpul predispus la corpolență, fața încă albă. Dar acum avea barbă: ceva mai deasă sub nas, ceva mai rară în jurul bărbiei, pe obraji și sub gât. Asta era singura diferență. În vremurile de odinioară, Ben fusese întotdeauna impecabil ras, mirosind a colonie în fiecare dimineață, când îl lua pe Neville pentru a se îndrepta împreună spre fabrică.

I se păru straniu că stătea acolo, privindu-l pe Ben Cortman; un Cortman care îi era acum complet străin. Odinioară, vorbise cu acel om, mersese la slujbă cu el, discutase cu el despre mașini, baseball și politică, mai apoi despre molimă, despre felul în care se înțelegeau Virginia și Kathy, despre ce era pe punctul să facă Freda Cortman…

Neville clătină din cap. Nu avea niciun rost să se mai gândească la asta acum. Trecutul era la fel de mort ca și Cortman.

Clătină din nou din cap. *Lumea a luat-o razna,* își zise el. *Morții se plimbă prin apropiere, iar eu nici nu mă gândesc la ei.* Revenirea la viață a cadavrelor devenise ceva banal ca semnificație. *Cât de repede acceptă cineva incredibilul, dacă este martor la el destul de des!* Neville rămase acolo, sorbindu-și whisky-ul și întrebându-se de cine îi amintea Ben.

De o bucată de vreme avea impresia că Ben Cortman îi amintea de cineva, dar nu-și dădea seama pentru nimic în lume de cine anume.

Ridică din umeri. Ce importanță avea?

Puse paharul pe pervazul ferestrei și intră în bucătărie. Dădu drumul la apă și reveni de unde plecase. Ajuns din nou în fața vizorului, văzu pe peluză un alt bărbat și o femeie. Niciunul dintre cei trei nu vorbea cu ceilalți. N-o făceau niciodată. Se plimbau neobosiți, dându-și târcoale unul altuia precum lupii, fără a se privi măcar o dată unul pe celălalt, având ochi flămânzi doar pentru casă și pentru prada ce se găsea în interior. Apoi Cortman băgă de seamă apa care curgea prin jgheab și se apropie pentru a vedea mai bine. După un moment, își ridică fața albă și Neville îl văzu rânjind.

Neville încremeni.

Cortman sărea peste jgheab, când dintr-o parte, când din cealaltă. Neville simți cum i se pune un nod în gât. Ticălosul știa!

Târându-și picioarele amorțite, se îndreptă spre dormitor și, cu mâini tremurătoare, scoase unul din pistoalele aflate în sertarul biroului. Cortman tocmai era pe punctul de a termina de bătătorit pământul de lângă jgheab, când glonțul îl lovi în umărul stâng.

Se dădu înapoi, clătinându-se, și se prăbuși cu un geamăt pe trotuar, zvâcnind din picioare. Neville trase din nou, dar glonțul zgârie cimentul la câteva degete de corpul ce se zvârcolea.

Cortman încercă să se ridice, cu un mârâit, și al treilea glonț îl lovi în piept.

Neville rămase pe loc, privind și mirosind fumul acru ce ieșea din țeava pistolului. Apoi vederea îi fu blocată de

femeia care se îndrepta spre Cortman și care începuse deja să-și sfâșie rochia.

Neville se dădu înapoi și închise cu zgomot vizorul. Doar nu avea de gând să se lase convins a privi așa ceva! În prima clipă simțise acea căldură ce-i cuprindea nesățios vintrele.

Mai târziu, privi din nou prin vizor și-l văzu pe Ben Cortman plimbându-se cu pași mărunți prin fața casei și invitându-l să iasă afară.

Și, în lumina lunii, își dădu brusc seama de cine îi aducea aminte Cortman. Ideea îi stârni un hohot înăbușit de râs și Robert se răsuci pe călcâie în clipa când întregul corp începu să i se cutremure necontrolat.

Dumnezeule – Oliver Hardy – Bran! Cei doi vechi comici pe care-i urmărise adesea pe peliculă. Cortman era aproape o copie fidelă a rotofeiului actor. Doar ceva mai durduliu. În rest, avea chiar și mustață.

Oliver Hardy – prăbușit pe spate sub impactul gloanțelor. Oliver Hardy, cel care revine întotdeauna, indiferent ce se întâmplă. Ciuruit de gloanțe, străpuns de cuțite, călcat de mașini, turtit sub hornuri prăbușite sau bărci, scufundat în apă, băgat în butoaie, dar întorcându-se întotdeauna, răbdător și plin de vânătăi. Acesta era Ben Cortman – un Oliver Hardy răutăcios și hidos, lovit de toți, dar care știe să încaseze.

Dumnezeule, era de-a dreptul hazliu!

Nu se putu opri din râs pentru că era mai mult decât un simplu amuzament; era o descărcare nervoasă. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Paharul din mână îi tremura atât

de tare încât băutura i se vărsă pe haine, ceea ce-l făcu să râdă și mai tare. Apoi, paharul căzu cu un zgomot puternic pe covor, în timp ce corpul i se contorsiona în spasme necontrolabile de plăcere, iar camera se umplu de hohotul său nervos și întretăiat.

Mai târziu, plânse.

Înfipsese țărușul în stomac și în umăr. În gât – cu o singură lovitură a ciocanului de lemn. În brațe și în picioare și rezultatul fusese întotdeauna același: sângele ce curgea, subțire și roșu-închis, pe carnea albă.

Crezu că găsise răspunsul. Totul se rezuma doar la pierderea sângelui cu ajutorul căruia trăiau; era de ajuns să le producă o hemoragie.

Dar apoi descoperi femeia din casa mică, vopsită în alb și verde, și când îi înfipse țărușul în corp, descompunerea se produse atât de brusc încât Neville se frânse în două și vomită tot micul dejun.

Când își revenise destul pentru a privi din nou, zări pe cuvertură o grămăjoară ca de sare și piper, o grămăjoară de aceeași lungime ca și femeia. Era prima dată când vedea un astfel de lucru.

Zguduit de priveliște, ieși din casă, clătinându-se nesigur pe picioare, și rămase în mașină vreme de o oră, golind bidonașul de whisky pe care-l purta întotdeauna asupra sa. Dar nici măcar băutura nu reuși să-i îndepărteze din minte imaginea a ceea ce văzuse.

Se întâmplase *atât de repede.* Se

descompusese efectiv în fața ochilor săi, în timp ce zgomotul făcut de ciocanul de lemn îi mai răsuna încă în urechi.

Își aduse aminte de o discuție avută odată cu un negru la fabrică. Tipul studiase ceremoniile mortuare și îi povestise lui Robert Neville despre mausoleele în care oamenii erau conservați în nișe vidate și nu-și schimbau niciodată înfățișarea.

„Dar e destul să lași un pic de aer înăuntru, spus negrul, și *buuum!* – arată ca o grămăjoară de sare și piper. Pur și simplu uite-așa!", terminase el pocnind din degete.

Asta însemna că femeia fusese moartă de mult. *Poate,* se gândi el, *a fost unul dintre vampirii care porniseră molima. Dumnezeu știe de câți ani păcălise ea moartea!*

Era prea speriat pentru a mai întreprinde ceva în acea zi sau în cele care urmară. Rămase acasă și bău ca să uite, lăsând cadavrele să se îngrămădească pe peluză. Lăsă în plata Domnului și exteriorul casei.

Patru zile rămase în fotoliu, cu paharul de whisky în mână și cu gândurile la acea femeie. Și, indiferent cât de mult încerca să se împotrivească, indiferent cât de mult bea, continua să se gândească la Virginia. Continua să se vadă pe sine pătrunzând în criptă și ridicând capacul sicriului.

Atât de tare tremura, atât de frig îi era și atât de rău se simțea, încât îi trecuse prin minte că fusese și el contaminat.

Așa simțise oare și ea?

Capitolul IX

Dimineață. Liniștea acelei zile însorite era întreruptă doar de trilurile păsărilor din copaci. Nici cea mai mică adiere nu mișca florile viu colorate din jurul casei, arbuștii sau gardul viu acoperit cu frunze întunecate. Un val de căldură mută acoperea totul pe Cimarron Street.

Inima Virginiei Neville se oprise.

Robert stătea lângă ea, în pat, privind în jos spre fața ei albă. Îi ținea degetele în mână, mângâind-o fără încetare. Corpul ei era imobil, un bloc rigid și insensibil de carne și sânge. Ochii nu-i clipeau, gura era doar o dungă nemișcată, iar respirația îi era atât de slabă, încât părea să se fi oprit și ea complet.

Ceva se întâmplase cu creierul său.

În secunda în care nu mai simțise nicio bătaie a inimii ei sub degetele tremurătoare, interiorul creierului i se pietrificase parcă, trimițând pretutindeni comenzi de calcifiere până ce capul îi devenise ca de piatră. Încet, simțindu-și picioarele paralizate, se lăsase să cadă pe pat. Nici acum, în străfundurile încordate ale minții nu înțelegea cum de putea sta acolo, nu pricepea de ce disperarea nu-l strivise complet. Și totuși, deprimarea nu-și făcea apariția. Timpul era bătut în cuie și nu putea merge înainte. Totul rămăsese nemișcat. Odată cu Virginia se opriseră viața și lumea.

Trecuseră treizeci de minute; patruzeci.

Apoi, încet, de parcă ar fi descoperit niște fenomene obiective, își dădu seama că tremura din tot corpul. Nu era un tremur localizat – un mușchi ici, un nerv colo. Era unul generalizat. Corpul îi tremura fără a se putea opri, o masă întreagă de nervi scăpați de sub control, o masă lipsită de orice voință. Ceea ce-i mai rămăsese intact din mintea în stare de funcționare înțelese că aceasta era reacția așteptată.

Rămase în această stare de paralizie mai mult de o oră, cu ochii fixați în tăcere pe chipul ei.

Apoi, totul se termină brusc și, cu un mormăit înăbușit, se ridică în picioare și părăsi camera.

Jumătate din whisky se vărsă în chiuvetă în timp ce turna din sticlă. Bău dintr-o singură înghițitură lichidul ce reușise să ajungă în pahar. Șuvoiul subțire își croi drum până în stomac, tăria sa fiind dublată de starea de paralizie glacială a trupului. Rămase îndoit de mijloc, sprijinit de chiuvetă. Cu mâinile tremurânde, umplu din nou paharul până sus și dădu pe gât whisky-ul arzător din câteva înghițituri convulsive.

E un vis! își spuse el zadarnic. Era ca și cum o voce i-ar fi rostit cuvintele cu glas tare în minte.

„Virginia…”

Continuă să se răsucească când într-o parte, când în cealaltă, ochii scrutând camera de parcă ar fi căutat ceva, de parcă ar fi rătăcit ieșirea din această casă a

groazei. Mici sunete nearticulate îi vibrau în gât. Își presă palmele una de cealaltă, își forță palmele tremurânde să stea una peste cealaltă, degetele contractate convulsiv împletindu-i-se confuz.

Mâinile prinseră a-i tremura în asemenea hal, încât nu le mai distingea forma. Cu o mișcare smucită, ce-i smulse un gâfâit puternic, le despărți și le apăsă pe picioare.

„Virginia."

Făcu un pas și scoase un țipăt ascuțit când camera păru a se clătina. Durerea îl fulgeră în genunchiul drept, trimițându-i înțepături fierbinți în întregul picior. Se văită în timp ce se îndrepta de spate și porni, împleticindu-se, spre camera de zi. Rămase acolo ca o statuie în mijlocul unui cutremur, cu ochii înghețați, ca de marmură, ațintiți asupra ușii dormitorului.

Cu ochii minții, revăzu o scenă.

Focul cel mare trosnind cu flăcări galbene, ridicându-și norii groși și denși în înaltul cerului. Corpul firav al lui Kathy în brațele sale. Bărbatul care se apropiase, i-o înhățase de parcă ar fi fost o grămadă de zdrențe și dispăruse în ceața întunecată împreună cu copilul său. El rămăsese acolo nemișcat, doborât de groază.

Apoi, brusc, se repezise înainte, urlând ca un nebun.

„Kathy!"

Brațele unor oameni înveșmântați în pânze groase, mascați, îl cuprinseseră și-l trăseseră înapoi. Pantofii săi râcâiau frenetic pământul, săpând în sol două dâre

zimțate, în timp ce îl târau deoparte. Creierul îi explodă, țipete terifiante izbucnindu-i șuvoi din gură.

Apoi, brusca străfulgerare de durere paralizantă din falcă, lumina zilei acoperită de norii nopții. Șuvoiul fierbinte de whisky ce-i curgea în jos pe gât, tusea, o respirație grea… trezirea… Tăcut și cu capul cât o baniță, își reveni în mașina lui Ben Cortman, privind fix înainte în timp ce se îndreptau spre un lințoliu gigantic de fum, care se ridica deasupra pământului, precum spectrul întunecat al durerii întregii lumi.

Reamintindu-și toate acestea, închise brusc ochii și strânse din dinți până ce începură să-l doară.

„Nu”.

N-o va pune pe Virginia acolo. Nu, nici măcar dacă-l vor ucide pentru asta.

Cu o mișcare molcomă, se îndreptă spre ușa principală și ieși pe verandă. Pășind pe peluza ce începea a se îngălbeni, porni spre casa lui Ben Cortman. Strălucirea soarelui îl făcu să-și strângă pupilele până când deveniră niște fante. Mâinile rigide i se bălăbăneau fără folos pe lângă corp.

Soneria intona *How Dry I Am.* Absurditatea faptului respectiv îi insuflă dorința de a sfărâma ceva în mâini. Își aminti când o instalase Ben, gândindu-se cât de nostim avea să fie.

Încremeni în fața ușii, cu mintea pulsându-i încă din cauza durerii. *Nu-mi pasă dacă așa este legea, nu-mi pasă dacă refuzul înseamnă moarte, dar n-o voi înmormânta acolo!*

Bătu cu pumnul în ușă.

– Ben!

Tăcere în casa lui Ben Cortman. Draperii albe atârnau nemișcate la ferestrele din față. Putea zări canapeaua roșie, lampa cu picior și abajurul cu ciucuri. Robert clipi din ochi. Ce zi era? Uitase, pierduse șirul zilelor.

Își contorsionă umerii pe măsură ce furia fără de astâmpăr îi răspândea acid prin vene.

– Ben!

Lovi din nou în ușă, cu pumnul; mușchii din jurul maxilarului deja albit de efort tresăreau convulsiv. *Lua-l-ar dracu', unde era?* Își înfipse degetul în butonul soneriei și clopoțeii începură din nou să intoneze cântecul bețivanului: *How dry I am, how dry I am, how dry I...*[{4}] Cu un icnet furibund, se repezi în ușă și aceasta se trânti de perete. Nu fusese încuiată.

Păși în camera de zi cufundată în tăcere.

– Ben, rosti cu voce tare. Ben, am nevoie de mașina ta.

Erau în dormitor, tăcuți și nemișcați în starea lor zilnică de comă, zăcând pe două paturi vecine. Ben în pijama, Freda într-o cămașă de noapte de mătase, întinși pe cearșafuri, cu piepturile lor masive tresăltând sub respirația grea.

Rămase nemișcat o clipă, privindu-i. Pe gâtul alb al Fredei se aflau câteva răni acoperite de sânge uscat. Ochii i se îndreptară spre Ben. Pe gâtul său nu se vedea nicio rană. Și în minte auzi o voce care-i spunea: *Numai dacă m-aș trezi…*

Clătină din cap. Nu, dintr-un asemenea

coșmar nu se putea trezi.

Găsi cheile mașinii pe birou și le înhăță. Se întoarse și lăsă în urmă casa cufundată în tăcere. A fost ultima dată când i-a văzut pe cei doi în viață.

Motorul tuși, porni, și Robert îl lăsă să meargă în ralanti câteva minute, în timp ce privea țintă prin parbrizul prăfuit. În interiorul fierbinte, lipsit de aer proaspăt, al mașinii, o muscă grasă bâzâia în jurul capului său. Urmări cu privirea corpul verde strălucitor al insectei și simți cum mașina vibrează sub el.

După o clipă, apăsă pe accelerație și porni în sus pe stradă. Parcă automobilul în fața garajului său și opri motorul.

Casa era răcoroasă și tăcută. Pantofii călcară fără zgomot pe covor, apoi țăcăniră pe scândurile podelei din hol.

Rămase nemișcat în fața ușii, privind-o pe Virginia. Zăcea liniștită pe spate, cu brațele de ambele părți ale corpului și degetele albe ușor curbate înspre interior. Arăta de parcă ar fi adormit.

Se răsuci pe călcâie și intră în camera de zi. Ce va face? Nu prea mai avea de ales acum. Ce conta *ce* făcea el? Viața urma să fie la fel de fără rost, indiferent ce decizie ar fi luat.

Rămase în fața ferestrei, privind cu ochi lipsiți de viață strada liniștită și scăldată în soare.

Atunci de ce am luat mașina? se miră el. Înghiți cu greu. *N-o pot arde,* se gândi. *N-o voi face.* Dar ce altă variantă mai avea? Sălile mortuare erau închise. Puținilor antreprenori de pompe funebre destul de

sănătoși pentru a-și mai exercita meseria li se interzisese acest lucru prin lege. Fiecare, fără excepție, trebuia transportat spre crematorii, imediat după moarte. Era singurul mijloc cunoscut pentru a preveni extinderea molimei. Bacteria ce se afla la originea ei putea fi distrusă doar prin foc.

Robert știa acest lucru. Știa că așa era legea. Dar câți oameni o respectau? Câți bărbați își duceau femeile cu care împărțiseră viața și dragostea și le aruncau în flăcări? Câți părinți își incineraseră copiii pe care-i adoraseră, câți copii își azvârliseră părinții iubiți pe un rug cu o suprafață de o sută de metri pătrați și o adâncime de treizeci de metri?

Nu, dacă mai rămăsese *ceva* de neclintit pe lumea asta, atunci acest *ceva* era legământul său că *ea* nu va cădea pradă flăcărilor.

Trecu o oră până când, în cele din urmă, luă o hotărâre.

Se ridică în picioare și puse mâna pe un ac și o ață.

Cusu fără întrerupere până ce nu-i mai rămăsese descoperită decât fața. Apoi, cu degete tremurătoare și cu un nod în stomac, îi cusu cuvertura peste gură. Peste nas. Peste ochi.

Odată terminată treaba, intră în bucătărie și bău alt pahar de whisky. Nu păru să-l afecteze în vreun fel.

În fine, reveni în dormitor, clătinându-se pe picioare. Rămase acolo un minut, respirând sacadat. Apoi se aplecă și-și trecu brațele pe sub forma inertă.

– Haide, scumpo, șopti.

Cuvintele părură să declanșeze o întreagă reacție. Simți cum începe să tremure, simți lacrimile care-i curgeau încet pe obraji, în timp ce străbătea camera de zi și o scotea afară din casă.

O așeză pe bancheta din spate și se urcă în mașină. Respiră adânc și se întinse după cheia de contact.

Își retrase mâna. Coborî din mașină, se îndreptă spre garaj și luă o lopată.

Ieșind din garaj, tresări văzând bărbatul care se apropia încet de cealaltă parte a străzii. Aruncă lopata în spate și se urcă la volan.

– Așteaptă!

Vocea omului era răgușită. Bărbatul încercă să fugă, dar nu avea destulă putere.

Robert Neville rămase tăcut până ce tipul se apropie târșâindu-și picioarele.

– Ai putea… să mă lași să-mi duc… și eu mama? zise cu o voce nefirească celălalt.

– Eu… eu… eu…

Creierul lui Neville refuză să funcționeze. Crezu că avea să izbucnească din nou în plâns, însă își reveni și se îndreptă din spate.

– Nu merg… *acolo,* spuse.

Bărbatul îl privi absent.

– Dar…

– Ți-am spus că nu merg la crematoriu! îl repezi Neville și învârti cheia de contact.

– Dar soția ta… continuă bărbatul. Ai…

Robert Neville băgă în marșarier.

– *Te rog,* îl imploră celălalt.

– *Nu merg* acolo! urlă Neville fără a-l privi.

– Dar asta-i *legea!* urlă la rândul său

bărbatul, înfuriindu-se brusc.

Mașina ieși rapid în stradă și Neville se îndreptă spre Compton Boulevard. În timp ce accelera, zări bărbatul care rămăsese în curbă, urmărindu-l cum se îndepărta. *Nebunule!* țipă în minte. *Crezi ca am de gând să-mi arunc nevasta în foc?*

Străzile erau pustii. Făcu la stânga la Compton și se îndreptă spre vest. Conducând, întoarse capul spre zona ce se întindea pe partea dreaptă a mașinii. Nu putea folosi niciunul din cimitire. Erau încuiate și păzite. Fuseseră împușcați oameni care încercaseră să-i îngroape pe cei dragi!

Făcu la dreapta în următoarea intersecție, mai merse încă un cvartal, coti din nou la dreapta într-o stradă liniștită care se termina într-un fel de cimitir improvizat. Pe la jumătatea străzii, opri motorul și împinse mai departe mașina, pentru a nu fi auzit de cineva.

Nimeni nu-l văzu transportând-o de la mașină până undeva spre mijlocul zonei pline de bălării. Nimeni nu-l văzu așezând-o pe un petic dezgolit de pământ și îngenunchind alături de ea.

Săpă încet, înfigând lopata în pământul moale, în vreme ce soarele strălucitor forța căldura să pătrundă în locul dezgolit precum aurul topit într-o farfurie. Transpirația îi curgea șiroaie pe obraji și pe frunte, iar pământul se învârtea în jurul lui. Țărâna proaspăt săpată îi umplea nările cu mirosul ei iute și fierbinte.

În cele din urmă, groapa fu terminată. Lăsă jos lopata și căzu în genunchi. Corpul

i se cutremură și transpirația i se prelinse pe față. Acesta era momentul de care se temea cumplit.

Dar știa că nu putea să aștepte. Dacă era văzut, aveau să vină după el. N-ar fi fost nimic dacă ar fi fost împușcat. Dar atunci ea ar fi fost arsă. Buzele i se strânseră. Nu!

Cu blândețe, cu cea mai mare precauție posibilă, o coborî în groapa puțin adâncă, încercând să-i protejeze capul.

Se îndreptă din mijloc și privi în jos spre trupul nemișcat, cusut în cuvertură. *Pentru ultima dată, se gândi. Nu conversație, nu dragoste. Unsprezece ani minunați terminați într-un șanț umplut cu țărână.* Începu să tremure. *Nu!* își impuse el, *acum nu este timp pentru așa ceva.*

N-avea rost. Printre lacrimi nesfârșite, lumea întreagă pâlpâia gata să se stingă, în timp ce el arunca în groapă pământul fierbinte, presându-l cu degete lipsite de nerv în jurul corpului nemișcat.

Zăcea pe pat, complet îmbrăcat, fixând tavanul negru. Era pe jumătate beat, iar în întuneric se învârteau licurici.

Bâjbâi cu mâna dreaptă pe noptieră, lovi sticla, iar degetele răschirate reacționară prea târziu. Apoi corpul i se relaxă și Robert rămase acolo în liniștea nopții, ascultând gâlgâitul whisky-ului ce se scurgea din gura sticlei și se împrăștia pe covor.

Părul nepieptănat îi fosni pe pernă în timp ce privi spre ceas. Două dimineața. Două zile de când o îngropase. Doi ochi privind la ceas, două urechi ascultând

zumzăitul cronologiei lui electrice, două buze strânse, două mâini zăcând pe pat.

Încercă să-și alunge gândul, dar totul în lume părea a se fi prăbușit brusc într-o groapă a dualității, victimă a unui sistem de doi. Doi oameni morți, două paturi în cameră, două ferestre, două birouri, două covoare, două inimi care…

Pieptul i se umplu cu aerul nopții; Robert îl ținu acolo, apoi îl evacuă dintr-odată.

Două zile, două mâini, doi ochi, două picioare, două tălpi…

Se ridică în capul oaselor și-și coborî picioarele peste marginea patului. Tălpile îi aterizară într-o baltă de whisky și simți cum lichidul îi pătrunde prin ciorapi. O boare rece de vânt mișcă jaluzelele.

Privea fix întunericul. *Ce a mai rămas?* se întrebă. *Ce a mai rămas?*

Cu un aer dezgustat, se ridică în picioare și, clătinându-se, se îndreptă spre baie, lăsând pe covor urme ude de pași. Își aruncă apă pe față și bâjbâi după un prosop.

Ce a mai rămas. Ce a…

Brusc, înțepeni în întunericul rece.

Cineva răsucea mânerul ușii din față.

Simți cum un fior rece îi alergă pe gât în sus, iar pielea i se făcu ca de găină. *E Ben,* auzi explicația propriei minți. *A venit să-și ia înapoi cheile de la mașină.*

Prosopul îi alunecă printre degete și îl auzi căzând pe dalele pardoseli. Corpul i se contractă.

Un pumn lovi în ușă; o lovitură fără forță, ca și cum ceva s-ar fi prăbușit peste

lemnul ușii.

Intră încet în camera de zi, cu inima bătându-i nebunește în piept.

Ușa se zgudui în clipa în care un alt pumn o lovi din nou, la fel de slab. Sunetul îl făcu să tresară. *Ce se întâmplă?* se gândi el. *Ușa este deschisă.* O boare rece venită pe fereastra deschisă îi sufla în față. Întunericul îl împinse către ușă.

– Cine… murmură, incapabil să înainteze.

Mâna se retrase de pe clanță, după ce aceasta se răsuci sub apăsarea degetelor sale. Se dădu înapoi cu un singur pas, lipindu-se de perete și rămânând acolo, respirând greu, cu ochii larg deschiși.

Nu se întâmplă nimic. Rămase locului, țeapăn.

Apoi respirația i se tăie brusc. Cineva icnea pe veranda, murmura cuvinte pe care nu le putea deslușI. Își adună toate puterile și, cu un salt înainte, deschise larg ușa, lăsând să pătrundă înăuntru lumina lunii.

Nici măcar nu putu să țipe. Pur și simplu, încremeni, de parcă ar fi prins rădăcini în acel loc. Stătea și se holba la Virginia, fără să rostească vreun cuvânt.

– Rob…ert, îngăimă ea.

Capitolul X

Departamentul științific se afla la al doilea etaj. Pașii lui Robert Neville răsunau cavernos pe treptele de marmură ale Bibliotecii Publice din Los Angeles. Era 7 aprilie 1976.

După o jumătate de săptămână de băut, de dezgust și de cercetări nesistematice, își dăduse seama că își pierdea timpul. Era limpede că experimente izolate nu aveau să ducă la niciun rezultat. Dacă exista undeva un răspuns rațional la această problemă (și trebuia să creadă că exista unul), acesta putea fi găsit doar după cercetări atente.

Cu titlu de încercare, pentru o mai bună cunoaștere, stabilise un posibil subiect de cercetare: sângele. Cel puțin, era un punct de plecare. Deci, etapa numărul unu o constituia aflarea cât mai multor lucruri despre sânge.

În bibliotecă, liniștea era deplină, cu excepția sunetului făcut de pantofii săi care răsunau pe lespezile holului de la etajul al doilea. Afară, se mai auzea din când în când ciripitul păsărilor și, chiar și în lipsa lor, tot părea a se distinge un anume fel de zgomot. Poate să fi fost ceva inexplicabil, dar în aer liber liniștea nu părea niciodată atât de mortală prin profunzimea ei cum era în interiorul unei clădiri.

Mai ales aici, în această clădire gigantică

din piatră cenușie ce adăpostea literatura tuturor morților lumii… *Probabil pentru că e înconjurată de ziduri,* își zise el, *probabil e ceva pur psihologic.* Dar faptul că știa lucrul acesta nu însemna că-i era mai ușor. Nu mai existau psihiatri care să bolborosească despre nevroze fără niciun temei sau despre halucinații auditive. Ultimul om de pe pământ era, în mod iremediabil, victima iluziilor sale.

Intră în Departamentul de știință.

Era o încăpere cu tavanul înalt și ferestre mari și largi. Chiar vizavi de ușă se afla biroul la care se înregistrau cărțile, pe vremea când oamenii încă le mai împrumutau.

Zăbovi acolo câteva clipe, privind împrejur în camera tăcută, clătinând încet din cap. *Toate aceste cărți,* se gândi el, *erau rămășițele intelectuale ale unei planete, gunoaie ale unor minți inutile, potpuriuri de artefacte care nu avuseseră nicio putere în a salva oamenii de la pieire.*

Pașii răsunau pe dalele întunecate pe măsură ce înainta spre primele rafturi aflate în partea stângă a sălii. Ochii parcurseră indicatoarele secțiunilor: *Astronomie,* citi el; cărți referitoare la ceruri. Trecu de ele. Nu era interesat de ceruri. Pasiunea oamenilor pentru stele murise odată cu ceilalți. *Fizică, Chimie, Inginerie.* Trecu și de ele și intră în sectorul principal al Departamentului de știință.

Se opri și privi tavanul înalt. Deasupra capului se înșirau două rânduri de becuri, acum stinse; tavanul era împărțit în mari pătrate în relief, fiecare dintre ele

împodobit cu ceva ce aducea cu niște mozaicuri indiene. Lumina soarelui de dimineață era filtrată prin ferestrele prăfuite, iar fire de praf pluteau ușor în mănunchiuri de raze.

Privi șirurile de mese lungi din lemn, cu scaune aliniate în fața lor. Cineva le pusese la locul lor cu mare exactitate, *în ziua în care biblioteca fusese închisă,* se gândi el, *vreo bibliotecară nou angajată aranjase sala, împingând fiecare scaun lângă masa respectivă. Cu grijă, cu o precizie pedantă – ce constituia semnul ei distinctiv.*

Se gândi la acea dimineață visătoare. *Să mori,* îi trecea prin gând, *fără să cunoști niciodată plăcerea sălbatică și mângâierea produsă de îmbrățișarea celui iubit. Să te cufunzi în acea comă hidoasă, să te cufunzi în moarte și, poate, să revii la rătăcirile sterile și cumplite. Toate – fără să știi ce înseamnă a iubi și a fi iubit. Iată o tragedie mai teribilă decât transformarea în vampir.*

Clătină din cap. *În regulă, destul,* își spuse, *n-ai timpul necesar pentru reverii siropoase.*

Trecu pe lângă multe șiruri de cărți până ce ajunse la *Medicină.* Asta era ceea ce dorea. Trecu în revistă titlurile. Cărți despre igienă, anatomie, fiziologie (generală și specializată), practici curative. Și mai departe, despre bacteriologie.

Trase afară primele cinci cărți de fiziologie generală și câteva lucrări despre sânge. Pe toate acestea le stivui pe una din mesele acoperite cu praf. Să ia oare și câteva volume de bacteriologie? Rămase acolo un minut, privind nehotărât la

copertele de pânză groasă.

În cele din urmă, ridică din umeri. *Ei bine, care-i diferența?* se întrebă. *Nu pot să strice.* Scoase la întâmplare câteva și le adăugă la vraful de pe masă. Avea deja nouă cărți. Erau de ajuns pentru început. Se aștepta să se mai întoarcă în bibliotecă.

Pe când părăsea Departamentul de știință, privi în sus la ceasul aflat deasupra ușii.

Limbile roșii se opriseră la patru și douăzeci și șapte. Se întrebă care fusese acea zi. Coborând scările cu brațele pline de cărți, se întrebă din nou care fusese momentul când se oprise ceasul. Fusese oare dimineață sau după-amiază? Plouase sau fusese un soare strălucitor? Se aflase cineva acolo când se oprise?

Dădu iritat din umeri. *Pentru numele lui Dumnezeu, care-i diferența?* Devenea dezgustat de această preocupare nostalgică tot mai accentuată în ceea ce privea trecutul. Știa că era o slăbiciune, o slăbiciune pe care cu greu și-o putea permite dacă intenționa să meargă mai departe. Și totuși, continua să se trezească alunecând spre o meditație vastă asupra aspectelor trecutului. Era mai mult decât putea controla, și asta îl făcea să fie furios pe el însuși.

Nu putu să deschidă pe dinăuntru uriașele uși de la intrare; erau prea bine ferecate. Trebui să iasă din nou pe fereastra spartă, lăsând la început să cadă pe trotuar, unul câte unul, volumele, apoi sărind el însuși. Duse cărțile la mașină, apoi se urcă și el.

Când să pornească motorul, observă că parcase într-o curbă marcată cu vopsea roșie, botul vehiculului fiind îndreptat neregulamentar spre o stradă cu sens unic. Privi în sus și în jos pe stradă.

– Polițistule! se trezi strigând. Oh, polițistule!

Râse ca un nebun, în timp ce parcurse următorul kilometru, întrebându-se ce era oare atât de caraghios în toată această treabă.

Puse cartea deoparte. Citise din nou despre sistemul limfatic, își amintea vag că mai citise despre el cu câteva luni mai înainte, în perioada pe care o numea acum „frenetică". Dar ceea ce citise nu-i făcuse nicio impresie atunci, pentru că nu avea la ce să aplice ceea ce aflase.

Acum părea să fie ceva acolo. Pereții subțiri ai capilarelor permiteau plasmei sangvine să pătrundă în țesuturi împreună cu globulele roșii și albe.

Aceste substanțe reveneau în cele din urmă în sistemul sangvin prin vasele limfatice, fiind transportate de fluidul subțire numit limfă.

În timpul acestui traseu de revenire, limfa se scurgea încet prin ganglionii limfatici care întrerupeau fluxul și filtrau particulele solide eliminate de corp, împiedicând astfel pătrunderea lor în sistemul sangvin.

Așadar:

Existau două lucruri care activau sistemul limfatic: (1) respirația, care făcea ca diafragma să comprime conținutul

abdomenului, forțând astfel sângele și limfa să urce în sens opus gravitației; (2) mișcarea fizică, prin care mușchii scheletului făceau să se comprime vasele limfatice, deplasând astfel limfa. Un sistem complicat de valve împiedica orice mișcare inversă a fluidului.

Dar vampirii nu respirau; oricum, nu cei morți. În mare, asta însemna că *jumătate* din traseul lor limfatic era întrerupt. Mai mult decât atât, asta însemna că o cantitate considerabilă de produse destinate eliminării rămâneau în sistemul sangvin al vampirului.

Robert Neville se gândea în special la mirosul grețos al vampirului.

Continuă să citească.

„Bacteria trece în sistemul sangvin unde… globulele albe joacă un rol vital în apărarea contra atacului bacteriilor."

„Razele puternice ale soarelui omoară rapid mulți microbi și…"

„Multe boli produse de bacterii pot fi răspândite la oameni prin intermediul muștelor, țânțarilor…"

„… unde, sub impulsul atacului bacteriilor, organitele fagocitice împing celule suplimentare în sistemul sangvin."

Lăsă cartea să-i cadă în poală, iar aceasta alunecă pe picior și se lovi cu un zgomot puternic de covor.

Devenea din ce în ce mai greu de ținut pasul, pentru că, indiferent ce citea, se făcea întotdeauna legătura dintre bacterii și bolile sângelui. Totuși, în tot acest timp, disprețul său se îndrepta împotriva tuturor acelor oameni din trecut care

muriseră proclamând adevărul teoriei microbilor și bătându-și joc de vampiri.

Se ridică, își pregăti o băutură și rămase nemișcat lângă bar. Încet, ritmic, lovi puternic cu pumnul drept în suprafața barului, în timp ce ochii priveau fără să vadă peretele.

Microbii.

Se strâmbă. *Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu,* se răsti surmenat la el însuși, *cuvântul respectiv n-a înțepat încă pe nimeni, știi prea bine!*

Respiră adânc. *Așadar, există vreun motiv pentru care să nu poată fi vorba de microbi?*

Se îndepărtă de bar ca și cum ar fi putut lăsa întrebarea acolo. Numai că întrebările nu aveau o poziție fixă; ele îl puteau urmări pretutindeni.

Se așeză în bucătărie, fixând cu privirea o cană aburindă cu cafea. *Microbi. Bacterii. Virusuri. Vampiri. De ce sunt atât de pornit contra lor?* se întrebă. Era doar o simplă încăpățânare reacționară sau sarcina s-ar fi dovedit a fi prea teribilă pentru el, în cazul în care totuși ar fi fost vorba de microbi?

Nu știa. Se angajase pe o nouă direcție, direcția compromisului. De ce să lase deoparte cealaltă teorie? Una nu trebuia în mod necesar să o contrazică pe cealaltă. *Acceptare și corelare dual*ă, se gândi el.

Bacteriile puteau constitui răspunsul la problema vampirului.

Totul păru să se reverse asupra lui.

Se purtase asemenea unui olandez, ținând cu degetul stăvilarul și refuzând să lase să pătrundă înăuntru o mare de

rațiune. Stătuse acolo, ghemuit la pământ și mulțumit cu teoria sa de nezdruncinat. Acum se ridicase și-și retrăsese degetul. Marea de răspunsuri începea să se scurgă înăuntru.

Molima se răspândise atât de repede! Să se fi întâmplat așa doar pentru că fusese răspândită de vampiri? Puteau acțiunile lor nocturne să o fi propagat atât de repede?

Simți cum sare în sus, izbit de răspunsul brusc care-i veni în minte. Numai dacă accepta acțiunea unor bacterii, se putea explica rapiditatea fantastică a molimei, numărul în progresie geometrică al victimelor.

Împinse la o parte cana cu cafea, creierul lucrându-i febril sub acțiunea zecilor de idei diferite.

Mușteleși țânțarii avuseseră rolul lor: răspândirea bolii cu mare viteză, în întreaga lume.

Da, bacteriile explicau o mulțime de lucruri: rămânerea vampirilor în casă pe timpul zilei, coma la care era obligat corpul de către microbi pentru a se autoapăra de radiația solară.

O idee nouă îi fulgeră prin minte: *Ce-ar fi dacă bacteriile ar fi stat la baza rezistenței vampirului adevărat?*

Simți cum îl trece un fior rece pe șira spinării. Era oare posibil ca același microb care-i ucisese pe cei vii să fi asigurat energie pentru cei morți?

Trebuia să afle! Sări în sus și ieși aproape în fugă din casă. Apoi, în ultimul moment, se dădu înapoi din fața ușii cu un râs

nervos. *Pentru numele lui Dumnezeu,* își zise, *îmi ies din minți?* Era noapte.

Rânji și începu să se plimbe fără astâmpăr prin cameră.

Cum se explicau celelalte lucruri? Țărușul? Își frământă mintea încercând să găsească o legătura între acesta și bacterii. *Haide!* încercă el să se trezească la realitate. Dar nu se putea gândi decât la hemoragie și asta nu explica sfârșitul femeii. Și nu era vorba de inimă…

Renunță, temându-se că această nou descoperită teorie avea să se năruiască înainte de a fi fost enunțata corect.

Atunci, crucea… Nu, nu se putea explica prin prezența bacteriilor. Țărâna; nu, nu-i era de niciun ajutor. Apa curgătoare, oglinda, usturoiul…

Simți cum începe să tremure necontrolat și vru să țipe cu voce tare pentru a opri funcționarea creierului care o cam luase razna. Trebuia să găsească *ceva! La dracu'!* se dezlănțui el în gând. *Nu mă dau bătut!*

Se forță să se așeze. Tremurând și adoptând o poziție rigidă, rămase acolo și-și goli complet mintea până ce reuși să se liniștească. *Bunule Dumnezeu,* se gândi în cele din urmă, *ce se întâmplă cu mine? Îmi vine o idee și intru în panică dacă ea nu explică totul chiar din primul minut. Pesemne că-s pe punctul de a înnebuni.*

Era momentul să-și soarbă băutura, avea nevoie de așa ceva. Își ținu mâna întinsă până ce nu mai tremură. *În regulă, băiețaș,* încercă să se păcălească singur, *calmează-te acum. Moș Crăciun vine în oraș*

cu toate răspunsurile corecte. Nu vei mai fi pentru mult timp un ciudat Robinson Crusoe, prizonier într-o insulă a nopții înconjurată de oceane ale morții.

Chicoti la auzul acestor cuvinte și se simți relaxat. *Interesant și plăcut,* se gândi. *Ultimul om din lume este Edgar Guest*[5].

Ei bine, acum, își comandă el, *te duci și te culci! Nu are rost să te îndrepți în douăzeci de direcții diferite. Nu mai poți suporta; ești un neadaptat emotiv.*

Mai întâi trebuia să facă rost de un microscop. *Acesta va fi primul lucru,* continua să repete forțat în timp ce se dezbrăca pregătindu-se de culcare, nebăgând în seamă nesiguranța care îl stăpânea și dorința fierbinte de a se arunca direct în vâltoarea investigațiilor, fără niciun fel de pregătire prealabilă.

Aproape că se îmbolnăvi, zăcând nemișcat în întuneric și planificându-și câte o mică etapă de parcurs pe viitor. Știa că astfel trebuiau să se desfășoare lucrurile. *Asta-i prima etapă, asta-i prima etapă. Dracu' să te ia, asta-i prima etapă.*

Rânji în întuneric, simțindu-se bine la gândul cercetărilor care-l așteptau.

Înainte de a adormi, își permise să se mai gândească încă o clipă la problema respectivă. Mușcăturile, insectele, transmiterea molimei de la o persoană la alta – erau oare acestea destule elemente pentru a explica viteza oribilă cu care se împrăștia molima?

Adormi cu această întrebare în minte. Și, pe la trei dimineața, se trezi pentru a descoperi că o nouă furtună de praf se

abătuse asupra casei. Și brusc, într-o fracțiune de secundă, făcu legătura pe care o căuta de atâta timp.

Capitolul XI

Primul microscop se dovedi a fi nefolositor.

Postamentul era atât de prost echilibrat, încât până și cea mai mică vibrație îl deranja. Părțile sale mobile erau atât de prost fixate, încât se clătinau. Oglinda se deplasa din poziția corectă pentru că pivoții nu erau bine strânși. În plus, instrumentul nu avea placă pentru condensator sau polarizator. Avea doar o singură parte frontală, așa încât trebuia să îndepărteze lentilele-obiectiv de câte ori dorea să modifice grosismentul. Lentilele erau imposibile.

Bineînțeles, Robert nu știa nimic despre microscoape și îl luase pe primul pe care-l găsise. După trei zile, îl azvârli de perete înjurând printre dinți și îl sfărâmă în bucăți, călcându-l în picioare.

Apoi, după ce se calmă, se duse la bibliotecă și reveni cu o carte despre microscoape.

Data următoare când ieși, nu se întoarse acasă până ce nu găsi un instrument destul de bun: parte frontală triplă, placă pentru condensator și polarizor, postament echilibrat, deplasare lină, diafragmă de tip iris, lentile performante. *Încă un exemplu,* își zise el, *de prostie manifestată în abordarea unui lucru într-un mod pripit. Da, da și iar da,* își spuse el dezgustat.

Se sili să petreacă o bună bucată de timp familiarizându-se cu instrumentul. Se chinui cu oglinda până ce reuși să direcționeze o rază de lumină pe un obiect doar în câteva secunde. Se obișnui cu lentilele, variind distanța focală de la opt centimetri la doi milimetri. În ultimul caz, învăță să plaseze o picătură de ulei de cedru pe lamă și apoi să o deplaseze cu ajutorul cremalierei până ce lentila atingea uleiul. În timp ce exersa, sparse treisprezece lame.

După trei zile de atenție constantă, era capabil să manipuleze cu rapiditate capetele zimțate de reglare, putea potrivi diafragma iris și condensatorul pentru a obține luminozitatea exactă pe lamă și, curând, ajunse să obțină o claritate bine definită, cu lamele pe care le avea la dispoziție.

Nu știuse niciodată că un purice arăta atât de îngrozitor.

Urmă apoi asamblarea, un proces mult mai dificil, după cum avea să constate în curând.

Indiferent cât de mult încerca, nu putea împiedica așezarea particulelor de praf pe aparat. Când le privea la microscop, părea că examinează bolnavi.

Era dificil îndeosebi din cauza furtunilor de praf care continuau să se manifeste la fiecare patru zile. În cele din urmă, fu obligat să construiască un paravan deasupra mesei de lucru.

Învăță, de asemenea, să procedeze sistematic ori de câte ori regla instrumentul. Descoperi că operațiunea de

căutare continuă a unor lucruri permitea acumularea prafului pe lame. Cu părere de rău, dar aproape amuzat, găsi curând câte un loc pentru fiecare obiect. Lamele de acoperire, pipete, pile electrice, forcepsuri, capsule Petri, ace, chimicale – toate erau plasate în locuri bine determinate.

Realiză, spre marea sa surpriză, că resimțea o adevărată plăcere în a pune toate lucrurile în ordine. *Bănuiesc că, la urma urmei, am moștenit sângele bătrânului Fritz,* se gândi el odată, amuzat.

Apoi recoltă o mostră de sânge de la o femeie.

Îi trebuiau câteva zile pentru a obține o picătură corect centrată pe o lamelă. Pentru o bucată de vreme, crezu că n-o va plasa niciodată corect.

Dar apoi veni dimineața când, din întâmplare, ca și cum ar fi avut doar o importanță minoră, puse sub lentilă a treizeci și șaptea lamelă cu mostra de sânge, fixă spotul luminos, reglă oglinda, diafragma și condensatorul. Fiecare secundă scursă părea să-i accelereze bătăile inimii pentru că, într-un fel sau altul, știa că acesta era momentul crucial.

Sosise momentul: își ținu respirația.

Așadar, nu era vorba de un virus. Nu poți vedea un virus. Acolo, agitându-se pe o lamelă de microscop, se afla un microb.

Iată-te, vampirule! Cuvintele îi străbăteau mintea în timp ce stătea nemișcat, privind în jos în ocular.

Cercetând una dintre cărțile de bacteriologie, descoperise că bacteria cilindrică pe care o vedea era un bacil, o

picătură de protoplasmă care se deplasa prin sânge cu ajutorul unor filamente mici ieșite din învelișul celulei. Acești cili, asemănători cu un fir de păr, biciuiau viguros mediul fluid și deplasau astfel bacilul.

Rămase mult timp privind în microscop, incapabil să gândească sau să-și continue cercetarea.

Nu se putea gândi decât la faptul că aici, pe lamela microscopului, se afla secretul vampirului. Toate secolele dominate de această superstiție cumplită fuseseră spulberate în momentul când Robert văzuse microbul.

Oamenii de știință avuseseră dreptate: *erau* implicate bacteriile. Dar el, Robert Neville, treizeci și șase de ani, supraviețuitor, reușise să termine ancheta și să anunțe numele ucigașului – microbul aflat *în corpul* unui vampir.

Brusc, îl copleși o disperare cumplită. Să găsească răspunsul acum, când era prea târziu, era o lovitură distrugătoare. Încercă disperat să se opună acestei disperări, dar nu reuși. Nu știa de unde să pornească, se simțea complet neajutorat în fața problemei respective. Cum ar putea vreodată spera să-i vindece pe cei încă în viață? Nu știa nimic despre bacterii.

Ei bine, voi ști, se dezlănțui el. Și se sili să studieze.

Atunci când condițiile deveneau nefavorabile vieții, anumite tipuri de bacili aveau capacitatea să genereze din ele însele corpuri numite spori.

Ceea ce făceau era să condenseze conținutul celulei într-un corp oval cu un perete gros. Atunci când se forma acest corp, el se detașa de bacil și devenea spor liber, foarte rezistent la schimbările fizice și chimice.

Mai târziu, când condițiile deveneau din nou favorabile pentru supraviețuire, sporul germina din nou, recăpătând toate caracteristicile bacilului original.

Robert Neville rămase în fața chiuvetei, cu ochii închiși și mâinile încleștate cu putere pe marginea acesteia. *E ceva acolo,* își spuse, *e ceva important acolo. Dar ce?*

Să presupunem, afirmă el, *că vampirii nu pot face rost de sânge. Atunci, condițiile de dezvoltare pentru bacilii vampirilor nu vor fi favorabile.*

Protejându-se pe sine însuși, microbul se transformă în spor; vampirul cade într-un fel de comă. În final, atunci când condițiile devin din nou favorabile, vampirul se mișcă din nou, corpul său fiind însă același.

Dar cum își dă seama microbul dacă sângele este disponibil? Mânios, lovi cu pumnul în chiuvetă. Citi din nou. Mai era ceva acolo. Simțea acest lucru.

Când nu sunt hrănite corect, bacteriile metabolizează anormal și produc bacteriofage (proteine autoreproducătoare, inanimate). Aceste bacteriofage distrug bacteriile.

Când sângele nu circulă, bacilii vor metaboliza anormal, vor absorbi apă și se vor umfla, urmând ca, în cele din urmă, să explodeze și să distrugă toate celulele.

Din nou se vor forma spori și procesul

va continua.

În regulă, să presupunem că vampirul nu intră în comă. Să presupunem că întregul său corp se descompune fără sânge. Microbul încă mai poate produce spori și…

Da! Furtunile de praf!

Sporii eliberați vor fi purtați de furtuni. Ei ar putea pătrunde în micile zgârieturi ale pielii produse de praful coroziv. Odată ajuns în piele, sporul poate germina și se poate multiplica prin diviziune. Pe măsură ce această multiplicare progresează, țesuturile înconjurătoare vor fi distruse, canalele vor fi astupate cu bacili. Distrugerea celulelor țesuturilor și bacilii vor pune în libertate substanțe otrăvitoare și descompuse, în țesuturile înconjurătoare, sănătoase. În cele din urmă, otrăvurile vor ajunge în sistemul sangvin.

Procesul este complet acum.

Și toate acestea – fără ca vampirii cu ochii injectați de sânge să se aplece deasupra paturilor eroinelor nevinovate. Toate acestea – fără ca liliecii să bată din aripi în fața ferestrelor clădirilor, toate acestea – fără intervenția elementelor supranaturale.

Vampirul era ceva real. Adevărata sa istorie nu fusese spusă însă niciodată.

Luând toate acestea în considerație, Neville trecu în revistă molimele cunoscute în istorie.

Se gândi la căderea Atenei. Fusese asemănătoare cu molima din 1975. Înainte de a se putea întreprinde ceva,

orașul căzuse. Istoricii vorbesc despre ciuma bubonică. Robert Neville era înclinat să creadă că fusese cauzată de vampiri.

Nu, nu de vampiri. După cât se părea acum, fantoma șireată ieșită după pradă era doar un agent de răspândire a microbului, exact ca și inocenții aflați încă în viață care fuseseră afectați inițial. Răufăcătorul adevărat era microbul. Microbul care se ascundea în spatele vălului întunecat al legendei și al superstiției, microbul care răspândea moartea, în timp ce oamenii se plecau umili în fața propriilor spaime.

Și ce se putea spune despre Ciuma Neagră, acea năpastă oribilă ce măturase Europa, producând pierderi estimate la trei pătrimi din populație?

Vampiri?

În acea seară, pe la ora zece, capul îl durea, iar ochii îi păreau a fi picături fierbinți de gelatină. Descoperi că avea o foame de lup. Scoase un cotlet din frigider și, în timp ce acesta se prăjea pe grătar, făcu un duș rapid.

Tresări ușor în clipa când o piatră lovi peretele casei. Apoi rânji crispat. Fusese atât de absorbit de muncă toată ziua încât uitase de haita ce-i dădea târcoale casei.

În timp ce se ștergea, își dădu seama brusc că nu știa care din vampirii ce-l vizitau noaptea erau vii din punct de vedere fizic și care erau activați în totalitate de microb. Ciudat, chiar nu știa acest lucru, se gândi el. Trebuia să fie din

ambele categorii, pentru că pe unii îi împușcase fără succes, dar alții fuseseră distruși. Presupuse că, într-un fel sau altul, cei morți puteau rezista gloanțelor.

Ceea ce îl făcu să-și pună alte întrebări. Ce-i atrăgea pe cei în viață în jurul casei sale? De ce numai atât de puțini și nu toți care se aflau în acea zonă a orașului?

Bău un pahar cu vin în timp ce își mânca friptura și rămase uluit cât de gustoase păreau toate. De obicei avea impresia că mâncarea avea un gust de iască. *Trebuie să-mi fi făcut o poftă de mâncare grozavă astăzi,* își spuse.

În plus, nu băuse nici măcar un pahar de whisky. Ba chiar mai mult, nici nu simțise nevoia vreunuia! Clătină din cap. Era evident că băutura devenise o consolare emoțională pentru el.

Termină cotletul, rozându-l până la os. Apoi luă restul de vin în camera de zi, puse un disc pe platanul pick-up-ului și se lăsă în fotoliu cu un mormăit obosit.

Rămase acolo, cu toate luminile stinse, ascultând *Daphnis și Chloe* de Ravel. Pentru o bucată de vreme, reuși să uite cu totul de vampiri.

Mai târziu, nu putu rezista tentației de a mai arunca o privire prin microscop.

Ticăloaso, gândi el aproape cu afecțiune, urmărind minuscula picătură de protoplasma agitându-se pe lamelă. *Ticăloasă mică ce ești!*

Capitolul XII

Ziua următoare fu cât se poate de proastă.

Lampa cu ultraviolete ucise microbii de pe lamelă, dar acest lucru nu-i explică absolut nimic.

Amestecă sulfura de alil cu sânge infestat cu microbi și nu se întâmplă nimic. Sulfura de alil a fost absorbită, microbii au continuat să trăiască.

Păși nervos prin dormitor.

Usturoiul îi ținea departe și sângele era elementul esențial al existenței lor. Și totuși, dacă amesteci esență de usturoi cu sânge, nu se întâmplă nimic. Furios, își încleștă pumnii.

Așteptă o clipă; sângele provenea de la cei vii.

O oră mai târziu, recoltă o mostră a sângelui celorlalți, îl amestecă cu sulfura de alil și studie lamela la microscop. Nu se întâmplă nimic.

Mâncarea i se opri în gât.

Dar atunci, țărușul? Nu se putea gândi decât la hemoragie și știa că nu era vorba de așa ceva. *Blestemata aia de femeie…*

Jumătate din după-amiază încercă să se gândească la ceva concret. În cele din urmă, împinse deoparte microscopul cu un mârâit și se îndreptă încet spre camera de zi. Se trânti într-un fotoliu și rămase acolo, bătând iritat darabana cu degetele în brațul acestuia.

Splendid, Neville, își spuse. *Ești un tip sinistru. Du-te în fața clasei.* Rămase locului, mușcându-și încheietura mâinii. *Să privim lucrurile în față, se gândi, mi-am pierdut mințile cu mult timp în urmă. Nu pot gândi două zile succesiv fără a o da în bară în cele din urmă. Sunt inutil, nu fac două parale, sunt lipsit de valoare, sunt o nulitate.*

În regulă, replică tot el ridicând din umeri, *asta lămurește chestiunea. Să revenim la problemă.* Așa și făcu.

S-au lămurit anumite lucruri, se dojeni singur. *Există un microb care se transmite mai departe, razele soarelui îl distrug, usturoiul are efect puternic. Unii vampiri dorm în pământ, țărușul îi omoară. Nu se transformă în lupi sau lilieci, dar anumite animale iau acest microb și devin vampiri.*

În regulă…

Făcu o listă. Deasupra unei coloane scrise „Bacili", deasupra celeilalte puse doar un semn de întrebare, începu să noteze.

Crucea. Nu, crucea nu putea să aibă nimic comun cu bacilii. Dacă era totuși ceva, acel ceva era de natură psihologică.

Pământul. Putea fi ceva în pământ care afecta microbul? Nu. Cum ar ajunge pământul în sistemul sangvin? În plus, foarte puțini vampiri dormeau în pământ.

Înghiți în sec, în timp ce notă un al doilea lucru în coloana aflată sub semnul de întrebare.

Apa curgătoare. Ar putea fi absorbită prin pori și… Nu, era ceva prostesc. Ieșeau prin ploaie și n-ar fi făcut-o dacă i-ar fi afectat. O altă însemnare în coloana din

dreapta. Mâna îi tremura puțin în timp ce scria.

Lumina soarelui. Încercă în zadar să obțină un pic de satisfacție prin notarea unui element în coloana dorită.

Țărușul. Nu. Înghiți din nou în sec. *Atenție,* se avertiză el.

Oglinda. Pentru numele lui Dumnezeu, ce poate avea de-a face o oglindă cu microbii? Mâzgălitura sa precipitată în coloana din dreapta era de-abia lizibilă. Mâna îi tremura puțin mai tare.

Usturoi. Rămase acolo, scrâșnind din dinți. Trebuia să mai adauge cel puțin încă un element în coloana bacililor, era aproape o datorie de onoare. Cântări mult ultimul element. Usturoi, usturoi. *Trebuia* să afecteze microbul. Dar cum?

Începu să scrie în coloana din dreapta, dar, înainte de a termina, furia răbufni din el precum lava din craterul unui vulcan.

La dracu'!

Mototoli hârtia în pumn și o azvârli pe jos. Se ridică, țeapăn și cuprins de nebunie, apoi privi în jur. Dorea să spargă ceva, orice. *Credeai că perioada ta de delir a trecut, așa-i?* se răsti la el însuși, repezindu-se asupra barului pentru a-și descărca mânia.

Apoi își reveni și se dădu înapoi. *Nu, nu, nu începe!* se imploră. Își trecu mâinile tremurătoare prin părul blond și lins. Înghițea convulsiv și tremura din cauza unei înclinații reprimate către violență.

Sunetul whisky-ului ce curgea în pahar îl înfurie. Răsturnă sticla și lichidul se revărsă în șuvoaie, împroșcând marginile

paharului și mahonul barului.

Dădu pe gât dintr-o singură înghițitură conținutul paharului, cu capul pe spate și whisky-ul scurgându-i-se pe lângă colțurile gurii.

Sunt un animal! exultă el. *Sunt un animal tâmpit și stupid și am de gând să beau!*

Goli din nou paharul, apoi îl aruncă de cealaltă parte a camerei. Se lovi de bibliotecă și se rostogoli pe covor. *Oh, deci nu vrei să te spargi, așa-i că nu vrei?* scrâșni el făcând un salt peste covor, pentru a transforma paharul în țăndări, sub ghetele sale solide.

Apoi se răsuci pe călcâie și se împletici din nou spre bar. Își umplu un alt pahar și-i deșertă conținutul pe gât. *Aș vrea să am un butoi cu whisky!* se gândi. *Aș lega de el un blestemat de furtun și aș băga whisky în mine până ce mi-ar ieși pe urechi! Până ce aș pluti în el!*

Azvârli paharul. *Prea încet, la dracu', prea încet!* Bău direct din sticlă, înghițind furios licoarea, urându-se pe sine, pedepsindu-se prin whisky-ul care-i ardea gâtlejul.

O să mă înăbuș singur! se dezlănțui. *O să mă sugrum singur, o să mă înec singur în whisky! Precum Clarence*[{6}] *în vinul tămâios de Maloisie, voi muri, muri, muri!*

Azvârli sticla goală prin cameră și aceasta se făcu țăndări lovindu-se de tapetul de pe perete. Câteva picături de whisky se prelinseră pe copaci și sol. Traversă dintr-un salt camera și ridică de jos o bucată din sticla spartă. Crestă la

întâmplare tapetul, atât de tare, încât acesta se desprinse complet. *Asta-i!* se gândi el, respirând ca o locomotivă cu aburi. *Asta-i pentru tine!*

Aruncă bucata de sticlă, apoi, simțind o durere surdă, privi în jos, spre degete. Își făcuse o rană.

Grozav! jubilă el cu răutate și apăsă cu putere marginile tăieturii până ce sângele începu să curgă în picături mari pe covor. *Sângerează până mori, ticălos stupid și inutil!*

O oră mai târziu era beat criță, zăcând cât era de lung pe podea, cu un zâmbet lipsit de expresie întipărit pe față.

S-a dus dracului lumea! Nici vorbă de microbi, nici vorbă de explicații științifice. Lumea a căzut pradă supranaturalului – e o lume supranaturală. Fantoma de sâmbătă seară. Gospodăria vârcolacului. „Tânărul Dr. Jekyll" și „Cealaltă nevastă a lui Dracula". „Moartea poate fi frumoasă". „Nu fi tras în țeapă doar pe jumătate".

Rămase beat două zile și se gândi serios să rămână așa până la sfârșitul lumii sau al rezervelor mondiale de whisky, indiferent care avea să vină primul.

Și ar fi fost în stare s-o facă, dacă nu s-ar fi întâmplat un miracol.

S-a întâmplat în a treia dimineață, când ieși împleticindu-se pe verandă, să vadă dacă lumea mai era încă acolo.

Pe peluza se învârtea un câine vagabond.

În clipa în care auzi deschizându-se ușa, se opri din mirositul ierbii, ridicându-și capul, cuprins brusc de frică și sărind într-o parte printr-o mișcare rapidă a

picioarelor scheletice.

Pentru un moment, Robert Neville fu atât de șocat, încât nu se putu mișca. Rămase stană de piatră, holbându-se la câinele care traversa șchiopătând strada, cu coada asemănătoare cu o funie băgată între picioare.

Viu! În timpul zilei? Robert se repezi înainte scoțând un strigăt înăbușit și aproape că se prăbuși cu fața în jos pe peluză. Se încordă pe picioare, bătu aerul cu mâinile, încercând să-și mențină echilibrul. Reuși să se redreseze și începu să alerge după câine.

– Hei, strigă el, vocea sa răgușită spărgând liniștea ce domnea pe Cimarron Street. Vin' aici!

Ghetele sale făceau un zgomot surd pe trotuar, fiecare pas repercutându-se ca un berbece în capul său. Inima îi bătea nebunește.

– Hei, strigă din nou. Vin' aici, cuțu!

De cealaltă parte a străzii, câinele înainta nesigur pe trotuar, cu piciorul drept din spate ridicat în sus și ghearele negre țăcănind pe ciment.

– Vin' aici, cuțu, nu-ți fac nimic! strigă Robert Neville.

Simțea deja un junghi în coaste, iar capul îi vibra din cauza durerii, dar continuă să alerge. Câinele se opri o clipă și privi înapoi. Apoi țâșni printre două case și Neville îl zări dintr-o parte pentru o fracțiune de secundă. Era cenușiu cu alb, nu era de rasă, avea urechea stângă sfâșiată, iar corpul sfrijit i se clătina în

timp ce alerga.

– Nu fugi!

Nu-și auzi tremurul ascuțit și isteric al vocii în timp ce urla cuvintele. Glasul i se înecă în clipa când câinele dispăru printre case. Cu un mârâit de frică, acceleră pasul, ignorându-și durerea de cap provocată de mahmureală, punându-și toate forțele în încercarea de a prinde câinele. Dar când ajunse în curtea din spate, câinele dispăruse.

Alergă spre gardul viu de culoare roșie și privi în jur. Nimic. Se răsuci brusc pe călcâie pentru a vedea dacă nu cumva câinele se întorcea prin locul prin care intrase.

Nici urmă de câine.

Hoinări prin împrejurimi, de-abia mișcându-și picioarele, vreme de o oră, căutând în van, strigând la fiecare câteva minute:

– Vin' aici, cuțu, vin' aici!

În cele din urmă, se îndreptă împleticindu-se spre casă, având pe chip o expresie ce arăta cea mai cumplită descurajare. Să te întâlnești după atâta timp cu o ființă vie și apoi s-o pierzi. Chiar dacă era doar un câine. *Numai* un câine? Pentru Robert Neville, acel câine reprezenta culmea evoluției unei planete.

Nu putu mânca sau bea nimic. Se simțea atât de slăbit și tremura atât de tare după șocul întâlnirii și al pierderii, încât fu nevoit să se întindă pe pat. Dar nu reuși să adoarmă. Rămase acolo, tremurând febril, cu capul mișcându-i-se când de o parte, când de cealaltă a pernei turtite.

– Vin' aici, cuțu, continuă el să mormăie fără să-și dea seama. Vin' aici, cuțu, nu-ți fac nimic.

După-amiază reluă căutările. Pornind de la strada sa, pe o distanță de două cvartale în fiecare direcție, cercetă fiecare curte, fiecare alee, fiecare casă în parte. Dar nu găsi nimic.

Când ajunse acasă, pe la cinci, puse pe verandă un castron cu lapte și o bucată de hamburger. În jurul lor așeză o cunună de usturoi, sperând astfel ca vampirii să nu se atingă de ele.

Dar mai târziu îi trecu prin cap ideea că și câinele trebuia să fie în aceeași situație cu ceilalți, iar usturoiul trebuia să-l fi ținut și pe el la distanță. Nu prea înțelegea ce se întâmplase. Dacă acel câine luase și el microbul, cum de putea vagabonda în timpul zilei? Numai dacă doza de bacili existentă în venele sale era atât de mică încât nu-l afecta în realitate. Dar dacă acest lucru era adevărat, atunci cum de supraviețuise atacurilor nocturne?

Oh, Dumnezeule, îl fulgeră o idee, *dacă se întoarce la noapte să mănânce hamburgerul și ei îl ucid?* Dacă ieșind a doua zi din casă îi va găsi cadavrul pe peluză și va fi astfel vinovat de moartea sa? *N-aș putea suporta așa ceva, se gândi el nefericit. Dacă se întâmplă cumva asta, îmi zbor creierii, jur c-o fac!*

Gândul îl făcu să reflecteze și mai profund asupra enigmei încă nedezlegate care îl împingea să-și continue cercetările. În regulă, acum apăruseră câteva posibilități noi de experimentare, dar viața

era același chin sumbru și lipsit de interes. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le avea sau le-ar fi putut avea (bineînțeles, cu excepția unei alte ființe umane), viața nu părea să-i ofere nicio speranță de îmbunătățire sau chiar de schimbare. După cum urmau să se desfășoare lucrurile, își va petrece viața numai cu ce avea la dispoziție acum. Și câți ani ar fi putut s-o ducă așa? Treizeci, poate patruzeci, dacă nu murea de prea multă băutură.

Gândul de a mai trăi încă patruzeci de ani în felul în care trăia acum îl făcu să se cutremure.

Totuși, nu se omorâse. Era adevărat că nu-și îngrijea aproape deloc corpul. Nu mânca așa cum se cuvine, nu bea cu măsură, nu dormea îndeajuns, nu făcea nimic cum trebuia. Sănătatea de care se bucura acum nu avea să dureze la infinit; avea deja impresia că depășise procentajele admisibile.

Numai că a-și folosi cu nepăsare corpul nu însemna sinucidere. Nu se gândise nici măcar o clipă la sinucidere. De ce?

Părea să nu existe vreun răspuns. Nu renunțase la nimic, nu acceptase și nici nu-și modificase viața pe care fusese obligat s-o ducă. Și iată că ajunsese aici, la opt luni după ce dispăruse și ultima victimă a molimei, nouă luni de când vorbise cu o altă ființă umană, zece luni de când murise Virginia. Iată că ajunsese aici, fără niciun proiect de viitor și cu un prezent practic lipsit de speranță. Și continua să meargă cu greu înainte.

Era oare vorba de instinct? Sau, pur și simplu, era prost? Era prea lipsit de imaginație pentru a se distruge pe sine însuși? De ce nu o făcuse de la început, când se afla în mare primejdie? Ce-l îndemnase să-și protejeze casa, să instaleze un congelator, un generator, o mașină electrică de gătit, un rezervor de apă, să construiască o seră, un banc de lucru, să ardă casele situate de ambele părți ale propriei locuințe, să strângă o colecție de discuri și de cărți, să adune munți de provizii conservate, chiar – ce fantastic se simțea când se gândea la asta – să-și pună pe perete un fototapet fantezist?

Era forța care-l ținea în viață ceva mai mult decât un simplu cuvânt, o vigoare tangibilă ce-i stăpânea mintea? Menținea oare natura în el, într-un fel sau altul, suflul vieții împotriva extinderii rapide a molimei?

Închise ochii. *De ce să te gândești, de ce să raționezi?* Nu exista niciun răspuns. Rămânerea sa în viață era un accident prostesc. Pur și simplu, era prea tâmpit pentru a pune capăt la toate – ăsta era adevărul.

Mai târziu, lipi tapetul sfâșiat și-l puse la loc pe perete. Tăieturile nu se observau prea tare dacă nu stătea prea aproape de perete.

Încercă să revină la problema bacililor, dar își dădu seama că nu se putea concentra asupra niciunui lucru, cu excepția câinelui. Spre marea sa mirare, se trezi mai târziu rostind o rugăciune cu o voce șovăitoare, o rugăciune pentru

protecția câinelui. Era un moment în care simțea o nevoie disperată de a crede într-un Dumnezeu care-și păstorea propriile creații. Dar, chiar și în timp ce se ruga, simți un vag sentiment de reproș și știu că în orice clipă putea să înceapă a-și lua în derâdere propria rugăciune.

Într-un fel sau altul, reuși să-și ignore eul iconoclast și să-și continue rugăciunea. Pentru că dorea să aibă câinele, pentru că *avea nevoie* de acel câine.

Capitolul XIII

Când ieși afară în dimineața următoare, descoperi că laptele și hamburgerul dispăruseră.

Mătură peluza cu privirea. Pe iarbă zăceau, ghemuite, două femei, dar câinele nu era acolo. Un oftat de ușurare îi scăpă printre buze. *Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta,* se gândi. Apoi rânji în sinea sa. *Dacă aș fi un tip religios, aș spune că mi-a fost ascultată ruga.*

Imediat după aceea, începu să se dojenească pentru că nu fusese treaz în momentul când venise câinele. Pesemne că apăruse după ce se luminase de ziuă, atunci când străzile erau sigure. Câinele trebuie să-și fi dezvoltat un sistem propriu de apărare, având în vedere că trăise atât de mult. Dar el, Robert, trebuia să fi fost treaz pentru a-l vedea.

Se consolă cu speranța că era pe punctul de a câștiga încrederea câinelui chiar și numai cu hrană. Pentru un scurt moment se îngrijoră la ideea că vampirii mâncaseră hrana, nu câinele. O verificare rapidă îi alungă temerea. Hamburgerul nu fusese ridicat pe deasupra inelului de usturoi, fusese târât prin el pe cimentul verandei. De jur împrejurul castronului cu lapte se vedeau mici stropi, încă umezi, stropi care puteau fi făcuți doar de lipăitul unui câine.

Înainte de a-și lua micul dejun, adăugă lapte în castron și puse un nou hamburger,

așezându-le la umbră pentru ca laptele să nu se încălzească prea mult. După ce se gândi un moment, puse alături un alt castron, cu apă rece.

După ce mâncă, transportă cele două femei la locul de incinerare și, la întoarcere, se opri la un magazin de unde luă două duzini de cutii cu cea mai bună mâncare pentru câini, pachete cu biscuiți, dulciuri, săpun, praf contra puricilor și o perie de sârmă.

Dumnezeule! Ai putea crede că am un copil sau ceva asemănător, își zise el în timp ce se îndrepta spre mașină, cu brațele încărcate. Pe buze îi flutura un surâs larg. *De ce să mă prefac? Sunt mai entuziast decât am fost într-un an întreg.* Înflăcărarea care-l cuprinsese la vederea microbului la microscop nu era nimic în comparație cu ceea ce simțea acum față de câine.

Se întoarse acasă cu o sută douăzeci pe oră și nu-și putu reprima un geamăt de dezamăgire văzând că băutura și carnea erau neatinse. *Ei bine, ce dracu' așteptai?* se întrebă pe un ton sarcastic. *Câinele nu poate mânca la orice oră!*

Așezând mâncarea pentru câine și restul de lucruri pe masa din bucătărie, își privi ceasul. Zece și un sfert. Câinele se va întoarce când îi va fi din nou foame. *Ai răbdare,* își spuse. *Arată că ai cel puțin o singură calitate.*

Puse deoparte conservele și cutiile. Apoi verifică exteriorul casei și sera. Doar o scândură desprinsă și un panou de reparat la acoperișul casei.

În timp ce aduna căpățânile de usturoi,

se întrebă încă o dată de ce vampirii nu-i dăduseră niciodată foc la casă. Părea o soluție atât de evidentă! Era posibil să le fi fost frică de chibrituri? Sau erau pur și simplu prea tâmpiți? La urma urmei, creierele lor puteau să nu mai fie pe deplin funcționale, așa cum fuseseră odinioară. Trecerea de la viață la moarte trebuie să le fi provocat o serie de modificări de țesuturi.

Nu, această teorie nu era valabilă, pentru că existau și câțiva vampiri vii care bântuiau în jurul casei în timpul nopții. Deci nu era nimic în neregulă cu creierele lor, nu-i așa?

Se lăsă păgubaș. Nu avea chef acum de rezolvat probleme. Petrecu restul dimineții pregătind și atârnând șiragurile de usturoi. Odinioară se mira că usturoiul își făcea efectul dorit. În legendă se vorbea întotdeauna de florile de usturoi. Ridică din umeri. Care era diferența? Dovada utilității usturoiului consta în faptul că îi alunga pe vampiri, își închipuia că și florile de usturoi făceau la fel.

După ce termină de mâncat, se așeză în fața vizorului pentru a supraveghea castroanele și farfuria. Nu se auzea niciun sunet, de nicăieri, cu excepția bazaltului imperceptibil al instalațiilor de aer condiționat din dormitor, baie și bucătărie.

Câinele veni la patru. Neville aproape că ațipise în fața vizorului. Clipi din ochi și privirea i se concentră asupra câinelui care se apropia șchiopătând încet de pe cealaltă parte a străzii, cu ochii fixați precaut asupra casei. Robert se întrebă ce se

întâmplase cu laba câinelui. Dorea foarte mult s-o îngrijească și să câștige afecțiunea animalului.

Reminiscențe ale lui Androcle[{7}], se gândi el în obscuritatea casei.

Se sili să stea liniștit și să observe. Era incredibil sentimentul de afecțiune și de normalitate pe care-l încerca la vederea câinelui care lipăia laptele și mânca hamburgerul, trosnind din fălci și clefăind. Robert rămase acolo cu un ușor zâmbet întipărit pe față, un zâmbet de care nu era confient. Era un câine atât de drăguț!

Înghiți convulsiv în clipa când animalul termină de mâncat și porni să coboare de pe verandă. Sărind în sus de pe taburet, se îndreptă rapid spre ușa din față.

Apoi se dădu înapoi. Nu, nu aceasta era metoda, hotărî el fără tragere de inimă. *Dacă ieși afară, nu faci decât să-l sperii. Lasă-l să plece acum, lasă-l să plece.*

Reveni la vizor și urmări animalul, care traversă strada șchiopătând și dispăru din nou între cele două case. Urmărind câinele, simți cum i se pune un nod în gât. *E în regulă,* se consolă, *se va întoarce.*

Părăsindu-și locul de lângă vizor, își pregăti o băutură slabă. Așezat în fotoliu, o sorbi încet, întrebându-se unde se ascundea câinele în timpul nopții. La început fusese îngrijorat că nu-l luase în casă. Apoi își dăduse seama că animalul trebuia să fi fost un maestru în a se ascunde, altminteri n-ar fi rezistat atâta vreme.

Era probabil vorba de unul dintre acele

accidente bizare ce nu respectau niciun fel de lege. Într-un fel sau altul, printr-un noroc orb, printr-o coincidență și poate și cu ajutorul unei anume îndemânări, acel câine supraviețuise atât molimei cât și victimelor îngrozitoare ale acesteia.

Această idee îl făcu să gândească. Dacă un câine, cu inteligența lui limitată, reușise să supraviețuiască, o persoană dotată cu o minte capabilă de rațiune n-ar fi avut mai multe șanse?

Se gândi și la altceva. Era periculos să speri. Acesta era un truism pe care îl acceptase de mult.

Câinele veni din nou în dimineața următoare. De data aceasta, Robert Neville deschise ușa și ieși pe verandă. Imediat, câinele făcu un salt înapoi de lângă farfurie și castroane, cu urechea dreaptă lăsată pe spate și picioarele zgâriind frenetic strada.

Neville își reprimă instinctul de a-l urmări. Se așeză cât mai degajat cu putință pe marginea verandei.

De cealaltă parte a străzii, câinele dispăru din nou între cele două case. După cincisprezece minute de așteptare, Neville intră în casă.

După ce-și luă micul dejun, puse mai multă mâncare pe verandă.

Câinele veni la ora patru și Neville ieși din nou afară, încredințându-se de data aceasta că animalul terminase de mâncat.

Câinele fugi încă o dată. De data aceasta, văzând că nu este urmărit, se opri pe trotuarul de vizavi și privi înapoi o secundă.

– E în regulă, băiete! strigă Neville, dar, auzindu-i vocea, câinele o luă la goană din nou.

Robert rămase înțepenit pe verandă, scrâșnind nerăbdător din dinți. *La dracu', ce se întâmplă cu el?* se întrebă. *A dracului javră!*

Se forță să își închipuie prin câte trebuia să fi trecut câinele. Nopți nesfârșite de târât prin întuneric, ascunzându-se numai Dumnezeu știe unde, pieptul scofâlcit fiindu-i supus la adevărate cazne în timp ce de jur împrejurul corpului cutremurat de frică se plimbau vampirii. Căutarea hranei și a apei, lupta pentru supraviețuire într-o lume fără stăpâni, adăpostit într-un corp pe care omul îl făcuse dependent de el însuși.

Sărmanul meu amic, se gândi, mă voi purta bine cu tine când vei veni să locuim împreună.

Poate, continuă el să mediteze, *că un câine ar avea mai multe șanse de supraviețuire decât un om. Câinii sunt mai mici, se pot ascunde în locuri în care nu pot pătrunde vampirii. Probabil că pot simți natura străină a celor aflați în jurul lor, probabil c-o pot mirosi.*

Dar această idee nu-l făcu mai fericit. Dintotdeauna, în ciuda rațiunii, se agățase de speranța că într-o bună zi avea să găsească pe cineva ca el – un bărbat, o femeie, un copil, n-avea importanță cine. Sexul își pierdea rapid semnificația fără stimulul continuu al hipnozei de masă. Încă simțea singurătatea.

Uneori, își permitea să viseze cu ochii

deschiși la problema găsirii unui alt supraviețuitor. Deși, mult mai des, încerca să se deprindă cu ideea pe care o considera în mod sincer ca inevitabilă – că, de fapt, el era singurul rămas în viață în întreaga lume. Cel puțin în acea parte a lumii pe care putea spera vreodată s-o cunoască.

Cufundat în gânduri, aproape că uită că se apropia căderea nopții.

Ridicându-și brusc privirea, îl văzu pe Ben Cortman care traversa în fugă strada, îndreptându-se spre el.

– Neville!

Sări în sus de pe verandă și se năpusti în casă, încuind și zăvorând ușa cu mâini tremurătoare.

O vreme apăru pe verandă doar în momentul când câinele terminase de mâncat. De fiecare dată când ieșea din casă, câinele fugea, dar pe măsură ce zilele treceau, fugea tot mai încet, iar când se oprea în mijlocul drumului, privea înapoi și lătra. Neville nu-l urmărea niciodată, se așeza pur și simplu pe verandă și-l privea. Era un fel de joc la care se pretau amândoi.

Într-o zi, Neville se așeză pe verandă *înainte* de apariția câinelui. Și, atunci când acesta se ivi de cealaltă parte a străzii, râmase în continuare așezat.

Vreme de vreo cincisprezece minute, câinele se învârti suspicios prin mijlocul străzii, nefiind dispus să se apropie de hrană. Pentru a încuraja câinele, Neville se îndepărtă cât mai mult posibil de hrană. Fără să se gândească, își încrucișă picioarele, dar câinele se retrase la această

mișcare neașteptată. Bărbatul rămase nemișcat și câinele continuă să se miște agitat pe stradă, în timp ce ochii i se deplasau mereu de la Neville la hrană și iar la Neville.

– Haide, băiete, spuse Neville. Fii un cuțu bun și mănâncă.

Trecură încă zece minute. Câinele se afla acum pe peluză, deplasându-se în arcuri concentrice din ce în ce mai scurte.

Câinele se opri. Apoi încet, foarte încet, punând jos câte o labă, începu să se apropie de farfurie și castroane, fără a-și desprinde nicio clipă ochii de Neville.

– Ești un cuțu cuminte, zise încet Neville.

De data aceasta, câinele nu se mai retrase la auzul vocii sale. Și totuși, bărbatul rămase nemișcat, temându-se că o mișcare bruscă l-ar fi putut speria.

Câinele se apropie și mai mult, pândind farfuria, corpul său încordat așteptând cea mai mică mișcare din partea lui Neville.

– Așa, îi spuse Neville.

Brusc, câinele făcu un salt și înhăță bucata de carne. Râsul binedispus al bărbatului îi însoți retragerea șovăitoare de-a lungul străzii.

– Ticălos mic ce ești, rosti Robert apreciativ.

Rămase pe loc și privi câinele în timp ce acesta, ghemuit pe o peluză uscată de cealaltă parte a străzii, înfuleca hamburgerul fără a-și dezlipi ochii de pe silueta lui Neville. Îl plăcea, se bucură bărbatul. *De acum înainte, ai să capeți mâncare pentru câini. Nu-mi pot permite să*

te las să înghiți orice fel de carne proaspătă.

După ce termină, câinele se ridică și traversă din nou strada, mai puțin ezitant decât până atunci. Neville continua să stea pe verandă, simțind cum inima îi bătea nervos. Câinele începea să aibă încredere în el, iar gândul acesta îl făcea să tremure. Rămase nemișcat, fixând animalul cu privirea.

– Așa-i bine, băiete, se auzi el rostind cu voce tare. Bea niște apă acum, fii băiat bun și fă-o.

Un zâmbet brusc de încântare îi întredeschise buzele în clipa când observă că animalul își ciulise urechile. *Ascultă!* se gândi el emoționat. *Micul ticălos aude ce-i spun!*

– Haide, băiete. Robert continuă să vorbească înflăcărat. Bea-ți apa și laptele, haide, fii băiat bun. Nu-ți fac nimic. Bravo!

Câinele se îndreptă spre apă și bău cu precauție, ridicându-și capul cu mișcări bruște pentru a-l privi, lăsându-l apoi din nou în jos.

– Nu-ți fac nimic, se adresă Neville câinelui.

Nu se putea obișnui cu vocea care suna extrem de ciudat. Când un om nu-și aude sunetul propriei voci timp de aproape un an de zile, ea i se pare extrem de stranie. Un an e o perioadă îndelungată dacă îl petreci în tăcere. *Când vei veni să locuiești cu mine,* se gândi, *o să-ți vorbesc tot timpul.*

Câinele termină de băut apa.

– Vin' aici, băiete, îl invită Neville, bătându-se cu palma pe picior. *Haide!*

Câinele îl privi curios, urechea

sănătoasă tremurându-i din nou. *Ochii aceia,* se gândi Neville. *Ce mulțime de sentimente în acei ochi! Neîncredere, teamă, speranță, singurătate – toate cuprinse în acei ochi mari și căprui. Sărmanul cățel!*

– Vin' aici, băiete, nu-ți fac nimic, spuse Robert cu blândețe.

Apoi se ridică în picioare, dar câinele fugi. Robert rămase pe loc, clătinând încet din cap și privind după câinele care o luase la goană.

Trecură mai multe zile. În fiecare din ele, Neville ședea pe verandă în timp ce câinele mânca și nu trecu mult până ce acesta se apropie fără ezitare, aproape cu îndrăzneală, de farfurie și de castroane, cu acea siguranță a câinelui care știa că a făcut o cucerire în lumea oamenilor.

În tot acest timp, Neville îi vorbea.

– Ești un băiat bun. Mănâncă. E mâncare *bună,* așa-i? Bineînțeles că este. Sunt prietenul tău. Eu ți-am dat mâncarea. Mănânc-o, băiete, așa-i bine. Fii un câine *bun* – așa vorbea Robert, șoptindu-i cuvinte dulci și încurajatoare care urmau să pătrundă în mintea înspăimântată a animalului, în timp ce mânca.

Și, în fiecare zi, se așeza un pic mai aproape de el, până ce veni și ziua când l-ar fi putut atinge dacă s-ar fi întins puțin. Și totuși, n-o făcu. *Nu vreau să risc,* își spuse. *Nu vreau să-l sperii.*

Dar era greu să-și țină mâinile nemișcate. Le simțea fremătând de dorința de a se întinde și a mângâia capul câinelui. Tânjea atât de teribil să iubească din nou pe cineva, iar câinele era atât de urât și, în

același timp, atât de frumos…

Continuă să-i vorbească câinelui până când acesta se obișnui cu sunetul vocii sale. Aproape că nu-și mai ridica privirea când vorbea. Venea și pleca fără să mai tremure, mânca și lătra scurt de cealaltă parte a străzii. *Curând voi putea să-l mângâi pe cap,* își zise Robert. Zilele se transformau în săptămâni plăcute, fiecare oră aducându-l mai aproape de un tovarăș de viață dorit.

Apoi, într-o zi, câinele nu-și făcu apariția.

Neville era ca turbat. Se obișnuise atât de mult cu venirea și plecarea câinelui, încât toate aceste momente deveniseră punctul de sprijin al programului său zilnic; totul se învârtea în jurul orelor de masă ale câinelui, uitase de cercetări, totul fusese lăsat deoparte, cu excepția dorinței de a avea câinele în casă.

Petrecu o după-amiază chinuitoare căutând prin împrejurimi și strigând câinele cu voce tare. Însă căutarea nu avu niciun rezultat și se întoarse acasă pentru o cină care nu avea niciun gust. Câinele nu apăru la cină în acea seară și nici la micul dejun în dimineața următoare. Neville continuă să-l caute, dar speranța de a-l găsi era deja mai mică. *Au pus mâna pe el, blestemații ăia de ticăloși, au pus mâna pe el* – acestea erau cuvintele care nu-i mai ieșeau din minte. Deși nu le putea crede cu adevărat. Nu voia să le creadă.

În după-amiaza celei de-a treia zi se afla în garaj, când auzi clinchetul castronului de metal. Respirând cu greutate, se repezi

afară.

– Te-ai întors! strigă el.

Câinele făcu un salt nervos și se îndepărtă de farfurie, în timp ce apa i se prelingea de pe fălci.

Neville simți cum îi sare inima din piept. Ochii câinelui erau împăienjeniți și răsufla greu, iar limba neagră îi atârna din gură.

– Nu, spuse el și vocea i se frânse. Oh, *nu!*

Câinele continua să se retragă de-a curmezișul peluzei, mișcându-se cu greu pe picioarele care nu prea îl ascultau. Neville se așeză rapid pe treptele verandei și rămase acolo, tremurând. *Oh, nu,* se gândi cuprins de suferință, *oh, Dumnezeule, nu!*

Rămase acolo, urmărindu-l și tremurând convulsiv în timp ce câinele sorbea cu lăcomie apa. *Nu. Nu, nu-i adevărat.*

– Nu-i adevărat, murmură el fără a-și da seama.

Apoi, instinctiv, își întinse mâna. Câinele se retrase puțin, dezgolindu-și dinții și scoțând un mârâit din gât.

– E în regulă, băiete, spuse Neville cu o voce moale. Nu-ți fac niciun rău.

Nici măcar nu știa ce spunea.

Nu putea opri câinele să plece. Încercă să-l urmărească, dar animalul dispăru înainte de a reuși să descopere unde se ascundea. Trebuia să fi fost undeva sub o casă, dar asta nu-l ajuta cu nimic.

Nu reuși să doarmă în acea noapte. Se învârti fără încetare prin casă, bând cești întregi de cafea și blestemând trândăvia

din ultima vreme. Trebuia să dea de câine, trebuia s-o facă. Cât mai curând. Trebuia să-l vindece.

Dar cum? Înghiți în sec. Trebuia să fie un mijloc. Chiar și cu puținele cunoștințe pe care le avea, *trebuia* să existe un mijloc.

În ziua următoare se așeză chiar lângă castron și simți cum îi tremură buzele în clipa când văzu câinele care traversa încet, șchiopătând, strada. Nu mâncă nimic. Privirea îi era și mai împăienjenită și apatică decât fusese cu o zi înainte. Neville ar fi vrut să se repeadă la el și să-l prindă în brațe, să-l ducă în casă și să-l îngrijească.

Dar știa că, dacă s-ar fi repezit la el și nu l-ar fi putut prinde, ar fi stricat totul. S-ar fi putut ca animalul să nu se mai întoarcă niciodată.

După câtva timp, câinele începu să mănânce; Robert încercă de câteva ori să întindă mâna și să-l mângâie pe cap, însă de fiecare dată câinele se ghemui la pământ, mârâind. Neville se gândi să forțeze nota.

– *Încetează!* îi strigă el hotărât, cu o voce furioasă, dar nu reuși decât să-l înspăimânte, făcându-l să se îndepărteze și mai mult de el.

Neville trebui să vorbească cincisprezece minute, cu o voce răgușită și tremurătoare, înainte ca animalul să se întoarcă lângă castronul cu apă.

De data aceasta, reuși să urmărească deplasarea înceată a câinelui și să vadă casa sub care se strecoară. Putea să astupe locul respectiv cu o mică plăcuță de metal, dar n-o făcu pentru că nu dorea să-l sperie

și mai mult. În plus, n-ar fi reușit să ajungă la câine decât prin podea și asta i-ar fi luat prea mult timp. Or, trebuia neapărat să ajungă la câine.

Când acesta nu se întoarse în acea după-amiază, luă o farfurie cu lapte și o puse sub casa în care se afla câinele. Farfuria era goală în dimineața următoare. Era pe punctul de a pune mai mult lapte în ea, când își dădu seama că în acest fel s-ar fi putut ca animalul să nu-și mai fi părăsească niciodată bârlogul. Puse din nou castronul în fața casei sale și se rugă, sperând ca animalul să fie destul de puternic pentru a ajunge până acolo. Robert era prea neliniștit chiar și pentru a-și critica rugăciunea deplasată.

Câinele nu veni nici în acea după-amiază, așa încât Neville traversă strada pentru a vedea ce se întâmplă. Se plimbă câtva timp prin fața deschizăturii respective și fu aproape pe punctul de a pune farfuria pe jos. Nu, în acest caz, câinele nu va mai pleca niciodată de acolo.

Se întoarse acasă și petrecu o noapte albă. Câinele nu veni nici în dimineața următoare. Se duse din nou la casa de vizavi. Se aplecă lângă deschizătură și ascultă, dar nu distinse nici măcar zgomotul unei respirații. Fie că era la o distanță prea mare pentru a auzi așa ceva, fie că…

Reveni acasă și se așeză pe verandă. Nu-și luă nici micul dejun și nici prânzul. Rămase pur și simplu acolo.

Târziu, în acea după-amiază, câinele apăru dintre case, șchiopătând și

deplasându-se încet pe picioarele sale scheletice. Neville se sili să rămână nemișcat până în clipa în care câinele se atinse de mâncare. Atunci, cu o mișcare rapidă, se întinse și-l înșfăcă.

Imediat, câinele încercă să-l muște, dar Robert îi apucă fălcile în mâna dreaptă și le strânse cu putere. Corpul slăbănog și aproape fără păr se răsuci ușor în brațele sale și un scâncet înspăimântat îi ieși din gât.

– E în regulă, e în regulă, băiete.

Îl luă în camera sa și-l puse pe pătuțul pe care i-l amenajase din niște pături. De îndată ce-i dădu drumul la fălci, câinele încercă din nou să-l muște, și Robert își retrase brusc mâna. Câinele făcu un salt, aterizâ pe linoleum și, cu un scrâșnet de gheare, se repezi spre ușă. Neville îi blocă drumul. Picioarele câinelui alunecară pe suprafața netedă, apoi animalul se redresă și dispăru sub pat.

Neville se lăsă în genunchi și privi sub pat. În întunericul de acolo, distinse doi ochi arzători și auzi o respirație sacadată.

– *Haide,* băiete, se rugă el pe un ton nefericit. Nu-ți fac nimic. Ești *bolnav.* Ai nevoie de ajutor.

Câinele nu se mișcă. Cu un mormăit, Neville se ridică în cele din urmă și ieși, închizând ușa în urma lui. Luă castroanele și le umplu cu lapte și apă, apoi le puse în dormitor, lângă pătuțul câinelui.

Rămase câteva clipe lângă propriul pat, ascultând gâfâitul câinelui, în timp ce fața îi exprima o durere adâncă.

– Oh, murmură el plângăreț, de ce nu ai

încredere în mine?

Tocmai își lua cina, când auzi urletul și schelălăitul acela oribil.

Sări de la masă cu inima bătându-i nebunește și traversă în fugă camera de zi. Dădu de perete ușa de la dormitor și aprinse lumina.

În colțul de lângă pat, câinele încerca să sape o gaură în podea.

Scâncea îngrozit și tremura din tot corpul în timp ce zgâria frenetic cu labele din față linoleumul, dar aluneca mereu pe suprafața lui netedă.

– E în regulă, băiete, spuse repede Neville.

Câinele se răsuci și se dădu înapoi spre colț, zbârlindu-și puținul păr pe care-l mai avea, fălcile deschise lăsând să i se vadă dinții albi-gălbui, în timp ce un mârâit terifiant îi ieșea din gâtlej.

Brusc, Neville știu ce nu era în regulă. Se apropia noaptea și câinele îngrozit încerca să sape o groapă în care să se ascundă cu totul.

Rămase acolo neajutorat, creierul său refuzând să funcționeze corect în timp ce câinele se depărta pe furiș de colț și apoi se ascunse sub bancul de lucru.

În cele din urmă, lui Neville îi veni o idee. Îndreptându-se rapid spre propriul pat, smulse pătura de deasupra, reveni lângă bancul de lucru, se lăsă în genunchi și privi dedesubt.

– În regulă, băiete, zise. În regulă.

Câinele se dădu înapoi în momentul când Neville împinse pătura sub banc și

apoi se ridică în picioare, îndreptându-se spre ușă; rămase acolo preț de un minut, privind înapoi. *Dacă aș putea face ceva!* se gândi disperat. *Dar nici măcar nu mă pot apropia de el.*

Ei bine, decise Robert mânios, dacă animalul nu avea să-l accepte curând, va trebui să folosească un pic de cloroform. Cel puțin atunci va putea să-i îngrijească laba și va încerca să-l vindece într-un fel sau altul.

Reveni în bucătărie, dar nu fu în stare să mănânce. În cele din urmă, aruncă în găleata de gunoi conținutul farfuriei și turnă cafeaua din ceașcă la loc în cafetieră. Intră în camera de zi, își turnă de băut și dădu paharul pe gât. N-avea niciun gust. Puse paharul pe masă și se întoarse în dormitor, cu o figură sumbră.

Câinele se îngropase sub pătură, dar continua să tremure și să scâncească. N-avea niciun rost să încerce să-și pună acum planul în aplicare, era prea înspăimântat.

Robert se îndreptă spre pat și se așeză. Își trecu degetele prin păr, apoi își îngropă fața în mâini. *Vindecă-l, vindecă-l,* gândi el, încleștându-și unul dintre pumni și lovind ușor salteaua.

Întinzând brusc mâna, stinse lumina și se lungi pe pat complet îmbrăcat. Fără a-și schimba poziția, reuși să-și scoată sandalele și ascultă zgomotul pe care-l produseră căzând pe podea.

Tăcere. Rămase acolo fixând tavanul. *De ce nu mă ridic?* se întrebă. *De ce nu încerc să fac ceva?*

Se răsuci pe o parte. *Dormi!* Cuvintele

veniră automat. Dar știa că nu avea să doarmă. Rămase în întuneric, ascultând scâncetul jalnic al câinelui. *Va muri, va muri, repeta mereu, nu pot face nimic pentru el.*

În final, incapabil să mai suporte scâncetul animalului, se întinse și aprinse lampa de pe noptieră. În timp ce traversa camera doar în ciorapi, auzi câinele care încerca să se elibereze de pătura în care se încurcase; cuprins de teroare, animalul începu să urle și să-și agite frenetic corpul sub faldurile de lână.

Neville îngenunche lângă el și-și puse mâinile pe corpul lui. Auzi mârâitul înăbușit și clănțănitul colților care încercau să-l muște prin pătură.

– În regulă, zise. Oprește-te odată!

Câinele continua să se zbată, corpul scofâlcit tremurându-i necontrolat în timp ce același scâncet strident îi ieșea din gât. Neville îl ținea însă strâns, vorbindu-i încet și cu blândețe.

– E în regulă acum, băiete, e în regulă. Nimeni nu-ți face niciun rău. Fii cuminte. Haide, relaxează-te! Așa. Calmează-te. Nimeni nu-ți face nimic. Avem noi grijă de tine.

Continuă să vorbească intermitent timp de aproape o oră, vocea sa fiind un fel un murmur încet și hipnotic în tăcerea încăperii. Treptat, ezitant, câinele încetă să mai tremure. Un zâmbet flutură slab pe buzele lui Neville, care continua să vorbească, să vorbească mereu.

– Așa, fii cuminte. Avem noi grijă de tine.

Curând, câinele se liniști sub apăsarea mâinilor puternice, singura mișcare perceptibilă fiind cea produsă de respirație. Neville începu să-l mângâie pe cap, începu să-și plimbe mâna dreaptă pe corpul lui, dezmierdându-l și calmându-l.

– Ești un câine bun, spuse cu o voce moale. Un câine *bun!* Acum o să am grijă de tine. Nimeni nu-ți va face nimic, înțelegi asta, nu-i așa, amice? Bineînțeles că da. Bineînțeles. Doar ești câinele *meu,* așa-i?

Se așeză cu grijă pe linoleumul rece, continuând să-l mângâie.

– Ești un câine bun, un câine *bun.* Vocea îi era calmă și plină de resemnare.

După aproximativ o oră, ridică în brațe câinele. Pentru o clipă, acesta se zbătu și începu să scâncească, dar Neville îi vorbi din nou și, curând, îl calmă.

Se așeză pe pat, ținând în brațe câinele acoperit cu pătura. Rămase așa ore întregi, mângâindu-l, calmându-l și vorbindu-i încet. Câinele zăcea imobil în poala sa, respirând mai liniștit.

Era aproape unsprezece noaptea când Neville desfăcu pătura și dezveli capul câinelui.

Acesta se făcu mic și încercă să-l muște de câteva ori. Dar Robert continuă să-i vorbească calm și, după un timp, mâna i se odihni pe gâtul cald, în timp ce degetele sale se mișcau ușor, scărpinându-l și dezmierdându-l.

Zâmbindu-i câinelui, i se pusese iar un nod în gât.

– Curând ai să te simți mai bine, șopti

bărbatul. Foarte curând.

Câinele îl privi cu niște ochi triști și bolnavi, apoi limba umedă și aspră îi linse palma.

Ceva se rupse în sufletul lui Neville. Rămase acolo tăcut, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Câinele muri peste o săptămână.

Capitolul XIV

Nu mai făcu exces de băutură. Dimpotrivă. Descoperi că, de fapt, bea mai puțin. Ceva se schimbase. Încercând să analizeze ce se întâmplase, ajunse la concluzia că ultima beție îl dăduse gata, îl adusese în ultimul stadiu de disperare. Acum trebuia să meargă înainte, dacă nu voia să ajungă sub pământ.

După câteva săptămâni în care-și făcuse atâtea speranțe în legătură cu câinele, începu să-și dea seama treptat că o speranță atât de puternică nu era răspunsul dorit, nu fusese niciodată. Într-o lume plină de teroare monotonă, nu putea exista salvare în vise nebunești. Se obișnuise cu teroarea. Dar monotonia era un obstacol mai mare și de-abia acum înțelegea, în sfârșit, acest lucru. Această înțelegere îi dădea o senzație de pace, o senzație de a fi întins toate cărțile pe o masă imaginară, de a le fi examinat și aranjat concludent în mâna dorită.

Îngroparea câinelui nu îi provocase acea agonie insuportabilă pe care o bănuise. Într-un anume fel, era ca și cum ar fi îngropat niște speranțe banale și emoții false. Din acea zi, învăță să accepte închisoarea în care trăia, neîncercând nici să scape printr-un act nebunesc de bravură și nici să se dea cu capul de pereți.

Astfel resemnat, se întoarse la cercetările sale.

Se petrecuse cu aproape un an înainte, la câteva zile după ce o așezase pe Virginia în locul în care avea să se odihnească pentru a doua și ultima oară.

Posomorât, cu un gol în suflet și cu sentimentul de a fi pierdut totul pe lume, mergea pe stradă într-o după-amiază târzie, cu mâinile atârnându-i fără viață pe lângă corp și târându-și picioarele în ritmul disperării care-l copleșea. Figura sa nu exprima nimic din agonia disperată care îl măcina. Era o față complet inexpresivă.

Hoinărise pe străzi ore întregi, neștiind încotro mergea și, de fapt, nepăsându-i. Tot ce știa era că nu se putea întoarce în încăperile goale ale casei, nu putea privi lucrurile pe care le atinseseră și le ținuseră împreună în mână. Nu se putea uita la patul gol al lui Kathy, la rochiile ei atârnând nemișcate și nefolosite în dulap, nu putea privi patul în care dormise împreună cu Virginia, rochiile Virginiei, toate parfumurile ei aflate pe măsuța de toaletă. Nu se putea apropia de masă.

Așa încât hoinări, și nu știa unde se afla în clipa când oamenii începură să-l depășească, când bărbatul îl prinse de mână și-i suflă în față un miros puternic de usturoi.

– Haide, frate, haide, îl îndemnă bărbatul cu o voce răgușită. Văzu gâtlejul bărbatului mișcându-se precum o piele rece de curcan, îi văzu obrajii plini de pete roșii, ochii febrili, costumul negru, murdar și necălcat. Haide să fii izbăvit, frate,

izbăvit!

Robert Neville se holbă la tip. Nu înțelegea. Bărbatul îl trase după el, degetele, asemănătoare cu ale unui schelet, încleștându-se pe brațul lui Robert.

– Niciodată nu-i prea târziu, frate, rosti el. Izbăvirea este hărăzită aceluia care…

Ultimele cuvinte se pierdură în murmurul crescând al vocilor ce veneau din marele cort de care se apropiau acum. Era de parcă marea ar fi fost prizonieră sub prelata care-l acoperea, vuind în încercarea ei de a scăpa de acolo. Robert Neville încercă să-și elibereze brațul.

– Nu vreau să…

Bărbatul nu-l auzi. Îl trase pe Neville după el și se îndreptară spre cascada de urlete și bătăi din picioare. Bărbatul nu-i dădu drumul. Robert Neville se simțea ca și cum ar fi fost târât de o maree.

– Dar nu vreau…

Apoi cortul îi înghițise; un ocean de strigăte, bătăi din picioare, aplauze ce îi învăluiră din toate părțile. Se cutremură instinctiv, iar inima începu să-i bată nebunește. Era înconjurat de oameni, de sute de oameni, o mulțime care se umfla și se revărsa în jurul lui, precum apele învolburate. Strigau, băteau din palme și urlau cuvinte pe care Robert Neville nu le putea înțelege.

Apoi, țipetele se stinseseră și auzi vocea care străpungea semiîntunericul de parcă ar fi vrut să-l înjunghie, vocea care pârâia și mușca pătrunzător venind din difuzoarele instalate peste tot.

– Vreți să vă fie frică de Sfânta Cruce a lui Dumnezeu? Vreți să priviți în oglindă și să nu vedeți fața pe care Atotputernicul Dumnezeu v-a dat-o? Vreți să ieșiți târându-vă din mormânt precum un monstru venit din iad?

Vocea răgușită și fremătătoare era poruncitoare.

– Vreți să fiți preschimbați într-o fiară neagră și nelegiuită? Vreți să pângăriți cerul de seară cu aripile unui liliac născut în iad? Vă întreb: vreți să fiți transformați în ticăloși păgâni, purtători ai blestemului nopții, în creaturi condamnate pentru vecie?

– Nu! izbucni mulțimea cuprinsă de spaimă. Nu, izbăvește-ne!

Robert Neville se dădu înapoi, lovindu-se de adevărații credincioși care, cu fețele albe și mâinile ridicate, cereau ajutorul cerurilor mai apropiate.

– Ei bine, iată ce vă rog! Ascultați cuvântul Domnului! Priviți, răul va trece de la o națiune la alta și uciderea Domnului va trebui să aibă loc în aceeași zi de la un capăt al pământului la celălalt! E o minciună, e o *minciună?*

– Nu! *Nu!*

– Vă spun că suntem blestemați dacă nu devenim, în ochii *Stăpânului Nostru,* copii puri și fără de prihană – dacă nu ne ridicăm să slăvim gloria Dumnezeului Atotputernic și a singurului Său fiu, Isus Hristos, Mântuitorul nostru – dacă nu cădem în *genunchi* să cerem iertare pentru cumplitele noastre păcate! Vă spun din nou, ascultați deci! Suntem blestemați,

suntem blestemați, *suntem blestemați!*

– Amin!

– Izbăvește-ne!

Mulțimea se răsucea, murmura, scotea țipete stridente, cuprinsă de o teroare mortală, și cânta aleluia.

Robert Neville fu îmbrâncit din toate părțile, își pierdu echilibrul și se simți pierdut într-un foc încrucișat de speranțe și venerație frenetică.

– Dumnezeu ne-a pedepsit pentru marile noastre păcate! Dumnezeu a dezlănțuit forța teribilă a atotputernicei Sale mânii! Dumnezeu a slobozit asupra noastră al doilea potop – un potop, un torent de creaturi ale *iadului* ce distruge lumea! A deschis mormântul. A rupt poarta criptei. I-a scos pe morți din gropile lor negre și i-a asmuțit asupra noastră! Iar moartea și iadul eliberează morții pe care-i aveau în grijă! Ăsta-i cuvântul lui Dumnezeu! Oh, Dumnezeule, ne-ai pedepsit, oh, Dumnezeule, ai văzut înfățișarea teribilă a păcatelor noastre, oh, Dumnezeule, ne-ai lovit cu forța atotputernicei Tale mânii!

Bătând din palme precum rafalele neregulate ale unor arme de foc, ondulându-și corpurile precum tulpinile florilor sub un vânt teribil, mulțimea gemea de parcă ar fi fost alcătuită doar din morți potențiali. Robert Neville se strecura printre rândurile lor violente, printre oamenii cu chipuri albe, ținându-și mâinile în față ca un orb în căutare de adăpost.

Reuși să scape, slăbit și tremurând din

tot corpul, împleticindu-se pe picioare. În interiorul cortului, oamenii urlau. Dar noaptea căzuse deja.

Se gândea la toate acestea în timp ce stătea în camera de zi cu o băutură slab alcoolizată în mână și cu un text de psihologie în poală.

Un citat îi declanșase șuvoiul de gânduri, trimițându-l în acea seară petrecută cu zece luni în urmă, când fusese împins spre întâlnirea pe care n-o putea uita nici acum.

„Această condiție, cunoscută sub numele de orbire isterică, poate fi parțială sau completă, implicând unul, câteva sau toate obiectele."

Acesta era citatul pe care-l citise și care-l determinase să-și continue cercetările.

Un nou mod de abordare a problemei. Până acum se încăpățânase să atribuie microbului respectiv toate manifestările legate de existența vampirilor. Dacă unele dintre aceste fenomene nu puteau fi explicate prin prezența bacteriilor, atunci Robert se simțea înclinat să recurgă la superstiții. Era adevărat că luase, în treacăt, în considerație explicațiile psihologice ale fenomenului, dar nu acordase niciodată prea multă credibilitate unor astfel de posibilități. O făcea acum, eliberat în sfârșit de ideile preconcepute.

Știa că nu exista niciun motiv ca unele dintre aceste fenomene să nu fi fost produse de anumite carențe fiziologice, iar altele de unele psihologice. Acum, după ce le acceptase, păreau a fi răspunsuri pe care doar un orb le putea trece cu vederea. *Ei*

bine, se gândi el, *am fost întotdeauna cam orb la cele ce se întâmplă în jurul meu.*

Să considerăm, își zise în minte, *șocul suferit de o victimă a molimei.*

Spre sfârșitul molimei, presa de scandal răspândise frica de vampiri în toate colțurile țării. Își amintea de puzderia de articole pseudoștiințifice care camuflau campania destinată a mări vânzările respectivelor publicații.

Exista ceva amuzant de grotesc în toate acestea: încercarea frenetică de a vinde ziare într-o lume care murea încet. Desigur, nu toate ziarele procedaseră astfel. Ziarele care trăiseră prin cinste și integritate muriseră în același fel.

Cu toate acestea, ziarele de scandal se dezlănțuiseră violent în ultimele zile ale molimei. În plus, un lucru complet neașteptat luase un avânt teribil. Într-o încercare disperată de a găsi răspunsuri, de altfel ușor de înțeles, oamenii reveniseră la cultul adorației primitive, considerând-o o soluție posibilă. Nu numai că au murit la fel de rapid ca și restul populației, dar au murit și cu inimile cuprinse de teroare, cu o groază mortală scurgându-li-se prin vine.

Și atunci, se gândi Robert Neville, *trebuia să fie răzbunată această groază hidoasă. Să-ți recapeți cunoștința sub pământul fierbinte și greu și să știi că moartea nu ți-a adus odihna veșnică. Să te trezești săpând cu unghiile pământul, să-ți simți corpul stăpânit de o nevoie stranie și oribilă.*

Astfel de șocuri traumatice puteau

distruge bruma de minte care le mai rămăsese și puteau explica multe.

În primul rând, crucea.

Odată ce au fost forțați să accepte justificarea de a fi respinși de un obiect care fusese punctul central al adorației de până atunci, mințile lor puteau să fi fost complet dereglate, în acest moment, ar fi putut ieși la iveală o groază nestăpânită față de cruce. Împinși înspre terori deja create, vampirii puteau să fi căpătat o puternică scârbă mentală, iar aceasta ură de sine să fi creat un blocaj în mințile lor sărace cu duhul, făcându-i să fie orbi la propria imagine detestată, îi putea transforma în singuratici, în sclavi fără de suflet ai nopții, temători în a se apropia de cineva, ducând o existență solitară, căutând adesea alinare în pământul țării lor de baștină, luptându-se să câștige un mijloc de comunicare cu ceva, cu orice.

Apa? O accepta ca pe o superstiție, o rămășiță a legendei tradiționale ce preciza faptul că vrăjitoarele erau incapabile de a traversa o apă curgătoare, așa cum se menționează în povestea lui *Tam O'Shanter*[{8}]. Vrăjitoare, vampiri – între toate aceste ființe înfricoșătoare exista un fel de înrudire strânsă. Legendele și superstițiile se puteau suprapune – ceea ce s-a și întâmplat.

Dar vampirii în viață? Și acest lucru era acum simplu de explicat.

În lume erau destui țicniți, persoane deranjate mental. Ce alt motiv mai bun decât vampirismul puteau invoca acestea pentru comportarea lor? Robert era sigur

că toți cei în viață care se apropiau de casa sa în timpul nopții erau țicniți care se considerau adevărați vampiri, deși, de fapt, erau doar demenți. Acest lucru ar explica de ce nu au încercat niciodată să facă un lucru cât se poate de evident – să-i incendieze casa. Pur și simplu, nu considerau această acțiune ca fiind logică.

Își aminti bărbatul care se urcase într-o noapte pe stâlpul de telegraf din fața casei sale și sărise în gol agitându-și frenetic brațele, în timp ce Robert Neville îl urmărea prin vizor. Neville nu fusese atunci capabil să găsească o explicație logică întâmplării respective, dar acum răspunsul părea evident. Bărbatul se credea liliac.

Neville rămase pe loc privindu-și paharul pe jumătate golit, cu un zâmbet ușor fluturându-i pe buze.

Așadar, se gândi el, *încet, dar sigur aflăm lucruri noi. Aflăm ca nu sunt o rasă invincibilă. Nici pe departe; sunt o rasă extrem de trecătoare, care are nevoie de cele mai stricte condiții fizice pentru susținerea existenței lor uitate de Dumnezeu.*

Puse paharul pe masă.

N-am nevoie de el, își zise Robert. *Emoțiile mele nu mai au nevoie de hrană. N-am nevoie de băutură pentru a uita sau pentru a evada din realitate. Nu trebuie să scap de nimic. Nu acum.*

Pentru prima dată de la moartea câinelui, surâse și simți în sinea sa o satisfacție ascunsă și bine motivată. Mai erau încă multe lucruri de învățat, dar nu atât de multe ca până atunci. Într-un mod

bizar, viața devenea aproape suportabilă. *Îmbrac veșmântul unui pustnic fără cel mai mic strigăt de împotrivire,* se gândi Robert.

Muzica se revărsa în continuare liniștită și fără grabă din discul aflat pe platanul pick-up-ului.

Afară vampirii așteptau.

Partea a III-a
Iunie 1978

Capitolul XV

Robert ieșise la vânătoare. Ținta: Cortman. Vânarea lui Cortman devenise un hobby relaxant, una din puținele distracții care îi mai rămăseseră. În acele zile în care n-avea chef să părăsească împrejurimile și nici nu avea o treaba grabnică de rezolvat în casă, pleca în cercetare. Căuta peste tot: sub mașini, în spatele tufișurilor, sub case, în cămine, în dulapuri, sub paturi, în frigidere, în orice loc în care ar fi putut fi înghesuit trupul destul de corpolent al unui bărbat.

Ben Cortman putea fi într-un moment sau altul în oricare dintre acele locuri. Își schimba mereu ascunzătoarea. Neville era sigur că Ben știa că fusese selectat pentru a fi capturat. Mai mult decât atât, simțea că lui Cortman îi plăcea pericolul în care se afla. Dacă expresia n-ar fi fost un anacronism evident, Neville ar fi zis că Ben Cortman avea un anumit interes pentru viață. Uneori se gândea că Ben era acum mai fericit decât fusese vreodată înainte.

Neville pășea încet pe Compton Boulevard, îndreptându-se spre următoarea casă pe care intenționa s-o cerceteze. Fusese o dimineață lipsită de orice eveniment interesant. Cortman nu

fusese de găsit, deși Neville știa că era pe undeva prin împrejurimi. Trebuia să fie, pentru că sosea întotdeauna primul în fața casei sale, de cum se lăsa noaptea. Ceilalți erau aproape întotdeauna străini. Fluctuația lor era mare pentru că se ascundeau invariabil în vecinătate, iar Neville îi găsea și-i nimicea. Dar nu și pe Cortman.

Pe măsură ce înainta pe stradă, Neville se întreba din nou ce avea să facă dacă îl descoperea pe Cortman. Era adevărat că planul său fusese întotdeauna același: distrugere imediată. Dar planul era simplu doar la o evaluare superficială, pentru că, în sinea sa, știa că nu avea să fie atât de ușor de realizat. Oh, nu pentru că ar fi simțit ceva pentru Cortman! Și nici pentru că Ben reprezenta o parte a trecutului său. Trecutul era mort, iar Robert știa aceasta și accepta faptul ca atare.

Nu, nu era vorba de niciunul dintre aceste lucruri. Adevărul era că Neville nu dorea să pună capăt unei activități recreative. Restul vampirilor erau niște creaturi atât de prostănace și mecanice în mișcări! Cel puțin, Ben avea ceva imaginație. Pentru un motiv sau altul, creierul său nu fusese afectat la fel de mult ca al celorlalți. Cauza ar fi putut fi faptul că Ben Cortman fusese născut pentru a fi mort. *De fapt, un mort-viu,* se gândi Robert deformându-și buzele pline într-un zâmbet crispat.

Nu-i trecu nicio clipă prin minte că și Cortman ar fi putut pleca la vânătoare – pentru a-l ucide pe el. O amenințare

neglijabilă!

Cu un geamăt ușor, Neville se lăsă să cadă pe veranda următoare. Apoi, băgându-și mâna în buzunar cu o mișcare greoaie, își scoase pipa. Cu un deget leneș îndesă tutunul în căușul pipei. Peste câteva momente, fumul se ridica și plutea leneș deasupra capului său în aerul cald și liniștit al zilei. Bărbatul care privea fix înspre câmpul ce se deschidea de cealaltă parte a bulevardului era un Neville mai relaxat și mai mătăhălos. Viața sedentară de pustnic îl făcuse să se îngrașe; cântărea în acel moment o sută zece kilograme. Fața îi era rotundă, iar corpul, îndesat și musculos sub haina largă de doc. Renunțase de mult să se mai radă. Destul de rar își tundea barba blondă și stufoasă, astfel încât să-i mai rămână șase-șapte centimetri până la piele. Părul i se rărea și era lung și ciufulit. Ochii săi albaștri, calmi și lipsiți de orice emoție, ieșeau în evidență din cauza feței puternic bronzate.

Se lăsă pe spate rezemându-se de treapta din cărămidă, lansând încet rotocoale de fum. Undeva, departe pe acel câmp, știa că mai era o adâncitură în pământ în locul în care o îngropase pe Virginia, locul din care ea se dezgropase singură. Și totuși, faptul că știa acest lucru nu-i prilejui nicio sclipire de mâhnire meditativă în ochi. Învățase să se ia în derâdere, ajungând până la introspecție, mai degrabă decât să continue a suferi. Timpul își pierduse orizontul multidimensional. Pentru Robert Neville exista doar prezentul, un prezent bazat pe supraviețuirea de la o zi la

alta și nemarcat nici de culmi de bucurie, nici de abisuri de disperare. *Sunt un tip preponderent vegetal,* se caracteriza el însuși adesea. Așa și dorea să fie.

Robert Neville rămase câteva minute bune fixând punctul alb ce se zărea pe câmpie, înainte de a-și da seama că se mișca.

Clipi din ochi și mușchii feței i se contractară. Scoase un sunet gâtuit, un sunet ce-i trăda neîncrederea. Apoi, ridicându-se, își duse mâna stângă streașină la ochi, pentru a nu fi orbit de soare.

Dinții i se încleștară convulsiv pe mușțiucul pipei.

O femeie.

Nici măcar nu încercă să prindă pipa când aceasta îi căzu din gură, în clipa când fălcile i se destinseră. Rămase locului, holbându-se câteva momente lungi, fără măcar să respire.

Închise ochii, apoi îi deschise. Femeia era tot acolo. În timp ce o urmărea cu privirea, Robert Neville simțea cum inima îi bătea nebunește în piept.

Ea nu-l văzuse. Pășea pe câmpul întins, ținând capul plecat. Robert îi putea zări părul roșcat fluturând în vânt, brațele atârnând moi pe lângă corp. Înghiți în sec; după trei ani, era o priveliște atât de incredibilă încât mintea sa n-o mai putea asimila. Continuă să clipească și să se holbeze, rămânând nemișcat în umbra casei.

O femeie. În viață. *În timpul zilei.*

Cu gura pe jumătate deschisă, fixa

nedumerit femeia. Era tânără, vedea limpede acest lucru acum, când ea se apropiase; avea probabil vreo douăzeci de ani. Purta o rochie albă, murdară și boțită. Era foarte bronzată și avea părul roșu. În tăcerea de moarte a după-amiezii, lui Neville i se păru că aude scârțâitul pantofilor ei prin iarba înaltă.

Am înnebunit. Cuvintele îi veniră brusc în minte. Se simți mai puțin șocat de această posibilitate decât ar fi fost la ideea că ea era reală. De fapt, se pregătise întrucâtva pentru o astfel de iluzie. Părea posibilă. Lacurile pe care le vede un om însetat se dovedesc a fi doar miraje. De ce n-ar putea un bărbat care tânjește după un tovarăș să vadă o femeie plimbându-se sub razele soarelui?

Tresări brusc. Nu, nu era așa ceva. Pentru că, exceptând posibilitatea ca iluzia să fi fost la fel de palpabilă din punct de vedere al sunetului ca și al imaginii, Robert o auzea acum pășind prin iarbă. Știa că era reală. Mișcarea părului, a brațelor. Continua încă să privească pământul pe care călca. Cine era? Unde mergea? Unde fusese până atunci?

Ceva se declanșa în el. Era ceva prea rapid pentru a fi analizat, era un instinct care străpunsese orice barieră de reținere ridicată de trecerea timpului.

Își ridică brațul stâng.

– Hei, strigă el sărind pe trotuar. Ei, tu!

Un moment de tăcere bruscă, totală. Capul ei zvâcni în sus și privirile li se încrucișară. *În viață,* se gândi. *În viață!*

Dori să mai strige ceva, însă simți cum

se înăbuşă brusc. Limba îi era ca de lemn, creierul refuza să-i funcţioneze. *În viaţă.* Continuă să repete cuvântul în minte. *În viaţă, în viaţă, în viaţă, în viaţă…*

Cu o răsucire neaşteptată, tânăra femeie se întoarse pe călcâie şi începu să alerge cât o ţineau puterile de-a curmezişul câmpului.

Pentru o clipă, Neville rămase fără replică, neştiind ce să facă. Apoi inima păru să-i iasă din piept şi traversă dintr-un salt trotuarul. Cizmele sale izbiră cu putere caldarâmul, producând un sunet înfundat.

– Aşteaptă, se auzi strigând.

Femeia nu aşteptă. Îi văzu picioarele bronzate mişcându-se cu rapiditate în timp ce zbura parcă peste suprafaţa accidentată a câmpului. Şi, brusc, îşi dădu seama că nu cuvintele ar fi putut s-o oprească. Se gândi la şocul pe care-l simţise el văzând-o. Cât de mare trebuia să fi fost surpriza ei văzând un bărbat masiv şi bărbos fluturându-şi mâna în direcţia sa!

Picioarele îl duseră singure după primul colţ şi mai departe, în câmp. Inima îi bătea cu putere. *E în viaţă?* Nu se putea gândi la altceva. *În viaţă. O femeie în viaţă!*

Ea nu putea alerga la fel de repede şi, foarte curând, Neville începu să câştige teren. Ea privi peste umăr cu nişte ochi înfricoşaţi.

– Nu-ţi fac nimic! strigă el, dar femeia continuă să alerge.

Brusc, se împiedică şi se prăbuşi într-un genunchi. Ea îşi întoarse din nou faţa şi Robert văzu spaima întipărită pe ea.

– Nu-ţi fac nimic! strigă el din nou.

Cu un salt disperat, ea se ridică din nou în picioare și își continuă fuga.

Nu se mai auzea niciun sunet în afară de cel al pantofilor ei și al cizmelor lui Robert care striveau iarba grea. Neville începu să sară prin iarbă pentru a evita înălțimea ei stânjenitoare și câștigă astfel teren. În schimb, poalele rochiei femeii se agățau în iarbă, împiedicându-i vizibil înaintarea.

– Stai! strigă din nou Robert, mai mult din instinct decât din speranța că femeia se va opri.

N-a făcut-o. Continua să alerge tot mai repede, așa încât, strângând din dinți, Neville își mări și el viteza. O urmărea în linie dreapta, în timp ce fata șerpuia peste câmp, cu părul roșcat fâlfâind în urma ei.

Acum era atât de aproape încât îi putea auzi respirația chinuită. Nu-i plăcea s-o înfricoșeze, dar nu se mai putea opri. Nimic în lume nu mai avea importanță – exista doar ea. *Trebuia s-o prindă.*

Picioarele lui lungi și puternice alergau tot mai repede, cizmele călcau apăsat pământul.

O altă porțiune a câmpului. Alergau gâfâind. Ea aruncă o privire în urmă pentru a vedea cât de aproape ajunsese el. Robert nu-și dădu seama cât de înspăimântător arăta; un metru nouăzeci în cizmele sale, un uriaș bărbos cu o privire concentrată.

Mâna bărbatului se întinse brusc și o înhăță de umărul drept.

Cu un țipăt înăbușit, tânăra femeie se răsuci și se poticni. Pierzându-și echilibrul, căzu pe o parte, pe pământul pietros.

Neville făcu un salt înainte pentru a o ajuta să se ridice. Ea se răsuci pe pământ și încercă să se ridice, dar alunecă și căzu din nou, de data aceasta pe spate. Rochia i se ridică mai sus de genunchi. Femeia se ridică în coate cu un scâncet înăbușit și ochii negri plini de teroare.

– Haide, mormăi el, întinzându-i mâna.

Ea i-o îndepărtă cu o mișcare bruscă și un țipăt ușor, și încercă să se ridice singură în picioare. Robert o apucă de braț și mâna ei liberă biciui aerul, unghiile zimțate lăsând urme adânci pe fruntea și pe tâmpla lui dreaptă. Bărbatul își retrase mâna cu un mârâit, iar femeia se răsuci pe călcâie și începu să alerge din nou.

Neville făcu iarăși un salt înainte și o prinse de umeri.

– De ce ți-este frică…

Nu-și termină fraza. Mâna femeii îl lovi cu putere peste gură. Apoi nu se mai auzi decât zgomotul luptei, gâfâielile celor doi, scrâșnetul pantofilor și cizmelor ce alunecau, strivind iarba deasă.

– Încetează odată! strigă el, dar ea continua să se lupte.

Femeia se smuci înapoi și degetele lui încordate îi sfâșiară o parte a rochiei. Îi dădu drumul și materialul alunecă în jos până la talie. Bărbatul îi văzu umărul bronzat și sutienul alb ce-i acoperea sânul stâng.

Ea se repezi cu unghiile la el și îi prinse încheieturile într-o strânsoare de fier. Piciorul ei drept se repezi înainte și-l lovi puternic, zgâriindu-i pielea.

– La dracu'!

Cu un mârâit furios, își repezi palma dreaptă, plesnind-o peste față. Ea făcu un pas înapoi, apoi îl privi confuză. Brusc, începu să plângă, neajutorată. Căzu în genunchi în fața bărbatului, ținându-și brațele deasupra capului într-o încercare de a se apăra de noi lovituri.

Neville rămase nemișcat, gâfâind și privind în jos spre silueta prosternată în fața lui. Clipi, apoi respiră adânc.

– Ridică-te, spuse. Nu-ți fac nimic.

Ea își ridică ochii. Dar fața lui păru să o înspăimânte din nou, pentru că se dădu înapoi. Se făcu mică, privindu-l temătoare.

– De ce ți-e frică? întrebă el.

Robert nu-și dădu seama că vocea îi era lipsită de orice căldură, că era vocea dură și plată a unui bărbat care-și pierduse orice sentiment uman.

Făcu un pas spre ea, și femeia se dădu înapoi cu un gâfâit înspăimântat. Își întinse mâna.

– Haide. Ridică-te!

Ea se ridică încet, dar fără ajutorul său. Observându-și brusc pieptul dezgolit, se aplecă și ridică bucata ruptă din rochie.

Rămaseră acolo, privindu-se unul pe celălalt și respirând cu greutate. Și acum, odată depășit primul șoc, Neville nu știa ce să spună. Visase la acest moment ani de zile. Visurile sale nu fuseseră niciodată astfel.

– Cum… cum te cheamă? întrebă.

Ea nu răspunse. Îl privea fix, iar buzele îi tremurau.

– Ei bine? întrebă el cu voce tare și ea tresări.

– Ru… Ruth.

Vocea îi tremura.

Robert Neville fu scuturat de un fior. Sunetul vocii ei păru să declanșeze ceva în interiorul său. Dispărură întrebările. Simți cum inima îi bătea nebunește. Își dădu seama că era pe punctul de a plânge.

Întinse mâna, cu o mișcare aproape inconștientă. Umărul ei tremură sub palma sa.

– Ruth, repetă el, cu o voce plată și lipsită de viață.

Privind-o, înghiți în sec.

– Ruth, rosti el din nou.

Cei doi, bărbatul și femeia, rămaseră unul în fața celuilalt pe câmpul încins de dogoarea soarelui.

Capitolul XVI

Femeia zăcea nemișcată pe patul său, dormind. Era patru după-amiaza. Neville se strecurase de cel puțin douăzeci de ori în dormitor pentru a vedea dacă nu se trezise. Acum stătea în bucătărie, bând cafea și făcându-și griji.

Dar dacă totuși este infestată? se întreba.

Gândul îi fulgerase prin minte cu câteva ore mai devreme, în timp ce Ruth dormea. Acum, nu putea scăpa de spaima care pusese stăpânire pe el. Indiferent cum ar fi raționat, ceva tot nu se potrivea. În regulă, era bronzată din cauza soarelui – mersese doar în timpul zilei. Dar și câinele hoinărise în timpul zilei.

Degetele lui Neville băteau necontenit darabana pe masă.

Dispăruse naivitatea; visul se prefăcuse într-o complexitate tulburătoare. Nu fusese nicio îmbrățișare călduroasă, nu rostiseră niciun fel de cuvinte fermecate. În afară de nume, nu mai obținuse nicio informație de la ea. Dăduse o adevărată bătălie pentru a o aduce până în apropierea casei. Și mai greu îi fusese până o determinase să intre. Plânsese, implorându-l să n-o ucidă. Orice i-ar fi spus, ea continua să plângă și să-l implore. Robert își imaginase cu totul altfel scena respectivă – ceva apropiat de filmele de la Hollywood: ochii ei strălucitori de bucurie, intrarea în casă, îmbrățișarea drăgăstoasă.

În realitate, fusese forțat să o tragă după el, să o ademenească cu vorbe dulci, să pledeze și să o certe în timp ce ea se împotrivea. Intrarea fusese mult mai puțin romantică. Trebuise s-o târască înăuntru.

Odată intrată în casă, ea nu fusese mai puțin înspăimântată. Robert încercase să procedeze în consecință, dar femeia nu făcea decât să se ghemuiască într-un colț, exact cum procedase și câinele. Nu voia să mănânce sau să bea, indiferent ce i-ar fi dat. În cele din urmă, fusese obligat s-o ducă în dormitor și s-o încuie acolo. Acum dormea.

Neville oftă dezgustat și atinse cu degetele toarta ceștii.

Toți acești ani am visat un tovarăș, se gândi el. *Acum am întâlnit unul și primul lucru pe care-l fac este să nu am încredere în el, să-l tratez cu cruzime și nerăbdare.*

Și totuși, nu putea face nimic altceva. Acceptase de prea mult timp ideea că era singura persoană normală în viață. N-avea nicio importanță că femeia arăta ca o ființă normală. Văzuse prea multe zăcând în comă și arătând la fel de sănătoase ca și aceasta. Bineînțeles că nu erau, și el știa acest lucru. Simplul fapt că femeia se plimba la lumina zilei nu era destul ca să încline balanța spre o acceptare pe bază de încredere. Se îndoise prea mult de toate. Ideea sa referitoare la societate fusese de nezdruncinat, îi era aproape imposibil să creadă că mai existau și alții ca el. Și, după ce primul șoc se diminuase, toate dogmele după care se călăuzise de-a lungul atâtor ani ieșiseră la iveală.

Oftând din greu, se ridică și se întoarse în dormitor. Femeia era în aceeași poziție. *Poate că a căzut din nou în comă,* își zise.

Rămase în picioare lângă pat, holbându-se la ea. *Ruth.* Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le știe despre ea. Și totuși, mai că îi era frică să le afle. Pentru că, dacă ea ar fi fost ca și ceilalți, avea doar o singură opțiune. Și era mai bine să nu știi nimic despre oamenii pe care urma să-i omori.

Robert își încleștă pumnii, continuând s-o fixeze cu ochii săi albaștri. Dacă era doar o întâmplare bizară? Dacă ea ar fi ieșit din comă pentru o scurtă perioadă și ar fi rătăcit încoace și încolo? Părea posibil. Și totuși, din câte știa, lumina zilei era singurul lucru pe care nu-l suporta microbul respectiv. De ce nu era acest lucru de ajuns pentru a-l convinge că era normală?

Ei bine, exista doar un singur mijloc de a se încredința.

Se aplecă și-i puse mâna pe umăr.

– Trezește-te, spuse el.

Femeia nu se mișcă. Neville își încleștă fălcile și degetele apăsară cu putere umărul moale.

Apoi observă lanțul subțire de aur pe care-l purta în jurul gâtului. Întinzându-și degetele aspre, îl trase afară din decolteul rochiei.

Privea cruciulița de aur, când ea se trezi și se trase înapoi înspăimântată, ghemuindu-se între perne. Nu era în comă; asta era tot ce-i trecu lui prin minte.

– Ce fa… faci? întrebă ea cu o voce slabă.

Era și mai greu să nu aibă încredere în ea

atunci când vorbea. Sunetul vocii umane îi părea atât de straniu, încât exercita asupra lui o forță pe care n-o mai simțise niciodată.

– Vo… nimic, spuse el.

Robert se dădu înapoi stângaci și se rezemă de perete. Un moment o privi lung. Apoi întrebă:

– De unde ești?

Ea rămase nemișcată, privindu-l fără expresie.

– Te-am întrebat de unde ești, vorbi el din nou.

Din nou, ea nu scoase niciun cuvânt. El se îndepărtă de perete, apropiindu-se de pat cu o expresie înghețată pe față.

– Ingl… Inglewood, răspunse femeia fără grabă.

Neville o privi o clipă cu răceală, apoi se rezemă iar de perete.

– Așa deci! Locu… locuiai singură?

– Am fost căsătorită.

– Unde e soțul tău?

Femeia înghiți în sec.

– Mort.

– De când?

– Săptămâna trecută.

– Și ce ai făcut după ce a murit?

– Am fugit. Își mușcă buza de jos. Am fugit de acasă.

– Vrei să spui că ai rătăcit de atunci?

– D… da.

Robert o privi fără a rosti niciun cuvânt. Apoi se răsuci brusc pe călcâie și cizmele lui bocăniră cu zgomot pe podea, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Deschise ușa unui dulap și scoase o mână de căței de

usturoi. Îi puse pe o farfurie, îi tăie în bucăți, apoi îi sfărâmă obținând o pastă. Mirosul înțepător îi pătrunse în nări.

Ea stătea rezemată într-un cot, când el reveni în dormitor. Fără ezitare, el îi împinse farfuria aproape în față.

Femeia își răsuci capul într-o parte, cu un strigăt ușor.

– Ce faci? întrebă ea și tuși.

– De ce te-ai ferit?

– Te rog…

– De ce ți-ai răsucit capul?

– *Miroase!* Vocea i se transformă într-un scâncet. Nu! Mă faci să-mi fie rău!

Robert împinse farfuria și mai aproape de fața ei. Cu un sunet înăbușit, ea se dădu înapoi și se lipi de perete, cu picioarele urcate pe pat.

– Oprește-te! *Te rog!* imploră ea.

Neville trase farfuria înapoi și îi urmări corpul cuprins de spasme în timp ce stomacul i se revolta.

– Ești una dintre ei, rosti el cu o voce înveninată.

Femeia se ridică brusc și se repezi pe lângă el, înspre baie. Ușa se trânti în urma ei și Robert auzi zgomotul produs de teribila ei vomă.

Cu buzele strânse, puse farfuria pe noptieră. Înghiți în sec. Infestată. Fusese un indiciu clar. Învățase cu mai mult de un an în urmă că usturoiul producea alergie oricărui corp infestat cu bacilul vampirilor. Când corpul era supus acțiunii, țesuturile stimulate sensibilizau celulele producând o reacție anormală la orice alt contact cu usturoiul. Din această cauză

obținuse atât de puțin introducându-l în venele lor. Ei trebuiau să fie expuși la mirosul emanat de usturoi.

Robert se lăsă să cadă pe pat. Femeia reacționase cum nu se putea mai rău.

După o scurtă ezitare, Robert Neville se încruntă. Dacă ceea ce spusese femeia era adevărat, hoinărise prin împrejurimi vreme de o săptămână. Era firesc să fi fost epuizată și slăbită, iar în aceste condiții mirosul unei cantități atât de mari de usturoi *ar fi putut* s-o determine să vomite.

Lovi cu pumnii salteaua. Deci nu știa încă – nu putea fi sigur. La drept vorbind, știa că nu avea dreptul să decidă folosindu-se de dovezi insuficiente. Era un lucru pe care îl învățase pe propria-i piele, era ceva pe care-l știa și în care credea într-un mod absolut.

Stătea încă pe pat când ea descuie ușa de la baie și ieși. Rămase o clipă în hol privindu-l, apoi intră în camera de zi. Robert se ridică în picioare și o urmă. Când ajunse și el în camera de zi, ea se așezase pe canapea.

– Ești mulțumit? îl întrebă ea.

– N-are nicio importanță, răspunse el. Tu ești cea supusă unor încercări, nu eu.

Ea își ridică privirea mânioasă, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Apoi corpul i se chirci și clătină din cap. Robert simți pentru moment un sentiment de simpatie. Era atât de neajutorată, cu mâinile ei subțiri odihnindu-i-se în poală! Nu părea să-i mai pese câtuși de puțin de rochia sfâșiată. Neville îi privi ușoara umflătură a sânilor. Silueta ei era subțire, aproape fără

niciun fel de rotunjimi. Nu semăna cu toate femeile pe care obișnuia să și le imagineze. *N-are nicio importanță,* își spuse, *acum nu mai are nicio importanță.* Se așeză în fotoliu și o privi. Femeia nu-i susținu privirea.

– Ascultă-mă, zise el. Am toate motivele să cred că ești infestată. Mai ales acum, când ai reacționat astfel la usturoi.

Ea nu scoase niciun cuvânt.

– N-ai nimic de spus? întrebă el.

Ea își ridică privirea.

– Crezi că sunt una de-a lor.

– Cred că *ai putea* fi.

– Și atunci, ce spui de asta? întrebă ea, ridicând în sus crucea.

– Asta nu înseamnă nimic, replică el.

– Sunt trează. Nu sunt în comă.

Robert nu răspunse. Nu era un subiect despre care se putea discuta, chiar dacă îi micșora îndoielile.

– Am fost de multe ori în Inglewood, rosti el în cele din urmă. De ce nu mi-ai auzit mașina?

– Inglewood e mare.

O privi cu atenție, bătând darabana în brațul fotoliului.

– Aș… vrea să te cred, declară.

– Chiar ai vrea? întrebă ea.

O altă crampă o făcu să se chircească de durere, gâfâind, cu dinții încleștați. Robert Neville rămase nemișcat, întrebându-se de ce nu simțea mai multă compasiune pentru ea. Emoția era greu de obținut din partea celor morți. El și-o risipise pe toată și acum se simțea gol pe dinăuntru, fără niciun fel de sentiment.

După câteva clipe, ea își ridică privirea. Ochii îi erau duri.

– Am avut un stomac sensibil toată viața. L-am văzut pe soțul meu ucis săptămâna trecută. Sfâșiat în bucăți. Chiar în fața ochilor mei. Am pierdut doi copii în timpul molimei. De săptămâna trecută am pribegit peste tot. Ascunzându-mă noaptea, fără să mănânc mai mult de câteva îmbucături. Bolnavă de frică, incapabilă să dorm mai mult de câteva ore în șir. Apoi am auzit pe cineva țipând la mine. M-ai urmărit pe tot câmpul, m-ai lovit, m-ai târât până la casa ta. Apoi, când mi s-a făcut rău pentru că mi-ai pus sub nas o farfurie cu usturoi, tu vii și îmi spui că sunt infectată.

O conduse înapoi spre canapea. Apoi îi aduse de la bar un pahar de whisky. *N-are nicio importanță dacă e infestată sau nu,* își spuse, *n-are nicio importanță.*

Îi întinse paharul, dar ea clătină din cap.

– Bea, spuse el. Te va liniști.

Femeia clătină furioasă din cap.

– Ca să-mi poți băga mai mult usturoi sub nas?

Robert clătină din cap.

– Bea acum.

După câteva clipe, femeia luă paharul și sorbi o înghițitură de whisky. Tuși. Puse paharul pe brațul canapelei și un suspin adânc îi cutremură corpul.

– De ce vrei să rămân? întrebă ea nefericită.

El o privi, fără a avea un răspuns clar în minte. Apoi zise:

– Chiar dacă *ești* infestată, nu te pot lăsa

să te duci acolo. Nu știi ce-ți vor face.

Ochii ei se închiseră.

– Nu-mi pasă, răspunse femeia.

Capitolul XVII

– Nu înțeleg, îi spuse el în timpul cinei. Au trecut aproape trei ani și încă mai sunt câțiva din ei în viață. Rezervele de hrană sunt terminate. Din câte știu, ei încă zac în comă în timpul zilei. Clătină din cap. Dar nu sunt morți. Au trecut trei ani și nu sunt morți! Ce îi menține în viață?

Femeia purta halatul lui de baie. Pe la ora cinci se potolise, făcuse o baie și se schimbase. Corpul ei subțire nu avea nicio formă sub materialul plușat. Îi împrumutase pieptenele și-și strânsese părul într-o coadă de cal prinsă cu o bucată de șnur.

Ruth se juca alene cu ceașca de cafea.

– Îi vedeam uneori, zise ea. Dar ne era frică să ne apropiem prea mult. Consideram că nu trebuia să-i atingem.

– Nu știați că se vor întoarce după ce au murit?

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Nu vă puneați întrebări referitoare la cei care vă atacau casa în timpul nopții?

– Nu ne-a trecut niciodată prin minte că *ei* erau… Clătină încet din cap. E greu de crezut așa ceva.

– Cred că da, răspunse el.

Robert îi aruncă o privire în timp ce mâncau în tăcere. Era la fel de greu de crezut că era o femeie normală. Greu de crezut, după toți acești ani, că apăruse

cineva asemănător cu el. Era mai mult decât simplă neîncredere ceea ce simțea fața de ea. Practic, se îndoia de faptul că un lucru atât de remarcabil se putea întâmpla într-o lume moartă.

– Povestește-mi mai multe despre *ei,* îl rugă Ruth.

El se ridică și luă cafetiera de pe mașina de gătit. Îi mai turnă cafea, umplu și ceașca lui, puse cafetiera la loc și se așeză pe scaun.

– Cum te simți acum?

– Mai bine, mulțumesc.

Robert dădu din cap și-și puse zahăr în cafea. Simțea cum ochii ei îl urmăreau în timp ce învârtea lingurița în ceașcă. *La ce se gândește?* se întrebă el. Oftă adânc, întrebându-se de ce se simțea la fel de încordat ca și până atunci. O bucată de vreme crezuse că putea avea încredere în ea. Acum nu mai era sigur.

– Tot nu ai încredere în mine, declară ea, părând să-i citească gândurile.

El își ridică rapid privirea, apoi înălță din umeri.

– Nu… nu-i vorba de asta.

– Bineînțeles că este, rosti ea rapid. Oftă. Oh, foarte bine! Dacă trebuie să-mi analizezi sângele, atunci fă-o.

O privi suspicios, în timp ce mintea îi lucra febril: *E un truc?* își ascunse emoția luând o gură de cafea. *Era o prostie să fie atât de suspicios,* își zise.

Puse ceașca jos.

– Bine. Foarte bine.

O privi în timp ce femeia își fixa ceașca de cafea.

– Dacă *ești* infestată, voi face tot ce-mi stă în putere pentru a te vindeca.

Ochii ei îi întâlniră privirea.

– Și dacă nu poți?

Urmă un moment de tăcere.

– Să așteptăm și vom vedea, se eschivă el.

Băură cafeaua. Apoi Neville întrebă:

– O facem acum?

– Te rog, mâine-dimineață. Mă… mă simt încă puțin slăbită.

– În regulă, acceptă el, dând din cap. Mâine-dimineață.

Își terminară cina în tăcere. Neville simțea doar o mică satisfacție la gândul că avea să-l lase să-i testeze sângele. Îi era teamă că s-ar fi putut să descopere că *era* infestată. Între timp, trebuia să-și petreacă o seară și o noapte cu ea, poate că avea s-o cunoască mai bine și să se simtă atras de ea. Atunci când în dimineața următoare s-ar fi putut să…

Mai târziu, în camera de zi, au stat unul lângă celălalt privind tapetul, sorbind vin de Porto și ascultând *Simfonia a patra* a lui Schubert.

– N-aș fi crezut așa ceva, zise ea, părând a se înveseli brusc. N-aș fi crezut niciodată că voi mai asculta muzică. Și că voi bea vin.

Privi de jur împrejur.

– Categoric, ai făcut o treabă bună, declară ea.

– Dar casa *ta?*

– Nu era nimic în comparație cu asta. Nu aveam…

– Cum v-ați protejat casa? o întrerupse el.

– Oh… Femeia se gândi un moment. Am baricadat-o cu scânduri, bineînțeles. Și am folosit cruci.

– Aceasta nu ajută întotdeauna, spuse Robert cu o voce moale, după ce o privi o clipă.

Ea se uită la el cu ochi lipsiți de orice expresie.

– Nu?

– De ce i-ar fi frică unui evreu de o cruce? De ce să-i fie frică de ea unui vampir născut evreu? Celor mai mulți oameni le era frică să nu devină vampiri. Cei mai mulți suferă de orbire isterică în fața oglinzilor. Dar, în ceea ce privește crucea – ei bine, la drept vorbind, niciunui evreu, hindus, mahomedan sau ateu nu-i va fi frică de cruce.

Ea rămase nemișcată, ținând în mână paharul de vin și privindu-l inexpresiv.

– De aceea, crucea nu este întotdeauna folositoare, declară el.

– Nu m-ai lăsat să termin, zise ea. Am folosit și usturoi.

– Credeam că îți provoacă greață.

– Îmi era deja rău. Aveam cincizeci și opt de kilograme. Acum am doar patruzeci și nouă.

El încuviință din cap. În timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a lua o altă sticlă de vin, se gândi: *Ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu acea greutate până acum. După trei ani…*

Dar s-ar fi putut să n-o facă. Ce rost mai avea să se îndoiască de ea acum? Avea să-i permită să-i testeze sângele. Ce altceva putea face? *Eu am o problemă,* se gândi el.

Am fost singur prea mult timp. Nu voi crede nimic dacă nu-i voi fi examinat sângele la microscop. Din nou triumfă ereditatea. Sunt fiul tatălui meu, nu i-ar mai putrezi oasele în liniște!

Stând în bucătăria întunecată și rupând cu unghia boantă staniolul din jurul gâtului sticlei de vin, Robert Neville privi în camera de zi.

Ochii îi alunecară peste rochia lui Ruth, se opriră un moment pe ușoara proeminență a sânilor, coborâră apoi spre gambele și gleznele bronzate, urcând apoi spre genunchi. Avea un corp asemănător cu cel al unei fete tinere. Cu siguranță că nu arăta deloc a mamă de două fete…

Partea cea mai ciudată a întregii afaceri era că nu simțea nicio atracție fizică pentru ea.

Dacă ar fi apărut cu doi ani înainte, poate chiar mai târziu, ar fi fost în stare s-o violeze. Fuseseră câteva momente teribile în acele zile, momente în care soluțiile cele mai cumplite față de nevoile sale erau luate în considerație și examinate adesea până ce fusese pe punctul să înnebunească.

Apoi începuse experimentele. Nu se mai atingea de țigări, nu mai simțea nevoia să bea. Deliberat și cu un succes surprinzător, se cufundase în cercetări.

Libidoul i se diminuase și apoi dispăruse cu totul. *Mântuirea călugărului,* gândi el. Libidoul trebuia să dispară mai devreme sau mai târziu; niciun om normal nu ar fi fost de acord cu o viață care excludea sexul.

Din fericire, nu mai simțea aproape nimic; poate doar o ușoară agitație sub stratul împietrit al abstinenței. Era mulțumit să lase toate așa cum erau. Cel puțin atâta timp cât nu avea nicio siguranță că Ruth era tovarășa pe care o așteptase. Sau chiar și siguranța că îi putea permite femeii să trăiască dincolo de ziua de mâine. *S-o vindece!*

Vindecarea era imposibilă.

Reveni în camera de zi cu sticla desfundată. Ea îi zâmbi scurt în timp ce-i turna vin.

– Îți admiram tapetul, spuse ea. Te face să crezi că te afli în mijlocul pădurii.

Robert mormăi ceva neinteligibil.

– Cred că ți-a luat o mulțime de timp să-ți pui la punct astfel casa, continuă ea.

– Ar trebui să știi și tu. Doar ai trecut prin aceeași situație.

– N-am avut astfel de probleme, replică ea. Casa noastră era mică. Congelatorul nostru era doar jumătate din cât este al tău.

– Cum de nu ați rămas fără hrană? spuse el privind-o cu atenție.

– Am rămas fără alimente congelate, replică ea. Trăiam din conserve.

Robert aprobă din cap. Era logic, trebui să recunoască în sinea sa. Și totuși, ceva nu-i plăcea. Știa că îndoiala sa se baza doar pe intuiție, dar ceva nu-i plăcea.

– Și cu apa? se interesă.

Ea îl privi îndelung, tăcută.

– Nu crezi un cuvânt din ceea ce ți-am spus, așa-i? întrebă Ruth.

– Nu-i vorba de asta, răspunse el. Sunt

pur și simplu curios să aflu cum ai trăit.

– Nu-ți poți ascunde îngrijorarea din voce. Ai stat prea mult timp singur. Ți-ai pierdut talentul de a-i înșela pe alții.

Neville se încruntă, având sentimentul dezagreabil că femeia se juca cu el. *E ridicol,* argumentă în sinea sa. *E doar o femeie.* Probabil că avea dreptate. Probabil că devenise un pustnic morocănos și necuviincios. Dar ce importanță avea?

– Povestește-mi despre soțul tău, zise Neville brusc.

O umbră ușoară îi întunecă fața. Ruth își duse la buze paharul cu vin roșu.

– Nu acum. Te rog!

Robert se lăsă pe spate pe canapea, incapabil să-și analizeze nemulțumirea nedefinită pe care o simțea.

Tot ceea ce spunea și făcea ea putea fi doar rezultatul întâmplărilor prin care trecuse. Sau, la fel de bine, putea fi și o minciună.

De ce să mintă? se întrebă Robert. Avea să-i testeze sângele în dimineața următoare. La ce i-ar fi folosit să mintă în această seară, când el avea să afle adevărul doar peste câteva ore?

– Știi, spuse el încercând să mai destindă puțin atmosfera, mă tot gândeam… Dacă trei oameni au putut supraviețui molimei, atunci de ce n-ar fi putut-o face mai mulți?

– Crezi că e posibil așa ceva? întrebă ea.

– De ce nu? Trebuie să mai fi existat și alții care, dintr-un motiv sau altul, să fi fost imuni.

– Spune-mi mai multe lucruri despre microbii aceștia.

Bărbatul ezită o secundă, apoi puse jos paharul de vin. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune totul? Ce s-ar întâmpla dacă ea ar scăpa și s-ar întoarce din moarte cu toate cunoștințele pe care le avea *el?*

– Sunt o mulțime de detalii, declară.

– Spuneai mai înainte ceva despre cruce. Cum de știi că-i adevărat?

– Îți amintești ce ți-am povestit despre Ben Cortman? întrebă el bucuros să reia un subiect pe care ea îl cunoștea deja, în loc să abordeze o problemă cu totul nouă.

– Vrei să spui că bărbatul pe care…

Aprobă din cap.

– Da. Vino aici, zise el, ridicându-se. Am să-ți arăt.

În timp ce stătea în spatele ei privind prin vizor, îi simți mirosul părului și al pielii. Acest lucru îl făcu să se retragă puțin. *Nu-i ceva interesant?* își zise. *Nu-mi place mirosul. Precum Gulliver care se întoarce din țara cailor înțelepți, găsesc dezgustător mirosul ființei umane.*

– E cel de lângă stâlpul de telegraf, declară el.

Ruth scoase un mic sunet de încuviințare. Apoi spuse:

– Sunt atât de puțini. Unde sunt ceilalți?

– Am omorât cea mai mare parte dintre ei, dar reușesc să fie întotdeauna mai mulți decât le pot face eu față.

– Cum de mai există încă acel bec? Credeam că au distrus rețeaua electrică.

– L-am conectat la generatorul meu, așa încât să-i pot supraveghea.

– Nu sparg becul?

– Am montat un abajur foarte rezistent

peste bec.

– Nu se urcă pe stâlp pentru a încerca să-l spargă?

– Am pus usturoi pe tot stâlpul.

Ea clătină din cap.

– Te-ai gândit la toate.

Făcând un pas înapoi, el o privi o clipă. *Cum poate privi atât de calmă* – se întrebă în sinea sa –, *cum de-mi poate pune atâtea întrebări, cum poate face atâtea comentarii, când nu mai departe de acum o săptămână îi văzuse pe cei de aceeași teapă cu cei de afară sfâșiindu-i soțul în bucătărie? Din nou îndoieli,* se gândi Robert. *Nu vor înceta niciodată?*

Dar știa că n-aveau să înceteze până ce nu avea să fie sigur în privința ei.

Apoi Ruth se îndepărtă de vizor.

– Vrei să mă scuzi un moment? zise ea.

Neville o urmări îndreptându-se spre baie și o auzi încuind ușa. După ce închise vizorul, se întoarse și el în camera de zi. Pe buze îi flutura un zâmbet crispat. Privi în jos spre adâncimile vinului roșiatic și-și trecu distrat mâna prin barbă.

Vrei să mă scuzi un moment?

Dintr-un motiv sau altul, cuvintele îi păreau grotesc de amuzante – păreau niște verigi ale unei lumi de mult apuse. Emily Post{9} exprimându-se politicos prin cimitir. *Eticheta pentru vampiri.*

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

Ce avea să se întâmple acum? Ce-i rezerva viitorul? Va mai fi ea alături de el peste o săptămână sau se va face scrum în focul ce nu se stingea niciodată?

Știa că, în eventualitatea că ar fi fost

infestată, trebuia să încerce s-o vindece, indiferent dacă avea să reușească sau nu. Dar dacă nu era purtătoare de bacili? Într-un anume fel, era o posibilitate care îl călca și mai mult pe nervi. În prima variantă, n-avea decât să-și continue viața pe care o dusese până atunci, fără să-și schimbe nici obiceiurile și nici standardele impuse. Dar dacă ea urma să rămână, dacă aveau să stabilească o legătură, aveau să devină poate soț și soție, să aibă copii…

Da, această eventualitate era mai terifiantă.

Își dădu seama brusc că devenise din nou un burlac învederat și irascibil. Nu se mai gândea câtuși de puțin la soția și la copilul său, la viața de odinioară. Îi era de ajuns cea prezentă. Îi era teamă de posibilitatea de a accepta din nou responsabilități și de a face sacrificii. Îi era teamă să-și ofere iar inima unei femei, îi era teamă să-și sfărâme lanțurile pe care le făurise în jurul inimii pentru a-și stăpâni emoțiile. Îi era teamă să iubească din nou.

Când Ruth ieși din baie, el stătea tot pe canapea, reflectând. Pick-up-ul pe care nu-l luase în seamă scotea un scrâșnet subțire.

Femeia ridică discul de pe platan și îl așeză pe cealaltă față. Începu cea de-a treia parte a simfoniei.

– Ei bine, ce-i cu Cortman? întrebă ea, așezându-se.

El o privi absent.

– Cortman?

– Erai pe punctul de a-mi spune ceva despre el și despre cruce.

– Oh! Ei bine, într-o noapte l-am adus

aici înăuntru și i-am arătat crucea.

– Ce s-a întâmplat?

Să o ucid acum? Să nu mai fac niciun fel de cercetări, s-o ucid și s-o incinerez?

Înghiți în sec. Astfel de gânduri erau o mărturie oribilă a lumii pe care o acceptase, o lume în care era mai ușor să ucizi decât să speri.

Ei bine, nu am ajuns încă atât de departe, își spuse. *Sunt un bărbat, nu un ucigaș.*

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea nervoasă.

– Poftim?

– Te holbezi la mine.

– Îmi pare rău, zise el cu răceală. Mă… mă gândeam, pur și simplu.

Ruth nu mai scoase nicio vorbă. Își sorbi vinul și el văzu că îi tremura mâna care ținea paharul. Încercă să-și interiorizeze gândurile. Nu dorea ca ea să știe ce simțea.

– Mi-a râs în nas când i-am arătat crucea.

Ea aprobă din cap.

– Dar atunci când i-am fluturat Tora{10} prin fața ochilor, am obținut reacția pe care o așteptam.

– Tora… Tablele Legii – așa cred că se numesc.

– Și… ai obținut o reacție?

– Da. Îl legasem, dar când a văzut Tora, s-a eliberat și m-a atacat.

– Ce s-a întâmplat?

Părea să-i fi dispărut din nou frica.

– M-a pocnit cu ceva în cap. Nu-mi amintesc cu ce. Aproape că mi-am pierdut cunoștința. Dar, folosindu-mă de Tora, l-am făcut să se retragă spre ușă și am scăpat de el.

– Oh!

– Vezi, așadar, crucea n-a avut puterea pe care i-o acordă legenda. Teoria mea este că, la apariția legendei în Europa – un continent predominant creștin –, crucea a devenit în mod natural simbolul apărării împotriva forțelor întunericului.

– Nu ți-ai folosit pistolul împotriva lui Cortman?

– De unde știi că aveam un pistol?

– Am… am presupus, răspunse ea. *Noi* aveam pistoale.

– Atunci trebuie să știi că gloanțele nu au efect asupra vampirilor.

– Noi… n-am fost niciodată siguri, răspunse Ruth, apoi continuă repede: Știi de ce se întâmplă asta? De ce nu-i afectează gloanțele?

Robert clătină din cap.

– Nu știu.

Rămaseră tăcuți, ascultând muzica. El știa, dar, îndoindu-se din nou de ea, nu dorea să-i spună.

Prin experiențele pe vampirii morți, descoperise că bacilii produceau un fel de clei care astupa găurile de gloanțe, de îndată ce acestea erau făcute. Gloanțele erau aproape imediat încapsulate și, având în vedere că organismul era activat de microbi, un glonț nu-l putea afecta. De fapt, organismul putea suporta un număr aproape indefinit de gloanțe, dacă luăm în considerație faptul că acel tip special de clei nu permitea pătrunderea glonțului cu mai mult de aproximativ un centimetru și jumătate. A împușca vampiri era ca și cum ai fi aruncat pietricele în smoală.

În timp ce Robert stătea liniștit și o privea, femeia își aranjă faldurile halatului de baie în jurul picioarelor și bărbatul surprinse o imagine fugară a unei coapse bronzate. În loc să se simtă atras, bărbatul se simți iritat. Era un gest tipic feminin, se gândi el, o mișcare artificială.

Pe măsură ce se scurgeau clipele, simțea cum se îndepărta din ce în ce mai mult de ea. Într-un anume fel, aproape că regreta faptul că o găsise. De-a lungul anilor, căpătase o anumită stare de pace. Acceptase singurătatea, descoperise că nu era chiar atât de rea. Și acum acest lucru… care le punea capac la toate.

Se întinse după pipă și punga cu tutun pentru a umple vidul momentului. Îndesă pipa cu tutun și o aprinse. Pentru o clipă îi trecu prin minte că ar trebui, poate, s-o întrebe dacă nu cumva o deranja fumul. N-o întrebă.

Muzica se termină. Ruth se ridică, iar el o urmări în timp ce arunca o privire printre discuri. Era atât de zveltă, încât părea o fată tânără. *Cine-i ea?* se gândi Neville. *Cine este ea în realitate?*

– Pot să-l pun pe acesta? întrebă ea ridicând în sus un album.

El nici măcar nu-l privi.

– Dacă dorești.

Ea se așeză, în timp ce în încăpere începu să răsune al doilea *Concert pentru pian* de Rahmaninov. Privind-o fără nicio expresie, se gândi că gusturile ei muzicale nu erau prea elevate.

– Povestește-mi despre tine, îi ceru Ruth.

Altă întrebare tipic feminină, se gândi el.

Apoi se mustră singur pentru excesivul său simț critic. Ce rost avea să se enerveze îndoindu-se de ea?

– Nu-i nimic de povestit, răspunse Neville.

Femeia zâmbea din nou. *Râdea* de el?

– M-ai speriat de moarte azi după-amiază. Tu și barba ta țepoasă! Și ochii aceia sălbatici…

Robert suflă fumul. *Ochi sălbatici? Ridicol. Ce încerca să facă? Să-l scoată din sărite cu istețimea ei?*

– Ce ascunzi sub favoriții ăia?

El încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Nimic interesant, răspunse. Pur și simplu, o față obișnuită.

– Câți ani ai, Robert?

Bărbatul înghiți în sec. Era prima oară când îi spunea pe nume. Simți o stranie emoție la auzul numelui său pronunțat după atâta timp de o femeie. *Nu-mi spune așa!* aproape că îi zise el lui Ruth. Nu dorea să micșoreze distanța dintre ei. Dacă era infestată și nu ar fi reușit s-o vindece, dorea ca ea să rămână o străină de care să se poată debarasa ușor.

Femeia își întoarse capul.

– Nu trebuie să-mi vorbești dacă nu vrei, spuse ea calm. N-o să te deranjez. Mâine plec.

Mușchii lui Neville se încordară.

– Dar… începu el.

– Nu vreau să-ți stric viața, continuă femeia. Nu trebuie să te simți într-un fel obligat față de mine, doar pentru că… suntem singurii care am mai rămas.

Ochii bărbatului erau triști atunci când

o privi; simți un sentiment fugar de vinovăție la auzul acestor cuvinte. *De ce trebuie să mă îndoiesc?* își spuse în sinea sa. *Dacă este infestată, nu va scăpa cu viață.* Atunci de ce să-i fie frică?

– Îmi pare rău, zise el. Am… am stat singur atât de mult timp…

Ea nu-și ridică privirea.

– Dacă vrei să vorbești, continuă, aș fi bucuros să-ți… spun tot ce pot.

Ea ezită o clipă, apoi îl privi, fără ca ochii săi să-și asume vreo obligație.

– *Aș vrea* să știu mai multe despre epidemie. Din cauza ei mi-am pierdut cele două fete. Și tot ea a produs moartea soțului meu.

Neville o privi, apoi vorbi.

– E vorba de un bacil, o bacterie cilindrică. Creează o soluție izotonică în sânge, face sângele să circule mai încet decât de obicei, activează toate funcțiile corpului, trăiește cu sânge proaspăt și dezvoltă energie. Lipsit de sânge, microbul produce bacteriofage sau formează spori.

Ea îl privi inexpresiv. De-abia atunci își dădu seama că nu se putea să-l fi înțeles. Acești termeni, atât de familiari lui, ei îi erau complet străini.

– Ei bine, multe din aceste lucruri nu sunt atât de importante. A forma spori înseamnă a crea niște corpuri ovale care au toate componentele de bază ale bacteriei în stare latentă. Bacteria face acest lucru atunci când nu are sânge proaspăt. Când vampirul-gazdă începe să se descompună, acești spori se lasă purtați de vânt și caută noi gazde. Găsesc una, germinează și încă

un organism este infectat.

Ea clătină neîncrezătoare din cap.

– Bacteriofagele sunt proteine inanimate care sunt, de asemenea, create atunci când în organism nu pătrunde sânge. Numai că în acest caz, spre deosebire de spori, metabolismul anormal distruge celulele.

Rapid, îi povesti despre eliminarea imperfectă a reziduurilor din sistemul limfatic, despre usturoiul ce acționează ca un element alergic ce produce anafilaxia, despre diferiții purtători ai molimei.

– Și atunci, de ce suntem noi imuni? întrebă ea.

El o privi lung pentru câteva clipe, fără a-i da vreun răspuns. Apoi, ridicând din umeri, zise:

– Nu știu ce mi-ar fi putut provoca mie imunitatea. În ceea ce mă privește, am fost mușcat de un liliac-vampir pe când mă aflam în Panama în timpul războiului. Și, deși nu pot s-o dovedesc, teoria mea este că liliacul întâlnise anterior un vampir adevărat și fusese infectat cu microbul respectiv, microb care îl determinase apoi să caute mai degrabă sânge uman decât animal. Dar, până în clipa în care microbul a pătruns în organismul meu, a fost slăbit într-un fel sau altul de către propriul organism al liliacului. Bineînțeles că am fost cumplit de bolnav, dar n-am murit și, ca rezultat, corpul meu a devenit imun la acțiunea acestui microb. Oricum, asta-i teoria mea. Nu pot găsi o explicație mai bună.

– Dar… nu s-a întâmplat același lucru și

cu alții care locuiau acolo?

– Nu știu, răspunse el liniștit. Am omorât liliacul. Ridică din umeri. Poate că am fost prima ființă umană pe care o atacase.

Ruth îl privi fără a rosti vreun cuvânt, privirea ei cercetătoare făcându-l pe Neville să se simtă neliniștit. Acesta continuă să vorbească chiar dacă nu dorea cu adevărat s-o facă.

Îi povesti pe scurt principalul obstacol pe care îl întâlnise în studiul asupra vampirilor.

– La început, am crezut că țărușul trebuia să le atingă liniile, declară el. Credeam în legendă. Am descoperit că lucrurile nu stăteau așa. Am înfipt țăruși în toate părțile corpurilor de vampiri și aceștia au murit. Acest fapt m-a făcut să mă gândesc la hemoragie ca fiind adevărata cauză a morții. Dar apoi, într-o bună zi…

Și îi povesti despre femeia care se descompusese în fața ochilor săi.

– Am știut atunci că nu putea fi vorba de hemoragie, continuă el, simțind o anumită plăcere în descrierea descoperirilor sale. Nu știam ce să fac. Apoi, într-o bună zi, s-a întâmplat pur și simplu.

– Ce? întrebă ea.

– Am folosit un vampir mort. I-am pus brațul într-un recipient cu vid artificial. I-am străpuns brațul sub vid. A țâșnit sângele. Neville făcu o pauză… Dar asta a fost tot.

Ruth se holbă la el.

– Nu înțelegi, zise bărbatul.

– Ei bine… nu, admise ea.

– Când am lăsat aerul să intre în recipient, brațul s-a descompus.

Ruth continuă să-l fixeze cu privirea.

– Vezi tu, continuă Neville, bacilul este un saprofit facultativ. Trăiește cu sau fără oxigen, dar între cele două situații există o anumită diferență. În interiorul organismului este anaerob și intră în simbioză cu organismul. Vampirul îi asigură sânge proaspăt, bacteria îi asigură energia de care are nevoie vampirul pentru a obține și mai mult sânge proaspăt. Aș putea adăuga și faptul că tot acest microb produce și creșterea caninilor.

– Da? făcu ea.

– Când intră aerul, spuse el, situația se schimbă instantaneu. Microbul devine aerob și, în loc să fie simbiotic, devine practic un parazit. Făcu o pauză. Își mănâncă gazda.

– Atunci țărușul… începu ea.

– Lasă aerul să pătrundă. Bineînțeles. Lasă aerul înăuntru și produce o tăietură în carne, așa încât acel tip special de clei secretat de corp nu mai poate funcționa. Deci inima n-are nicio legătură cu toate acestea. Ceea ce fac acum e să tai încheieturile mâinilor destul de adânc pentru ca acel clei să nu acționeze. Robert zâmbi ușor. Când mă gândesc la tot timpul pierdut cu confecționarea țărușilor!…

Ea aprobă cu o mișcare a capului și, observând că ținea încă în mână paharul cu vin, îl puse jos.

– De aceea s-a descompus atât de rapid femeia despre care ți-am povestit,

continuă el. Era moartă de atâta timp, încât de îndată ce aerul i-a atins sistemul, bacilii au provocat dezagregarea spontană.

Ruth înghiți în sec și un fior îi străbătu corpul.

– E oribil, zise ea.

El o privi surprins. Oribil? Nu era oare ciudat? Nu se gândise la așa ceva de ani de zile. Pentru el, cuvântul „oroare" devenise învechit. O suprasaturare de teroare face teroarea să devină curând doar un clișeu. Pentru Robert Neville, situația exista doar ca un simplu fapt natural. Fără niciun fel de adjective.

– Și ce se întâmplă cu… cu cei care sunt în viață? întrebă ea

– Ei bine, când le tai încheieturile, bacilul devine parazit. Dar, de obicei, vampirii mor din cauza unei simple hemoragii.

– *Simple…*

Ea se răsuci rapid și-și strânse buzele într-o linie subțire.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ni… nimic. Nimic.

Robert zâmbi.

– Te obișnuiești cu astfel de lucruri. Trebuie s-o faci.

Ea se cutremură din nou, iar mușchii gâtului i se contractară.

– Nu poți trăi decât după *Regulamentul de Ordine stabilit de Robert în junglă,* zise el. Crede-mă, este singurul lucru pe care-l pot face. Este mai bine să-i las să moară din cauza bolii și să se întoarcă… într-un mod mult mai teribil?

Ea își împreună mâinile.

– Dar ai spus că mulți dintre ei sunt… sunt încă în viață, zise nervoasă. De unde știi că nu vor *rămâne* în viață?

– Știu, răspunse el. Cunosc microbul, știu cum se multiplică. Indiferent cât timp le va trebui organismelor pentru a lupta împotriva acestui microb, până la urmă tot el va câștiga. Am preparat antibiotice, le-am injectat o mulțime. Dar nu aveau cum să dea rezultate atunci când pacienții sunt deja bolnavi. Corpurile lor nu se pot împotrivi microbilor și nu pot produce anticorpi în același timp. Crede-mă, nu se poate face. E o capcană. Dacă nu i-aș omorî, mai devreme sau mai târziu vor muri și vor veni după mine. N-am de ales; n-am nici cea mai mică posibilitate de alegere.

Ambii rămaseră tăcuți; singurul sunet din cameră era cel făcut de acul pick-up-ului pe șanțurile discului. Ea continua să fixeze podeaua cu ochi triști. Era ceva straniu, se gândi el, să se găsească în defensivă pentru un lucru pe care până ieri îl acceptase drept o necesitate. În toți anii care se scurseseră nu luase niciodată în considerație posibilitatea de a se putea înșela. A fost nevoie de prezența ei pentru a-l face să se gândească la astfel de lucruri. Erau niște gânduri stranii, complet străine.

– Chiar crezi că greșesc? o întrebă el cu o voce sceptică.

Ea își mușcă buza de jos.

– Ruth, zise Robert.

– Nu sunt eu în măsură s-o spun, răspunse femeia.

Capitolul XVIII

– Virginia!

Silueta întunecată se dădu îndărăt până la perete, în clipa când țipătul răgușit al lui Robert Neville străpunse bezna tăcută.

Se ridică brusc de pe canapea și fixă cealaltă latură a încăperii cu ochii cârpiți de somn, în timp ce pieptul i se ridica și cobora în ritmul bătăilor inimii, exact ca pumnii furioși care lovesc zidul unei temnițe.

Clătinându-se, se ridică în picioare, creierul fiindu-i încă adormit, incapabil să definească timpul sau locul în care se afla.

– Virginia? întrebă din nou cu o voce slabă și tremurând din tot corpul. Virginia?

– Eu... eu sunt, zise un glas slab din întuneric.

El făcu un pas nesigur spre dunga subțire de lumină care se strecura prin vizorul deschis. Clipi încet la vederea luminii.

Ea își trase răsuflarea în clipa când bărbatul întinse mâna și îi încleștă umărul.

– Sunt Ruth. *Ruth,* rosti, într-o șoaptă înspăimântată.

El rămase acolo legănându-se ușor în întuneric, ochii fixând fără să priceapă forma neclară ce se afla în fața lui.

– Ruth, repetă ea, de data aceasta mai tare.

Revenirea la realitate fu un adevărat șoc paralizant. Ceva îi răsucea niște noduri reci în stomac și în piept. Nu era Virginia. Scutură brusc din cap și-și frecă ochii cu degete tremurătoare.

Apoi încremeni holbându-se, doborât brusc de o depresie nervoasă.

– Oh, murmură el slab. Oh, am…

Rămase locului, simțindu-și corpul strecurându-se încet prin întuneric pe măsură ce mintea i se limpezea. Se uită spre vizorul deschis, apoi spre femeie.

– Ce faci? întrebă cu o voce năclăită de somn.

– Nimic, răspunse ea nervoasă. N-am… n-am putut să dorm.

Brusc, clipi din ochi din cauza luminii aruncate de lampă. Mâinile i se desprinseră de pe întrerupătorul lămpii și se răsuci pe călcâie. Femeia era încă lipită de perete, clipind și ea, ținându-și pumnii încleștați pe lângă corp.

– De ce ești îmbrăcată? întrebă Neville surprins.

Ruth înghiți în sec, privindu-l fix. El își frecă din nou pleoapele și-și dădu pe spate părul lung care-i acoperea tâmplele.

– Mă… mă uitam pur și simplu afară, răspunse Ruth.

– Dar de ce ești îmbrăcată?

– N-am putut să dorm.

El continua să o privească, puțin amețit încă, dar simțind cum bătăile inimii i se încetinesc. Prin vizorul deschis, auzea urletele vampirilor, îl auzea pe Cortman strigând: „Neville, ieși afară!” Îndreptându-se spre vizor, puse la loc

micul capac de lemn și se răsuci spre ea.

– Vreau să știu de ce ești îmbrăcată, repetă.

– Fără niciun motiv anume, răspunse femeia.

– Erai pe punctul de a pleca în timp ce dormeam?

– Nu, eu…

– *Erai* sau nu?

Ea respiră precipitat în clipa în care o apucă de încheietura mâinii.

– Nu, nu, răspunse repede. Cum puteam s-o fac, cu toți cei de afară?

Robert rămase nemișcat, respirând greoi, privindu-i fața înspăimântată. Înghiți ușor în sec, în timp ce-și amintea șocul pe care-l avusese trezindu-se și gândindu-se că ea era Virginia.

Brusc, îi dădu drumul mâinii și se întoarse cu spatele. Și el, care se gândise că trecutul era mort! Cât timp îi trebuia trecutului ca să moară?

Ea nu rosti niciun cuvânt în timp ce el își turnă un pahar plin ochi cu whisky și-l dădu peste cap gâlgâind. *Virginia, Virginia,* se gândi nefericit, *încă ești cu mine.* Închise ochii și strânse puternic din dinți.

– Acesta era numele ei? o auzi pe Ruth întrebându-l.

Mușchii i se contractară, apoi se relaxară.

– E în regulă, spuse el cu o voce stinsă. Du-te să te culci.

Ea se dădu câțiva pași înapoi.

– Îmi pare rău, n-am vrut să…

Brusc, realiză că nu voia ca ea să se culce. Voia ca ea să stea cu el. Nu știa de ce, pur și

simplu nu dorea să fie singur.

– Am crezut că ești soția mea, se auzi spunând. M-am trezit și am crezut că…

Luă o gură de whisky și tuși când înghiți greșit o parte din el. Ruth rămase în umbră, ascultând.

– Vezi tu, ea s-a întors, spuse Robert. Am îngropat-o, dar s-a întors într-o noapte. Arăta… arăta exact ca tine. O siluetă, o umbră. *Fără de viață.* Dar s-a întors. Am încercat s-o țin cu mine. Am încercat, dar ea nu mai era aceeași… Tot ce dorea ea…

Încercă să-și înăbușe suspinul care-i ieșea din piept.

– Propria mea soție, continuă el cu o voce tremurătoare, s-a reîntors pentru a-mi bea sângele!

Trânti paharul de tăblia barului. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă agitat spre vizor, se răsuci din nou și se întoarse, oprindu-se apoi în fața barului. Ruth nu spuse nimic; rămase pur și simplu în întuneric, ascultând.

– Am omorât-o din nou, declară el. A trebuit să-i fac același lucru ca și celorlalți. Propriei mele soții. Ceva i se rupse în glas. Un țăruș, continuă cu o voce teribilă. A trebuit să înfig în ea un țăruș. Era singurul lucru pe care știam să-l fac. A…

Nu putu să termine. Rămase acolo mult timp, tremurând necontrolat, cu ochii închiși. Apoi vorbi din nou.

– Am făcut-o acum aproape trei ani. Eu încă îmi amintesc scena, o văd încă în minte. Ce poți tu să faci? Ce poți tu să faci? Trânti un pumn în bar în momentul când simți din nou suferința mentală. Oricât de

mult aș încerca, nu pot uita, schimba sau scăpa vreodată de ea.

Își trecu prin păr degetele tremurătoare.

– Știu ce simți, chiar știu. La început nu știam, nu aveam încredere în tine. Eram în siguranță în mica mea cochilie. Acum… Clătină încet din cap. Totul s-a dus într-o secundă. Adaptare, securitate, pace – totul a dispărut.

– Robert.

Vocea ei era la fel de spartă și de pierdută ca și a lui.

– De ce suntem astfel pedepsiți? întrebă ea.

Neville își trase răsuflarea cu zgomot.

– Nu știu, răspunse cu o voce amară. Nu există răspuns, nu există motiv. Așa e dat să fie.

Era aproape de el acum. Și brusc, fără ezitare sau reținere, o trase lângă el; erau doi oameni ținându-se strâns unul pe celălalt, în imensitatea mută a nopții.

– Robert, Robert.

Mâinile ei îl mângâiau și se încleștau de spatele lui în timp ce brațele lui o strângeau cu putere; cu ochii închiși lipiți de părul ei mătăsos și cald.

Buzele lor rămaseră împreunate mult timp, iar brațele ei se strângeau cu disperare în jurul gâtului bărbatului.

Apoi se treziră așezați în întuneric, lipiți unul de celălalt, ca și cum toată căldura din lume s-ar fi aflat în corpurile lor și ar fi dorit s-o împartă între ei. Neville simți ridicarea și coborârea sânilor ei în timp ce îl ținea strâns și își lipea fața de gâtul lui. Își trecea mâinile mari prin părul ei,

dezmierdându-l și pipăindu-i firele mătăsoase.

– Îmi pare rău, Ruth.

– Îți pare rău?

– Regret că m-am purtat atât de crud cu tine, că nu am avut încredere în tine.

Ea rămase tăcută o bucată de vreme, ținându-l strâns.

– Oh, Robert, zise ea apoi, e atât de nedrept! Atât de *nedrept!* De ce suntem încă în viață? De ce nu suntem cu toții morți? Ar fi mai bine dacă am fi morți cu toții.

– Sssst, ssst, făcu el simțind cum un sentiment anume i se revarsă năvalnic din inimă și din minte. Totul va fi bine.

Simți cum își clatină încet capul.

– Va fi, va fi, repetă el.

– Cum ar putea fi?

– *Va fi!* accentuă bărbatul, deși știa că nu credea de fapt acest lucru, deși știa că aceste cuvinte nu erau decât un rezultat al tensiunii sufletești în care se afla.

– Nu, replică ea. Nu.

– Ba da, va fi. Va fi, Ruth.

Neville nu socoti cât timp rămaseră acolo, ținându-se strâns în brațe. Uită totul, uită timpul și locul; erau doar ei doi, având nevoie unul de celălalt, supraviețuitori ai unei terori întunecate, îmbrățișându-se pentru că se descoperiseră unul pe altul.

Apoi își dori să facă ceva pentru ea, dori s-o ajute.

– Vino. Haide să facem niște teste.

Ea se crispă în brațele lui.

– Nu, nu, zise el repede. Nu-ți fie frică.

Sunt sigur că nu vom găsi nimic în neregulă. Iar dacă vom găsi, o să te vindec. Jur că o să te vindec, Ruth!

Femeia îl privea prin întuneric, fără a rosti niciun cuvânt. Robert se ridică și o trase după el, tremurând din cauza unei emoții pe care nu o mai simțise de ani și ani. Dorea s-o vindece, s-o ajute.

– Lasă-mă s-o fac. Nu-ți voi face rău. Îți promit. Trebuie *să știm.* Să aflăm cu certitudine. Apoi ne vom putea face planuri și vom acționa în consecință. Te voi salva, Ruth. O voi face. Sau, dacă nu, voi muri eu însumi.

Ea era încă încordată.

– Vino cu mine, Ruth.

Acum, după ce îl părăsise de emoție toată puterea, nu mai avea nimic care să-l susțină și tremura ca un paralitic.

O conduse în dormitor. Când văzu la lumina lămpii cât de înspăimântată era, o trase lângă el și îi mângâie părul.

– E în regulă. În regulă, Ruth. Indiferent ce vom găsi, totul va fi în regulă. Nu înțelegi?

O așeză pe un taburet; fața ei era complet lipsită de expresie și tremura din tot corpul, în timp ce el trecea acul pe deasupra unei lămpi Bunsen.

Se aplecă și o sărută pe obraz.

– E în regulă acum, spuse blând. E în regulă.

Ruth închise ochii în clipa în care Neville înfipse acul. Simțea durerea în propriul său deget pe măsură ce apăsa pentru a stoarce sânge, pe care îl întindea apoi pe o lamelă.

– Gata, gata, zise el neliniștit, trecând o bucățică de bumbac peste buricul degetului femeii.

Simțea cum el însuși tremura necontrolat. Indiferent cât de mult ar fi încercat să se stăpânească, nu reușea. Degetele îi erau aproape incapabile să pregătească lamela, iar el continua s-o privească pe Ruth și să-i zâmbească, încercând să-i alunge expresia de frică și de încordare de pe chip.

– Să nu-ți fie frică. Te rog. Te voi vindeca, dacă ești infectată. O voi face, Ruth. O voi face!

În timp ce el lucra, ea rămase așezată fără a scoate niciun cuvânt, privindu-l doar cu ochi apatici. Își frământa fără încetare mâinile în poală.

– Ce vei face dacă… dacă *sunt infectată?* întrebă mai apoi.

– Nu sunt sigur. Încă nu. Dar sunt o mulțime de lucruri pe care le putem face.

– Ce?

– Să folosim vaccinuri.

– Ai spus că nu au niciun efect, îi reaminti ea cu o voce puțin tremurătoare.

– Da, dar…

Se întrerupse în momentul când introduse lamela de sticlă în microscop.

– Robert, ce ai putea face?

Ea împinse într-o parte taburetul, în timp ce el se aplecă deasupra microscopului.

– Robert, nu te uita! îl rugă Ruth brusc, cu o voce imploratoare.

Dar el văzuse deja. Nu-și dădu seama că respirația i se oprise. Ochii lui lipsiți de

orice expresie îi întâlniră pe ai ei.

– Ruth, șopti el cu o voce în care se citea un șoc evident.

Ciocanul de lemn se abătu asupra frunții lui.

Robert Neville simți cum îi plesnește capul de durere și nu se mai poate ține pe picioare. Prăbușindu-se într-o parte, răsturnă microscopul. Genunchiul său drept lovi podeaua și el privi în sus, uluit, spre fața contorsionată de spaimă a femeii. Ciocanul se abătu din nou asupra lui și Neville urlă de durere. Căzu în genunchi și palmele atinseră podeaua în timp ce se prăbușea înainte. Auzi suspinul ei, venind parcă de la o sută de kilometri depărtare.

– Ruth, murmură el.

– *Ți-am spus* să n-o faci! strigă femeia.

Îi prinse picioarele și atunci ea îl lovi cu ciocanul și a treia oară, de data aceasta în ceafă.

– *Ruth!*

Mâinile lui Robert Neville deveniră neputincioase și alunecară pe gambele ei, luând cu ele și un strat de bronz. Se prăbuși cu fața în jos, iar degetele i se încleștară convulsiv în timp ce bezna îi lua în stăpânire creierul.

Capitolul XIX

Când deschise ochii, în casă nu se auzea niciun sunet.

Preț de o clipă rămase nemișcat, privind confuz podeaua. Apoi se ridică cu un mârâit. O serie de ace i se înfipseră în creier și se prăbuși din nou pe podeaua rece, apăsându-și capul care părea să-i explodeze. Din gâtlej îi ieși un sunet nedeslușit.

După câteva minute se ridică încet, ținându-se de marginea banchetei. Podeaua se legăna sub el și Robert se încordă, cu ochii închiși și cu picioarele tremurânde.

Un minut mai târziu, reuși să ajungă la baie, împleticindu-se. Își aruncă apă rece pe față și se așeză pe marginea căzii, apăsându-și un prosop rece și ud pe frunte.

Ce se întâmplase? Continuă să clipească și să fixeze pardoseala din dale albe.

Se ridică și se îndreptă încet spre camera de zi. Era goală. Ușa din față era pe jumătate deschisă în lumina cenușie a dimineții. Ea plecase. Apoi își reaminti. Se îndreptă cu greu spre dormitor, folosindu-se de pereți pentru a găsi drumul.

Biletul se afla pe bancheta de lângă microscopul răsturnat. Cu degetele înțepenite, apucă foaia de hârtie și se îndreptă spre pat. Se lăsă pe el cu un geamăt și ridică scrisoarea în fața ochilor. Dar literele erau neclare și scrise neglijent.

Scutură din cap și închise ochii. După un timp reuși să citească:

Robert,

Acum știi. Știi că te spionam, știi că aproape tot ce ți-am spus a fost o minciună.

Totuși, scriu aceste rânduri pentru că vreau să te salvez, dacă pot.

Când mi s-a încredințat pentru prima dată sarcina să te spionez, eram complet indiferentă față de viața pe care o duceai. Pentru că am avut cu adevărat un soț, Robert. Tu l-ai ucis.

Dar acum totul este diferit. Știu acum că ai fost obligat să acționezi în situația în care te aflai, așa cum am fost și noi. Suntem infestați. Dar știi deja acest lucru. Ceea ce nu înțelegi încă este faptul că vom rămâne în viață. Am găsit un mijloc ca s-o facem și, cu timpul, vom forma o nouă societate. Vom termina definitiv cu acele creaturi nenorocite cărora le-a fost refuzată moartea. Și, deși mă rog să nu fie așa, s-ar putea să decidem să te omorâm pe tine și pe toți cei asemănători ție.

Cei ca mine? se gândi el, tresărind. Dar continuă să citească.

Voi încerca să te salvez. Le voi spune că ești prea bine înarmat pentru a te ataca acum. Folosește-te de timpul pe care ți-l dau, Robert! Pleacă din casă, du-te în munți și salvează-te. Acum suntem doar câțiva. Dar mai devreme sau mai târziu vom fi și noi bine organizați și nimic din ceea ce le-aș putea spune nu-i va opri să te distrugă. Pentru numele lui Dumnezeu, Robert, pleacă acum, cât mai poți!

Știu că s-ar putea să nu mă crezi. S-ar putea să nu crezi că acum putem trăi la soare scurte perioade de timp. S-ar putea să nu crezi că bronzul de pe corpul meu nu era

altceva decât machiaj. S-ar putea să nu crezi că acum putem trăi cu microbul în corpurile noastre.

De aceea îți las una din pastilele mele.

Le-am luat tot timpul cât m-am aflat aici. Le păstram în cureaua din jurul taliei. Vei descoperi că este alcătuită dintr-o combinație de sânge defibrilant și un medicament. Nu știu exact care. Sângele hrănește microbii, iar medicamentul le împiedică multiplicarea. Descoperirea acestei pastile a fost cea care ne-a salvat de la moarte și ne ajută acum să formăm o nouă societate.

Crede-mă, ceea ce-ți spun este adevărat. Salvează-te!

Și iartă-mă. N-am vrut să te lovesc, aproape m-a ucis faptul că a trebuit s-o fac. Dar eram atât de teribil de înfricoșată din pricina a ceea ce ai fi putut face când ai fi descoperit adevărul.

Iartă-mă pentru că a trebuit să te mint despre atât de multe lucruri. Dar te rog să crezi următoarele: când eram împreună în întuneric, unul lângă celălalt, nu te spionam. Te iubeam.

Ruth

Citi din nou scrisoarea. Apoi își lăsă mâinile să-i atârne și rămase nemișcat, fixând podeaua cu ochi goi. Nu putea crede așa ceva. Clătină încet din cap și încercă să înțeleagă, dar revelația îl depășea.

Se îndreptă nesigur spre banchetă. Ridică în sus mica pastilă chihlimbarie, o ținu în palmă, o mirosi și o gustă. Se simțea de parcă toată siguranța dată de rațiune se îndepărta treptat de el. Întregul cadru în care trăise până atunci se prăbușea, iar acest fapt îl înspăimânta peste măsură.

Și totuși, cum să combată dovezile? Pastila, bronzul care se luase de pe piciorul

ei, faptul că mergea prin soare, reacția ei la usturoi.

Se lăsă pe taburet și privi ciocanul de lemn care zăcea pe podea. Încet, anevoios, mintea sa începu să analizeze dovezile.

Când o văzuse prima dată, fugise de el. Să fi fost o stratagemă? Nu, fugise cu-adevărat înspăimântată. Trebuie să fi fost luată prin surprindere de strigătul său, chiar dacă se aștepta la așa ceva, și uitase cu totul despre sarcina pe care o avea de îndeplinit. Apoi, mai târziu, când se calmase, îl făcuse să creadă că reacția ei la usturoi provenea de fapt de la un stomac deranjat. Mințise, zâmbise și simulase o acceptare fără de speranță, obținând treptat toate informațiile după care fusese trimisă. Când se hotărâse să plece, nu putuse s-o facă din cauza lui Cortman și a celorlalți. Atunci se deșteptase el. Se îmbrățișaseră, se…

Lovi bancheta cu pumnul. „*Te iubeam*" Minciună. Minciună! Mototoli hârtia și o aruncă, plin de amărăciune.

Furia făcu să-i revină durerea insuportabilă din ceafă și își apăsă ambele mâini în jurul capului, închizându-și ochii cu un geamăt.

Apoi ridică privirea. Se săltă încet de pe taburet și așeză la loc pe masă microscopul.

Știa că restul scrisorii nu era o minciună. O știa – fără pastilă, fără nicio dovadă a vreunui cuvânt sau a memoriei. Știa chiar și ceea ce Ruth și ceilalți ca ea păreau să nu știe.

Privi mult timp prin ocular. Da – știa. Și

recunoașterea a ceea ce vedea îi schimbă întreaga viață. Cât de tâmpit și nepriceput se simțea pentru că nu prevăzuse niciodată acest lucru! Mai ales după ce citise acea frază de o sută, de o mie de ori. Dar atunci n-o apreciase niciodată la justa-i valoare. Era o frază scurtă, dar cu un înțeles decisiv.

Bacteria era capabilă de mutație.

Partea a IV-a
Ianuarie 1979

Capitolul XX

Sosiră noaptea. Sosiră în mașinile lor de culoare întunecată, cu proiectoare, cu arme, cu topoare și sulițe. Sosiră din întuneric, în sunete de motoare puternice, cu brațele lungi ale reflectoarelor apărând de după colțul bulevardului și concentrându-se pe Cimarron Street.

Robert Neville stătea lângă vizor când apărură. Lăsase deoparte o carte și stătea acolo, privind leneș în jur, în timp ce fasciculele de lumină împroșcau cu alb fețele lipsite de sânge ale vampirilor, iar aceștia se răsuceau pe călcâie și se holbau cu ochi întunecați de animal la luminile orbitoare.

Neville făcu un salt înapoi din fața vizorului, cu inima bătându-i puternic din cauza șocului brusc. Rămase pentru o clipă tremurând în camera întunecată, fără să poată hotărî ce trebuia să facă. Mușchii gâtului i se contractară și putu să audă urletul motoarelor mașinilor chiar și prin izolarea fonică a casei. Se gândi la pistoalele din birou, la pușca mitralieră de pe bancul de lucru, se gândi să-și apere casa împotriva atacatorilor.

Apoi își strânse atât de puternic pumnii încât unghiile i se înfipseră în carne. Nu, luase o decizie pe care o gândise cu multă

grijă în timpul ultimelor luni. Nu avea să lupte.

Simțind o senzație de gol în stomac, se apropie din nou de vizor și privi afară.

Strada luminată de reflectoarele puternice devenise scena unor acțiuni violente. Bărbați se repezeau la bărbați, bocănitul cizmelor răsuna pe caldarâm. Apoi răbufni o împușcătură, stârnind un ecou cavernos, apoi alte împușcături.

Doi vampiri bărbați se prăbușiră pe o parte. Patru bărbați îi apucară de brațe și îi săltară în sus, în timp ce alți doi înfipseră vârfurile strălucitoare ale sulițelor în piepturile vampirilor. Fața lui Neville se schimonosi în timp ce țipetele răsunau în noapte. Respira greoi privind din casă ceea ce se întâmpla pe stradă.

Bărbații în costume de culoare închisă știau exact ce aveau de făcut. Se vedeau vreo șapte vampiri, șase bărbați și o femeie. Bărbații îi înconjurară pe cei șapte, le imobilizară mâinile și le înfipseră adânc în corp sulițele ascuțite ca briciul. Sângele împroșcă caldarâmul întunecat, iar vampirii pieriră unul după altul. Neville simțea cum tremură din ce în ce mai violent. Aceasta era noua societate? Cuvintele îi fulgerară prin minte. Încercă să se convingă că bărbații aceia erau obligați să procedeze așa cum o făceau, dar șocul aduse cu el o îndoială cumplită. Trebuiau să acționeze astfel, trebuiau să ucidă atât de brutal? Trebuiau să ucidă cu atâta zarvă în timpul nopții, când vampirii puteau fi uciși în liniște în timpul zilei?

Robert Neville simți cum îi tremurau

pumnii încleștați. Nu-i plăcea ceea ce vedea, nu-i plăcea acest masacru metodic. Semănau mai mult cu niște gangsteri, nu cu niște oameni forțați să acționeze într-o situație dată. Pe fețele lor, albe și rigide în lumina reflectoarelor, se observau expresii de triumf răutăcios. Erau fețe crude și lipsite de orice emoție.

Brusc, Neville simți cum se cutremură violent, amintindu-și ceva. Unde era Ben Cortman?

Ochii săi măturară strada, dar nu-l putu zări pe Cortman. Își lipi și mai tare fața de vizor și privi din nou în sus și în jos pe stradă. Își dădu seama că nu dorea ca ei să-l găsească pe Cortman, nu dorea să-l ucidă în același fel și pe el. Cu un șoc interior pe care nu-l putea analiza în graba acelui moment, realiză că era mai legat afectiv de vampiri decât de călăii acestora.

Acum, cei șapte vampiri zăceau încovrigați, nemișcați în bălțile lor de sânge furat. Luminile reflectoarelor se plimbau continuu în jurul străzii, despicând noaptea. Neville își întoarse capul în clipa când raza orbitoare atinse fațada casei sale. Apoi lumina se deplasă și el privi în stradă.

Un strigăt. Ochii lui Neville se îndreptară spre locul pe care se fixaseră reflectoarele.

Încremeni.

Cortman se afla pe acoperișul casei de vizavi. Se îndrepta spre coș, târându-se pe bucățile de șindrilă.

Lui Neville îi trecu brusc prin minte că Ben Cortman stătuse ascuns în acel coș în

tot acest timp și simți cum îl apucă disperarea. Strânse puternic din dinți. De ce nu căutase cu mai multă atenție? Nu-și putu reprima sentimentul pe care-l resimțise la gândul că Ben avea să fie ucis de acești străini brutali. Obiectiv vorbind, ideea era lipsită de sens și totuși sentimentul persista. *Nu ei trebuiau să-l termine definitiv pe Cortman.*

Dar nu putea face nimic.

Cu ochi deprimați și chinuiți, urmări cum lumina reflectoarelor se concentra asupra corpului contorsionat al lui Cortman, felul în care mâinile albe își căutau puncte de sprijin pe acoperiș, încet, încet, ca și cum Cortman ar fi avut tot timpul la dispoziție. *Grăbește-te!* Neville simți cum i se contractă mușchii la aceste cuvinte nerostite. Se simți încordându-se în ritmul mișcărilor încete și agonizante ale lui Cortman.

Bărbații nu strigară, dar reacționară prompt. Își ridicară puștile și noaptea fu din nou sfâșiată de zgomotele împușcăturilor.

Neville aproape că simți gloanțele în propriul corp. Fu scuturat de un tremur convulsiv ce urmărea corpul lui Cortman tresăltând sub impactul gloanțelor.

Și totuși Cortman continua să se târască, iar Neville îi văzu fața albă și dinții încleștați. *Sfârșitul lui Oliver Hardy, își zise, moartea comediei și a întregului râs din lume.* Nu mai auzea canonada continuă. Nu mai simțea nici măcar lacrimile care-i curgeau pe obraji. Ochii îi erau ațintiți asupra siluetei diforme a vechiului său

prieten care urca centimetru cu centimetru pe acoperișul scăldat de lumina strălucitoare.

Cortman se ridică în genunchi și se prinse de marginea coșului cu degete cuprinse de mișcări spasmodice. Corpul i se clătină în momentul când îl loviră alte gloanțe. Ochii săi negri străluceau în lumina reflectoarelor, iar buzele îi erau retrase într-un mârâit mut.

Apoi, când îl văzu stând în picioare lângă coș, fața lui Neville deveni albă și încordată în timp ce-l urmărea pe Cortman care începea să-și ridice piciorul drept.

Rafala unei mitraliere ciurui cu plumbi corpul lui Cortman. Pentru o clipă, acesta rămase drept sub ploaia de metal fierbinte, cu mâinile tremurătoare ridicate deasupra capului și cu o expresie de sfidare fanatică deformându-i chipul palid.

– Ben, murmură Neville într-o șoaptă croncănitoare.

Corpul lui Ben Cortman se îndoi din mijloc, se aplecă înainte și se prăbuși. Alunecă și se rostogoli încet în jos pe acoperișul de șindrilă, apoi căzu în gol. În liniștea profundă ce se lăsase, Neville auzi bufnetul corpului de cealaltă parte a străzii. Cu ochii plini de suferință, urmări cum oamenii se repezeau cu sulițele spre corpul ce se zvârcolea pe jos.

Apoi Neville închise ochii, iar unghiile îi lăsară urme adânci în carnea palmelor.

Tropăit de cizme. Neville făcu un salt înapoi în întuneric. Rămase în mijlocul camerei, așteptându-i să-i rostească numele și să-i spună să iasă afară. Se ținea

drept și țeapăn. *Nu am de gând să lupt,* își zise cu toată tăria. Chiar dacă dorea să lupte, chiar dacă îi ura deja pe oamenii în costume închise la culoare, cu puștile și lăncile lor pătate de sânge…

Dar nu avea de gând să o facă. Ajunsese la această decizie după o gândire adâncă. Făceau ceea ce trebuiau să facă, deși cu o violență inutilă și cu o aparentă plăcere. El îi omorâse pe semenii lor, iar acum ei trebuiau să-l captureze pentru a-și salva viețile. Nu va lupta. Se va lăsa la bunul plac al justiției noii lor societăți. Când aveau să-i strige numele, avea să iasă din casă și să se predea; aceasta era hotărârea sa.

Dar ei nu-l strigară. Neville făcu un salt înapoi, respirând greoi, în clipa în care lama toporului se înfipse adânc în ușa din față. Tremura, în sufrageria cufundată în întuneric. Ce făceau? De ce nu-l strigaseră pentru a se preda? Nu era un vampir, era un om ca și ei. Ce făceau?

Se răsuci pe călcâie și privi spre bucătărie. Loveau cu topoarele și în ușa din spate, baricadată cu scânduri. Făcu un pas nervos, spre hol. Ochii săi înfricoșați se plimbau de la ușa din față la cea din spate. Simțea cum inima îi bate cu putere. Nu înțelegea, nu înțelegea!

Cu un mârâit de surpriză făcu un salt în hol în timp ce interiorul casei se umplu de zgomotul împușcăturilor. Bărbații trăgeau în încuietoarea ușii din față. O altă împușcătură răsunătoare făcu să-i țiuie urechile.

Și brusc, știu. Nu aveau să-l ducă în fața unui tribunal. Aveau de gând să-l

extermine.

Cu un mormăit înspăimântat, alergă în dormitor. Bâjbâi cu mâini tremurătoare în sertarul biroului.

Se îndreptă din mijloc, cu picioarele tremurând, dar cu pistoalele în mâini. Dar dacă aveau de gând să-l ia prizonier? Judecase situația după faptul că nu-l strigaseră pentru a-l chema afară. În casă nu era nicio lumină; poate că se gândiseră că el plecase deja.

Rămase tremurând în întunericul dormitorului, neștiind ce să facă, scoțând din gât niște sunete terorizate. De ce nu plecase!? De ce n-o ascultase și nu plecase? Nebun, asta fusese!

Unul dintre pistoale îi căzu din mâna lipsită de vlagă în clipă în care ușa din față se prăbuși înăuntru. Pași grei răsunară în camera de zi și Robert Neville se dădu încet înapoi, ținând bine celălalt pistol între degetele rigide și lipsite de sânge. Nu aveau să-l omoare fără luptă!

Lovindu-se de banchetă, icni. Rămase acolo, încordat. În camera din față unul dintre bărbați spuse ceva ce el nu putu înțelege, apoi lanternele luminară holul. Neville își ținu respirația. Simțea cum încăperea se învârtea în jurul său. Așadar, acesta era sfârșitul. Era singurul lucru la care se putea gândi. *Așadar, acesta era sfârșitul.*

Încălțări grele răsunară în hol. Degetele lui Neville se încordară și mai mult pe pistol, iar ochii fixară cadrul ușii, plini de o frică sălbatică.

Intrară doi bărbați.

Razele albe ale lanternelor făcură înconjurul camerei, apoi se opriră pe fața sa. Cei doi se dădură brusc înapoi.

– Are un pistol! strigă unul dintre ei și trase.

Neville auzi glonțul izbind peretele deasupra capului. Apoi pistolul îi tresări în mână, aruncându-i urme de lumină pe față. Nu trăgea în niciunul din cei doi în mod special; continua doar să apese automat pe trăgaci. Unul dintre bărbați scoase un țipăt de durere.

Apoi Neville simți o izbitură violentă, ca de baston, în piept. Se dădu înapoi împleticindu-se, iar corpul îi fu străbătut de o durere arzătoare și inegală. Mai trase o dată, apoi căzu în genunchi, iar pistolul îi scăpă dintre degete.

„L-ai nimerit!" auzi pe cineva strigând în clipa când se prăbuși cu fața în jos. Încercă să se întindă după pistol, însă o cizmă întunecată îl calcă pe mână, zdrobindu-i-o. Neville își retrase mâna cu un horcăit și fixă podeaua cu ochi împăienjeniți de durere.

Mâini aspre îl apucară de subsuori și-l ridicară în sus. Continua să se întrebe când aveau să-l împuște. *Virgi,* se gândi el, *Virgi, acum vin la tine.* Durerea din piept era asemănătoare cu cea produsă de un șuvoi de plumb topit turnat de la mare înălțime. Simți și auzi scrâșnetul cizmelor pe podea și-și aștepta moartea. *Vreau să mor în propria mea casă,* se gândi. Se zbătu fără convingere, dar ei nu se opriră. Durerea cruntă, produsă parcă de niște dinți de ferăstrău, îi străbătu pieptul în timp ce-l

târau prin camera din față.

– Nu, gemu el. Nu!

Durerea i se scurse din piept și-l lovi în cap precum un baston cu țepi. Totul prinse a se învârti în întuneric.

– Virgi, murmură el într-o șoaptă răgușită.

Iar oamenii întunecați îi târâră trupul inert afară din casă. În noapte. Într-o lume care acum era a lor, care nu-i mai aparținea.

Capitolul XXI

Un sunet; un foșnet în aer. Robert Neville tuși fără vlagă, apoi se strâmbă când durerea îl fulgeră în piept. Un geamăt chinuit îi ieși de pe buze, iar capul i se răsuci ușor pe perna boțită. Sunetul deveni mai puternic – un adevărat concert de bubuituri. Mâinile i se mișcară încet pe lângă corp. De ce nu-i îndepărtează focul din piept? Simțea cărbuni fierbinți pătrunzând prin rănile din carne. Încă un geamăt, agonizant și lipsit de voință, îi contorsiona buzele cenușii. Apoi ochii i se deschiseră.

Se holbă fără să clipească vreme de un minut la tavanul acoperit cu un tapet grosolan. Durerea care îi pulsa în piept se micșora sau se accentua la nesfârșit. Fața i se preschimbase într-o mască încordată a rezistenței la durere. Dacă s-ar fi relaxat, chiar și numai pentru o secundă, l-ar fi învăluit complet; trebuia să lupte cu ea. În primele minute, fu capabil să-și stăpânească durerea, suferind sub junghiurile ei arzătoare. Apoi, după o bucată de vreme, creierul începu să-i funcționeze, încet, ca o mașină care se poticnește, pornește și se oprește, învârtindu-și și blocându-și angrenajele.

Unde mă aflu? Era primul său gând. Durerea era cumplită. Privi în jos spre piept și văzu că era acoperit cu un bandaj larg, în mijlocul căruia se ridica și cobora

sacadat o pată mare, umedă și roșie. Închise ochii și înghiți în sec. *Sunt rănit,* se gândi el. *Sunt grav rănit.* Gura și gâtul îi erau uscate ca iasca. *Unde mă aflu, unde mă aflu…*

Apoi își aminti: oamenii întunecați și atacul asupra casei sale. Știu unde se afla chiar înainte de a-și întoarce încet capul, cu o mișcare care îi provocă durere, și de a vedea ferestrele zăbrelite din cealaltă parte a cămăruței. Privi îndelung ferestrele, cu fața încordată și dinții încleștați. Sunetul venea de afară; acel sunet ușor și neclar.

Își lăsă din nou capul pe pernă și rămase nemișcat, cu ochii ațintiți spre tavan. Îi venea greu să înțeleagă acel moment, cu toate implicațiile lui. Era greu de crezut că nu era un coșmar. Petrecuse mai mult de trei ani singur în casă. Și acum, asta…

Dar nu putea să ignore durerea ascuțită din piept și nici nu putea să nu ia în considerație felul în care pata aceea umedă și roșie devenea din ce în ce mai mare. Închise ochii. *Voi muri,* se gândi el.

Încercă să înțeleagă acest lucru. Și tot nu reuși. În ciuda faptului că trăise cu moartea în față în toți acești ani, în ciuda faptului că dusese o existență pe muchie de cuțit deasupra hăului nesfârșit al morții – în ciuda tuturor acestor lucruri, tot nu înțelegea. Moartea propriei persoane rămânea încă un lucru aflat dincolo de orice înțelegere.

Era încă întins când ușa din spatele său se deschise.

Nu se putea răsuci; îl durea prea tare. Rămase întins și ascultă pașii care se

apropiam de pat, apoi se opriră. Își ridică privirea, dar persoana respectivă nu intrase încă în câmpul său vizual. *Călăul meu,* își zise, *justiția acestei noi societăți.* Închise ochii și așteptă.

Pașii se auziră din nou și, după câteva secunde, știu că persoana se afla chiar lângă pat. Încercă să înghită, dar gâtlejul îi era prea uscat. Își plimbă limba peste buze.

– Ți-e sete?

O privi cu niște ochi slăbiți și, brusc, inima începu să-i bată cu putere. Circulația mai rapidă a sângelui îi intensifică pe neașteptate durerea, așa încât nu-și mai putu reprima un geamăt de agonie. Își răsuci capul pe pernă, își mușcă buzele și strânse frenetic în pumn pătura. Pata roșie se mări și mai mult.

Acum ea se afla în genunchi, ștergându-i transpirația de pe frunte, atingându-i buzele cu o pânză rece și umedă. Durerea începu treptat să se atenueze și el îi putu deslușI fața. Neville rămase nemișcat, fixând-o cu o privire plină de durere.

– Așa deci, rosti, în cele din urmă.

Ea nu-i răspunse. Se ridică și se așeză pe marginea patului.

Îi șterse din nou sprâncenele, apoi se întinse pe deasupra lui și o auzi turnând apă într-un pahar.

Durerea îl sfredeli în clipa când își ridică puțin capul pentru a bea. *Așa trebuie să fi simțit și ei când sulițele le pătrundeau în corp,* se gândi Robert. Această agonie sfâșietoare, pătrunzătoare, pierderea sângelui dătător de viață…

Capul îi căzu din nou pe pernă.

– Mulțumesc, murmură el.

Ea tăcea, privindu-l cu o expresie stranie de simpatie și de detașare. Părul ei roșcat era strâns într-o coadă și prins la spate. Trăsăturile feței îi erau bine reliefate și reflectau o puternică stăpânire de sine.

– N-ai vrut să mă crezi, nu-i așa? întrebă femeia.

O tuse scurtă îi umflă obrajii. Deschise gura și inspiră aerul umed al dimineții.

– Te-am… te-am crezut, zise el.

– Atunci de ce n-ai plecat de acolo?

Robert încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să iasă. Înghiți, apoi trase din nou aer în piept.

– N-am… putut, murmură. Aproape că am făcut-o de câteva ori. O dată chiar mi-am împachetat lucrurile și… am pornit. Dar n-am putut, n-am putut… pleca. Eram prea legat de… de casă. Era o obișnuință, exact… exact ca obișnuința de a trăi. M-am… obișnuit cu ea.

Ochii ei scrutară fața lui transpirată și Ruth strânse tare din buze în timp ce-i ștergea din nou fruntea.

– Acum e prea târziu, spuse ea. Știi asta, nu-i așa?

Ceva îi pocni în gât atunci când înghiți în sec.

– Știu, răspunse el.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși decât să-și contracte buzele.

– De ce te-ai împotrivit? întrebă femeia. Aveau ordin să te aducă nevătămat. Dacă nu ai fi tras în ei, nu te-ar fi rănit.

Mușchii gâtului i se contractară.

– Ce importanță are… gâfâi el.

Ochii i se închiseră și strânse puternic din dinți pentru a face față durerii.

Când îi deschise din nou, ea era tot acolo. Expresia nu i se schimbase.

Neville zâmbi slab și chinuit.

– Societatea… voastră este… cu siguranță una excelentă, reuși el să rostească. Cine sunt acei… acei gangsteri care au venit după mine? Completul… de judecată?

Privirea ei era lipsită de orice pasiune. *S-a schimbat,* se gândi el brusc.

– Noile societăți sunt întotdeauna primitive, răspunse ea. Ar trebui să știi asta. Într-un anume fel, suntem un grup revoluționar, intrând din nou în posesia societății prin violență. E ceva inevitabil. Violența nu-ți este străină. Ai ucis. De multe ori.

– Numai pentru… a supraviețui.

– Exact pentru asta ucidem și noi, declară calm femeia. Pentru a supraviețui. Nu le putem permite celor morți să existe alături de cei vii. Creierele lor sunt alterate, ei există numai pentru un singur scop. *Trebuie* să fie distruși. Știi asta, ca unul care i-a ucis și pe morți, *și* pe vii.

Robert respiră adânc și o durere fulgerătoare îi străbătu corpul. Ochii îi erau plini de suferință în timp ce se cutremura. *Trebuie să se termine cât mai curând,* se gândi el. *Nu mai pot suporta prea mult.* Nu, moartea nu-l înspăimânta. Nu o înțelegea, dar nici nu-i era frică.

Chinul se atenua și ceața de pe ochi se risipi. Privi în sus spre chipul ei liniștit.

– Sper să fie așa, zise el. Dar… dar le-ai

văzut fețele când… au ucis? înghiți convulsiv. Plăcere, murmură. Plăcere pură.

Zâmbetul ei era abia schițat și reținut. *S-a schimbat complet,* își zise Robert.

– Ți-ai văzut vreodată fața în timp ce ucideai? îi tamponă sprâncenele cu bucata de cârpă. Eu am văzut-o – îți amintești? Era înspăimântătoare. Și atunci nici măcar nu ucideai, pur și simplu mă urmăreai pe mine.

El închise ochii. *De ce o ascult?* Devenise o persoană fără minte, convertită la această nouă violență.

– Poate că ai văzut plăcerea exprimată pe fețele lor, zise femeia. Nu e ceva surprinzător. Sunt tineri. Și *sunt* ucigași – ucigași aleși pentru așa ceva, ucigași legali. Sunt respectați și admirați pentru crimele lor. Dar la ce te poți aștepta de la ei? Sunt doar niște oameni supuși greșelilor. Iar oamenii pot învăța să ucidă cu plăcere. E o poveste veche, Neville. Știi asta.

El o privi. Zâmbetul ei forțat era zâmbetul unei femei care încerca să renunțe la feminitate în favoarea datoriei.

– Robert Neville, declară ea, ultimul reprezentant al vechii rase.

Fața bărbatului se contractă.

– Ultimul, murmură el, simțind cum îl apasă singurătatea deplină.

– Cel puțin din câte știm noi, zise ea degajat. Ești cu adevărat unic. Când vei fi mort, nu va mai rămâne nimeni ca tine în societatea noastră stranie.

El privi spre fereastră.

– Sunt… oameni… afară.

Ruth aprobă din cap.

– Așteaptă.

– Moartea mea?

– Execuția ta.

Simți cum corpul i se încordează când privi în sus spre ea.

– Mai bine te-ai grăbi, zise el fără teamă, cu o nuanță de sfidare în vocea răgușită.

Priviră lung unul la celălalt. Apoi ceva păru să se schimbe în atitudinea ei. Fața îi deveni inexpresivă.

– Știam, zise ea moale. Știam că nu-ți va fi frică.

Cu o mișcare impulsivă, își puse mâna peste a lui.

– Când am auzit prima dată că li se ordonase să se îndrepte spre casa ta, am fost gata să vin acolo și să te avertizez. Dar apoi am știut că, dacă mai erai încă acolo, nimic nu te va determina să pleci. Am vrut să încerc să te ajut să evadezi după ce te-au adus aici. Dar mi-au spus că ai fost împușcat și am știut că și această evadare era imposibilă.

Un zâmbet îi flutura pe buze.

– Sunt bucuroasă că nu ți-e frică, declară femeia. Ești foarte curajos. Vocea îi deveni mai moale. Robert…

Rămaseră tăcuți și el îi simți mâna încleștându-se pe a sa.

– Cum se face că ai putut… veni aici? întrebă Neville.

– Sunt ofițer în noua societate.

Mâna lui se mișcă.

– Nu-i… nu-i lăsa… Tuși cu sânge. Nu-i lăsa să… devină… prea brutali. Prea lipsiți de inimă…

– Ce aș putea eu… începu ea, apoi se

opri. Îi zâmbi. Voi încerca.

El nu mai putu continua. Durerea devenea mai puternică. Se răsucea și pătrundea ca un animal de pradă în corpul lui. Ruth se aplecă peste el.

– Robert, ascultă-mă. Intenționează să te execute. Chiar dacă ești rănit. Trebuie s-o facă. Oamenii au stat acolo, așteptând toată noaptea. Sunt îngroziți de tine, Robert, te urăsc. Și-ți vor viața.

Ridică brusc mâna și-și descheie bluza. Scoase din sutien un pachețel și i-l puse în mâna dreaptă.

– E tot ce pot face, Robert, șopti ea, pentru a-ți ușura sfârșitul. Te-am avertizat, *ți-am spus* să pleci. Vocea i se frânse. Robert, nu te poți lupta cu atât de mulți.

– Știu.

Cuvintele nu-i erau decât niște sunete în gâtlej.

Ea rămase o clipă lângă pat, cu o privire de sinceră compătimire întipărită pe față. *Venirea ei aici și atitudinea ei atât de oficială n-au fost decât o poză de complezență,* se gândi Neville. *Îi era frică, să fie ea însăși. Pot înțelege acest lucru.*

Ruth se aplecă peste el și buzele ei reci se așezară peste ale sale.

– Vei fi cu ea în curând, murmură în grabă.

Apoi se îndreptă din mijloc, cu buzele strânse. Își încheie cei doi nasturi de sus ai bluzei. Îl privi lung, apoi rămase cu ochii ațintiți pe mâna lui dreaptă.

– Ia-le curând, murmură ea și se răsuci rapid pe călcâie.

Îi auzi pașii pe podea. Ușa se trânti și auzi cum este încuiată, închise ochii și simți cum lacrimi calde îi izvorăsc de sub pleoape. *La revedere, Ruth.*

La revedere, tuturor.

Apoi, brusc, respiră rapid. Adunându-și toate puterile, se ridică în capul oaselor. Refuză să se lase doborât de durerea arzătoare care îi explodă în piept. Strângând puternic din dinți, se ridică în picioare. Pentru un moment aproape că se prăbuși, dar își recapătă echilibrul și porni împleticindu-se, abia simțindu-și picioarele care îi tremurau continuu.

Se rezemă pe pervazul ferestrei și privi afară.

Strada era plină de oameni. Se mișcau neîncetat în lumina cenușie a dimineții, sunetul conversațiilor semănând cu bâzâitul unui milion de insecte.

Privi toată acea mulțime de oameni – cu mâna stângă încleștându-se de bare, cu degetele lipsite de sânge, cu ochii cuprinși de febră.

Apoi, cineva îl zări.

Pentru o clipă, vocile deveniră mai puternice și se auziră câteva strigăte.

Urmă o tăcere bruscă, de parcă o pătură groasă le-ar fi acoperit capetele. Încremeniră cu toții privind în sus spre el cu fețele lor albe. Robert se holbă și el. Și deodată, se gândi – *eu sunt cel anormal acum.* A fi normal e un concept majoritar, standardul multor oameni, nu acela al unuia singur.

Brusc, ideea respectivă se corelă cu ceea ce văzu pe fețele lor – teamă, groază, oroare

pură – și știu că le era frică de el. Pentru ei era o calamitate teribilă pe care n-o mai întâlniseră niciodată, o calamitate mai rea chiar și decât boala cu care ajunseseră să conviețuiască. Era un spectru invizibil care lăsase, drept mărturie a faptului că exista, trupurile lipsite de sânge ale celor iubiți. Înțelegea ceea ce simțeau ei și de aceea nu-i ura. Mâna lui dreaptă se încleștă pe micul pachețel cu pastile. Atâta timp cât sfârșitul nu era violent, atâta timp cât nu trebuia ca în fața ochilor lor să se desfășoare o vărsare de sânge…

Robert Neville privi către noii locuitori ai acestui Pământ. Știa că nu face parte dintre ei; știa că, exact ca și vampirii, el era anatema și teroarea neagră ce trebuia distrusă. Și brusc, în ciuda durerii, ideea respectivă îl făcu să râdă.

Un chicotit transformat în tuse îi umplu gâtlejul. Se răsuci pe călcâie și se rezemă de perete în timp ce dădu pe gât pastilele. *Ciclu complet,* se gândi el în clipa când letargia finală i se strecură în membre. *Ciclu complet.* O nouă teroare născută din moarte, o nouă superstiție ce pătrundea în fortăreața invulnerabilă a veciei.

Sunt legendă.

{1} *Noapte transfigurată,* sextet de coarde op. 4 de Arnold Schönberg (n.tr.).

{2} Anul molimei (n.tr.).

{3} Montague Summers (1880–1948) – cunoscut cercetător al fenomenelor oculte, al magiei și al vampirilor (n.tr.).

{4} „Cât de însetat mă simt, cât de însetat mă simt, cât de însetat mă simt…" (n.tr.).

{5} Edgar Albert Guest (1881–1959), jurnalist și poet american (n.red.).

{6} George, duce de Clarence, ucis din ordinul viitorului rege Richard al III-lea.

{7} Gladiator roman legendar care a fost cruțat în arenă de un leu din laba căruia scosese cu multă vreme înainte un spin; vezi *Androcle și leul* de George Bernard Shaw (n.red.).

{8} Poem de Robert Burns (1759–1796) (n.tr.).

{9} Emily Price Post (1873–1960) – scriitoare americană, autoritate în domeniul etichetei sociale (n.tr.).

{10} Pentateuhul, prima parte din cele trei părți ale Vechiului Testament la evrei (torah = lege, în ebraică) (n.tr.).

Table of Contents

Pagina de titlu 1
Partea I – Ianuarie 1976 3
Capitolul I 4
Capitolul II 18
Capitolul III 26
Capitolul IV 34
Capitolul V 44
Partea a II-a – Martie 1976 54
Capitolul VI 55
Capitolul VII 68
Capitolul VIII 75
Capitolul IX 82
Capitolul X 94
Capitolul XI 105
Capitolul XII 113
Capitolul XIII 124
Capitolul XIV 144
Partea a III-a – Iunie 1978 154
Capitolul XV 155
Capitolul XVI 165
Capitolul XVII 174
Capitolul XVIII 194
Capitolul XIX 203
Partea a IV-a – Ianuarie 1979 208
Capitolul XX 208
Capitolul XXI 217